

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

Koronavirüs salgını hızla yayılırken en çok da zindanları tehdit ediyor. Zindanlarda alınan önlemler yetersiz.

Türkiye dünyada, tutuklu oranının en yüksek olduğu ikinci ülke. Zindanlar tutsak edilmiş binlerce devrimciyle dolu. Bunların çoğu uzun yıllardır zindanlarda olup, hastalıklarla boğuşuyor.

Zaten kapasitenin çok üzerinde dolu olan zindanlarda, salgınla birlikte tutsakların yaşamı ciddi tehlike altında; tutsaklar ölüm riskiyle karşı karşıya.

Dinci-faşist iktidar bu konuyla ilgili ciddi herhangi bir önlem almazken, 22 Mart 2020 günü haber sitelerinde 3. Yargı Paketi'nin salgının yayılmasını ve olası can kayıplarını önlemek amaçlı hazırladığı haberleri yer aldı. Tecavüzçüler, ipten kazıktan kurtulanlar, uyuşturucu satıcıları, kadın ve çocuk istismarcıları salınacaklar listesindeyken, yeni infaz yasasına göre siyasi tutsaklar yine kapsam dışında...

İnfaz yasasının gerekçelerinden biri salgına karşı can güvenliği! Ama görülüyor ki, dinci-faşist iktidar, uzun süredir çıkarmaya çalıştığı ama kamuoyundaki tepkiler nedeniyle her defasında geri çektiği yasal düzenlemeyi, salgını fırsat bilerek gündeme getiriyor ve yukarıda bahsettiğimiz kesimleri zindandan kurtarmaya soyunuyor. Siyasi tutsaklar? Onlar zaten "devlet düşmanı" olarak salgına kurban edilmek isteniyor. Bu infaz yasasına da cevabımız: "zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!"

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

1 - 15 Nisan 2020 / S 97 - Özel

Her akşam açıklanacak test, vaka ve ölüm sayılarına alışır olduk. Gizlenmiş haliyle bile dünya genelinde hastalığın yayıldığı en hızlı ülke Türkiye. Kelimenin gerçek anlamında "sürü bağışıklığı" Türkiye'de uygulanıyor. Faşist partinin başı lafı eveleyip gevelemeden açık etti bunu. Söylemeler de eylem ortada zaten. Virüs başı boş bırakılmış ülkede. Hükümet ölüm sayılarını gizleme telaşında. Her zaman olduğu gibi sorunla uğraşmak yerine onun sonuçlarını gizlemeye çalışıyorlar tüm güçleriyle.

Salgın böyle koyverilmiş hızla yayılıyor, işçilere ücretli izin verilmiyor, çalışmaya zorlanıyor. Devlet memurları da aynı şekilde çalışmaya zorlanıyor. Emekçiler, hiçbir şey yokmuş gibi işe koşuluyor. "Türkiye, her hal ve şart altında üretime devam etmek, çarklarının dönmesini sağlamak zorunda olan bir ülkedir" buyurdu devletin başı. Yaşamlarımızın, sevdiklerimizin yaşamlarının zerrece umurlarında olmadığını ilan etti böylece. Onlar saraylarında, yalılarında, villalarında "evde kal"ırken, biz, "üretimin devam etmek zorunda olduğu" ülkenin işçileri ve emekçi kesimleri, cepheye, ateş hattına sürülüyoruz. Üstelik ne silah veriyorlar, ne mühimmat, ne koruyucu araç gereç!

Büyük fabrikalarda ücretsiz izinler, yıllık izin gasbı yayılıyor. Kapanan küçük işletmelerin işçileri beş kuruşuz ortada kalıyor. Hükümetin hiçbir "önlem" beş kuruş değer taşıyor. Hala ihaleler devam ediyor, çalıp çırpma ve yağma hız kesmiyor. Tel tel dökülüyor sistem. Çürümüş, çöküyor. Bu halde bırakılırsa emekçiler enkazın altında kalacak. Çürüme ve yozlaşma en geniş emekçi kesimlere de sirayet edilecek.

Kurulu düzenler kendiliğinden çekip gitmez. Yağmaya, sömürüye dayanan yapıların asalakları bu cennetlerini kendiliğinden terketmez. Kendi haline bırakıldığında, tüm toplumu çürütür. Bu sistem artık yıkılmalı, bizzat işçiler ve emekçiler tarafından yıkılmalı! Kısmi haklar, küçük rötuşlar değil, sistemin tümünden havaya uçurulması gerekiyor.

Hala sisteme iman içinde "kapitalizmin kriz aşma becerisine" işaret edip duran gevezelerin sözüne kulak asmayın! Böyle "seyirci modunda" olayları "açıklamaya çalışmak" onların olsun. "Büyük insanlık" için, doğa için sorun artık varlık yokluk sorunudur. İnsanlığın ve dünyamızın bu sistemle gidebileceği hiçbir yer yok. Deniz bitti!

Sistem krizde. Salgın, kriz içindeki bu vahşi sistemin üstünden örtüyü çekip aldı. Artık tüm dünyada işçiler arasında, emekçi kesimler arasında derin bir öfke ve kızgınlık artıyor. İsyancı bir ruh hali egemen. Salgın can alırken aynı zamanda emekçilerin de gözünü açıyor, bilincini değiştiriyor. Çok çeşitli yollarla sosyalizm düşüncesi tüm dünyaya bu salgından daha hızlı yayılıyor! Sosyalist bir toplumun kazanımları şimdiden çok geniş emekçi kesimler arasında büyük bir çekiciliğe kavuştu. Maddi bir güce dönüştü. Bu salgın felaketi insanların yüzlerini sosyalizmin değerlerine döndürdü. Burjuvazinin ideolojik argümanları yerle bir oldu.

Bir avuç zenginin maiyetleriyle birlikte ıssız adalardaki üslerine çekilmesi onlar açısından çözüm değil. Ufukta beliren tehlikeyi görüyorlar. "Dünyayı" kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyalar.

Kızılhaç ve Kızılay Federasyonu başkanı F. Rocca büyük şehirlerde isyan patlayabileceği uyarıları yapıyor: "Bu her an patlayabilecek bir bomba!" AFP Sicilya'da bir aydır gelirsiz kalan insanların yağmaya başladığı bilgisini geçiyor. Ve tabii polislerin marketleri korumak için karşılına

dikildiğini de! ABD yönetimini de benzer isyan ve yağma korkusu sarmaya başladı.

Bu yüzden karşı cephenin, sermayenin adamları hızla önlemler almaya yöneliyorlar. Tüm burjuva devletler ordularını ve polis birimlerini harekete geçiriyor. Devasa militarist yapı hazırlıklarına hız veriyor. Sermaye sınıfı bentleri zorlayan milyonlarla kapışmaya hazırlanıyor!

Sistem ancak zor kullanılarak aşılabilir. Hala kısmi önlemlerle, "basit çoğunluk" üzerinden iktidarı ve devleti ele geçirme ve bunlara dayanarak "sosyal önlemler alma" hayalleriyle başarılabilir bir şey yoktur. Tüm dünyayı uçurumun kenarına getiren kapitalist sistem zora dayalı devrim olmaksızın yıkılmayacak!

Kendisi bizzat virüs olan bu sistem, salgının derinleştirdiği kriz nedeniyle en güçsüz dönemlerini yaşıyor. Devrimci işçiler tam da şimdi, düşmanın en güçsüz düştüğü bu dönemde, milyonları yokluşa sürükleyen kapitalizme karşı "devrim hakkını" kullanmak için harekete geçmek zorunda. Artık orta yol yok. Ya onlar, ya biz!

>>Editör...

CORONAVİRÜS FELAKETİ VE BURJUVA HÜKÜMETLERİN VAHŞİ YÜZÜ

Kuşku yok, koronavirüs-19 salgını insanlığın başına gelen en büyük felaketlerden biridir. İnsanlık tarihinde bu tür felaketler daha önce de görüldü. Bu anlamda, felaketin kapitalist sistemin ürünü ya da sonucu olduğunu söylemek hem mümkün değil, hem de doğru değil. Böyle bir iddia ne insanlığın kapitalizm öncesi toplumlarda gördüğü felaketleri, ne de kapitalizmden sonra meydana gelebilecek felaketleri açıklayabilir.

Ama şunu söyleyebiliriz ve söylemeliyiz: İnsanlık, salgın hastalık, deprem, tsunami gibi doğa olayları, büyük yangınlar vb felaketler sırasında kapitalist toplumlarda büyük acılara katlanmak; çok daha az hasarla, acıyla, bedelle atlatabileceği halde, çok ağır bedeller ödemek zorunda kalmaktadır.

3

Zafer Ve Gelecek
Savaşılarak Kazanılır

C.Dağlı

2

Değişimin Temeli

Özgür Güven

5

İnsanlık, Salgın, Yaşlılar

Sibel Deniz

5

Reformizmin
Alamet-i Farikaları

Taylan Işık

10

Göç Üzerine

Nergiz Asya

10

Gerçek Anlamda
Devrimci Olmak

Ali Varol Günel

11

ZAFER VE GELECEK SAVAŞILARAK KAZANILIR

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Kapitalist sınıf ayaklanmanın olduğu her yerde, eylemleri boşa çıkarmak için, siyasi manevralara başvuruyor. İktidarı bırakmamak için, her defasında, yeni hükümet modelleriyle yeni isimlerle öne çıkıyor. Fakat Lübnan, Irak, Şili'de olduğu gibi halk kitleleri ayaklanmayı sürdürerek egemen sınıfın siyasi manevralarını boşa çıkarıyor. Devrimci zor oyunu bozar.

Ertelenemez, en ivedi, en temel ve en önemli görev ayaklanmayı devrime çevirmek ve hemen Geçici Devrim Hükümetini (GDH) ilan etmektir. GDH'nin ilk işi, hiç vakit yitirmeksizin en devrimci önlemlere başvurmaktır. GDH'nin devrimci önlemleri, devrimin kesin zaferi için zorunludur.

Süratle hareket etmek, ayaklanmada belirleyicidir. Düşmanın toparlanmasına fırsat vermeden, darbe üzerine darbe indirmek temel bir savaş kuralıdır. Ayaklanmalar, karşı tarafın güçlerini dağıtmak ve yenmek için bu kuralı sıkıca uygulamalıdır. Dört kıtada gerçekleşen güncel ayaklanmalar, kesin sonuca yönelmiş, eylemleri aylarca ayakta tutacak olmayı hedeflemiş durumdur. Proletaryanın sınıf mücadelesi tarihi bu bakımdan zengin örneklerle doludur. Uzun süren eylemlerde kararlılığı korumak aynı bir öneme sahiptir. En küçük bir kararsızlık göstermeden hedeflenen başarılmalıdır. Kararsızlık göstermek, eylemleri başarısızlığa sürükler.

Kendini küçük hedeflerle sınırlamak da aynı sonucu yaratır. Eylemlerin ilk günlerinde hiç bir ödüne yanaşmayan burjuvazi, eylemler süreklilik göstermekle kalmayıp, ayaklanmaya dönüşme bir çok küçük ödün vermeyi kabul etmek zorunda kalır. Halk kitlelerinin büyük hedefi yoksa, devrimin birer yan ürünü olan ödünlerle kendini bağlamış olur. Bu durumla karşılaşan ayaklanma dağılmaya karşı karşıya kalır. İşçi sınıfı partisinin önderliğini izlemenin, devrimci programını benimsemenin, proletarya için ne denli önemli olduğu burada bir kez daha ortaya çıkarılır.

Genel bakış açısı terk edildiğinde, genel hedefler bir kenara bırakıldığında; zorunlu olarak sınırlı amaçlar uğruna mücadele ön plana çıkar. Milyonlarca insan

büyük amaçlar için dövüşürken, geçerken küçük amaçları da gerçekleştirir. Fakat, küçük ödünlere uğruna büyük amaçları bir kenara bırakmaz. Kısacası gerçek devrimci bir programı yaşama geçirmek için mücadele vermeden bir hareket zorunlu olarak muğlak bir bakış açısına kayar. Pratik mücadelede tökezler ve sonunda dağılır. Ayaklanmada küçük başarıların savaşın kazanılmasında bir yeri var. Fakat savaşın genel hedefleri ve bütünlüğünün zaferi esas alınmalıdır.

Devam eden ve yakın tarihlerde gerçekleşen toplumsal ayaklanmaların gelişine baktığımızda, buna yol açan eylemler, kitlelerin katılımı, büyük güce ulaştığı zaman başlamadı. Kendiliğinden ayaklanmalar bu şekilde başlamaz. Eylemler az sayıda insanın katılımıyla başlıyor, genel koşullar ve ortam buna uygun olduğu için, aniden büyük kalabalıkların kendi iradeleriyle katıldıkları büyük, yıkıcı ve devrimci olaylara dönüşüyor. O sırada hiçbir güç bunun önüne geçemez. Devrimci durum en küçük bir olayın bile büyük bir olaya, genel bir ayaklanmaya, devrime dönüşmesinin mümkün olduğu anlamına gelir. Bu durum, göz önünde tutularak özellikle böyleleri bir dönemde, en küçük olaya da büyük önem gösterilmeli ve pratik olarak içine dalmalıdır.

Milyonların ayaklanmasının başarılı olması için, planlı, programlı, hareket etmek, yıkacağımız toplumsal düzenin yerine nasıl bir toplumsal düzen kuracağımızı net olarak belirlemek gerekiyor. Planlı ve amaçlı hareket etmek devrimci zor yöntem ve araçlarını da kapsar. Sosyalist topluma geçiş zora başvurmayı gerektirir. Geçişin olması için, devrimci bir dönemin varlığı gereklidir. Tarihin en devrimci döneminden geçiyoruz. Proletarya tarafından iktidarı ele geçirilmesi, devrimci iktidarın kurulması, zora dayanır.

Zor, yeni toplumun ortaya çıkmasını hızlandırır. Tarihteki rolünden dolayı, devrimci proleter parti tarafından örgütlenir. Emekçi sınıf bu yönde bilinçlendirilir ve eğitilir. Geçen yüzyıldan bu yana, tüm devrim deneyimleri bu görüşü doğrulamış ve onaylamıştır. Şu an dört kıtada ayaklanmalarda burjuvaların şiddetli olarak faşist devlet terörüne başvurmaları, ge-

rici şiddeti yoğunlaştırması, bu düşüncemizi belli bir anlamda doğruluyor. Bu şartlarda, daha ileri gitmek için daha fazla devrimci tarzda eylem gerekiyor. Ayaklanan kitleler, şimdi bu gerçekle karşı karşıyalar.

Burjuvazi, eylemleri bastırmak için, o çok iyi bildiği eski yöntemlere başvuruyor. Ama, her yerde bozguna uğruyor. Bunun üzerine yeni yöntemler bulma yoluna gidiyorlar. Proleter sınıf ve halk kitleleri eylem biçimlerinde, ayaklanma sanatında değişikliklere gitti. Yeni yol ve yöntemleri uygulamaya soktu. Yeni gelişme karşısında, burjuvazinin eli-kolu bağlı kaldı. Onlar da değişikliği eylem yöntemlerinde gördüler. Oysa değişen, yalnızca ayaklanma sanatında yeni yönler geliştirmekte değil, esas olarak kitlelerde, onların bilinç ve hareket biçimlerinde. Burjuvazinin karşısında başka bir özne var. Deneyimle dövülmüş ve değişmiş teorik-pratik donanımlı, ne için savaştığını bilen devrimci bir halk var. Sınıf ilişkileri değişti. Her yerde eski, ömrünü doldurmuş bir toplumsal sistemi ayakta tutmak için savaşan gerici konumda olan sömürücü sınıfın karşısına, yeni bir dünya için savaşan tarihin en büyük devrimini gerçekleştirme hedefiyle hareket eden devrimci bir sınıf çıkıyor. Zafer ve gelecek devrimci taraftadır.

Burjuvazi kitleleri yönetmede, yüzyılların tecrübesine ve yönetim sanatına sahiptir. Bu büyük yönetim sanatı, eyleme geçen, bilinçli, amaçlı yığınlar karşısında işe yaramıyor. Emekçiler, kendi hedefleri yönünde ilerlemelerini her durumda sürdürme azmini gösteriyor. Sonuç almak için, bu güne kadar, uzun bir hazırlık mücadelesinden ve devrim eğitiminin geçti. Deneyim, eğitim ve bilinç derecesi, sömürücü sınıfın her tür yönetim manevralarını boşa düşürecek kadar yeterlidir. Yönetim sanatının, bilinçli eylemciler karşısında etkisiz kalması, burjuvazinin dengesini bozmuş durumda.

Devrimci hareketi çeşitli biçimlerde bastıracağını, ezceğini ve sonuçta devrim tehdidinden tamamen kurtulacağını sanan burjuva güçler, her koşulda savaşan komünist hareketin, devrim davasının başarıya ulaşması için hiçbir çaba ve özveriden kaçınmayacağını, bu yüzden nasal

bir güç ortaya koyduğunu anlamamıştır. Onların karşısında, her zaman ve her yerde, proletaryanın kurtuluşu için savaşan bir güç var.

Komünist hareket, belirlenen hedefe doğru ilerlerken, hatalara karşı korunaklı değildir. Önemli olan, devrimci mücadeleye büyük zarar veren hatalar yapmaktır. Hareket bugün öyle bir noktadadır ki, dün düşünülen hatalardan kaçınılabilir. Daha sık hata yapmak, kitlelerin toplumsal pratiğinin yetersiz olmasının bir sonucudur. Proleter devrimci parti deneyimsizse sık hata yapar. Günümüzde zengin bir toplumsal pratiğin bilgisiyyle yüklüüz. Dolayısıyla kaçınılabılır hatalardan kaçınılabilir ve büyük hata yapmayız. Fakat, hata yapmayalım diye, aniden patlak veren toplumsal ayaklanmalardan uzak duran biri veya bir hareket, kitlelerin toplumsal mücadelesinin dışına düşer. Komünistler yeni ve ani olaylar karşısında yaratıcı ve girişken bir tavır koymalıdır. Başlayan harekete yön vermek için en büyük çabayı göstermelidir.

Bu devrimci yaklaşım, ayaklanmaların tümünün aniden ve kendiliğinden bir kitle patlaması biçiminde başladığı bir dönemde, büyük bir önem kazanıyor. Kitleler, hiçbir yerde ayaklanırken öncüye sormadılar. İçinde buldukları durum onları ayaklanmaya zorladı. Kuşkusuz bunda bilinçli ve yaşayarak öğrenmenin, örgütlülüğün etkisi var. Fakat birden bire başlayan toplumsal olaylar kendiliğinden başlar. Bu durumda komünistler ne yapacaksa, eylemlerin içinde yapar. Yalnızca eylemlerin içinde, eyleme bir yön verebilir ve etkin rol oynayabilir.

Ayaklanma hangi ülkede gerçekleşirse gerçekleşsin, etkisi ve yankısı bütün dünyadır. Yalnızca genel etki yönünden değil, pratik yönelim olarak, yeni ülkelere doğru bir genişleme gösteriyor. Ezilen ve sömürülenler, her yerde bu silaha başvuruyor. Ayaklanma, amaç için en kısa, en etkili yoldur. Devrimci bir yoldur. Bireysel değil yani şu ya da bu ülkelye sınırlı değildir. Ayaklanmayı, devrimle birlikte ele aldığımızda -bazı ülkelerde pratikte devrim biçimini almıştır- problemin en etkin çözümüdür.

Bu, devrimci bir ayaklanmadan,

gerçekleşmesini istenen şeydir. Emek-sermaye çelişkinin çözümü... Toplumsal bir ayaklanmanın, toplumsal devrimin çözeceği problem budur. Problem, ancak uzlaşmaz toplumsal çelişiklere dayanan bu toplumun dönüştürülmesiyle çözülür. Her ayaklanmanın, yapıldığı ülkede çözeceği özgün sorunlar var. Ancak, bütün ülkelerin proletaryasının ortak hedefi ve görevi, eski toplumsal düzeni devirmek ve yeni bir toplumsal düzene geçmektir. Her halk ayaklanması, şu iki durumla karşı karşıya kalır: Ya yeni bir topluma geçmek ya da yarattığı sonuçlarla yetinir ve bir zaman sonra dağılır.

Ayaklanmanın, eylemlerin gücünü tüketen, enerjisini ve çok değerli zamanının boşa geçirecek tehlike, ikincil sorunlarla uğraşmaktır. Daha önemsiz sorunlarla uğraşmak, hareketin keskin, sivri yönlerinin törpülenmesini getirir. Oysa keskin, aşırı, devrimci yönleri hareketin motorudur. İkincil sorunlara sapsap kalırsa, kendi elini-kolunu bağlamış olur. Bunu Gezi Haziran Halk ayaklanması sırasında gördük. Kitleler, "bu kez bu işi başardık" diyerek yola çıkarken, reformistler, park ve meydan sorunlarıyla uğraşıyordu. Güç, çaba ve zamanın boşa gitmemesi için, ayaklanma, devrim önüne birincil sorunun çözümünü koymalıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemin ötesine işaret eden, başka bir toplumun mümkün olduğu sloganı, dünyada popüler. Slogan yeni toplumun içeriğini ve adını koymadığı için muğlak yönleri olsa da, geniş kitlelerin eğilimini ortaya koyması bakımından önemli. Yeni bir toplum, maddi koşulları oluşturduğu için, öznenin teorik-pratik birikimi yeni bir toplumu kuracak düzeyde olduğu için mümkündür. Mümkün olmayan eski toplumda emekçi halkın lehine değişiklikler olmasıdır. Dolayısıyla kitleler, kendilerini bu tip reformcu hayallerle oyalayıp, bağlamamalıdır.

Dört kıtada ayaklanma sürüyor. Her yerde, özgürlük ve yeni bir gelecek haykırışları... Zafer ve gelecek savaşılarak kazanılır. Gelecek, işçi sınıfınınındır.

Virüs için Önlemler

İzmir Mücadele Birliği Platformu, Koronavirüs ile ilgili ozalit ve afişler hazırlayarak Çiğli ve Güzeltepe'de çalışma yaptı. Salgında yapılması gerekenler afişte şu şekilde ifade edildi:

- Tüm sağlık hizmetleri ve üretim alanları kamulaştırılsın. Herkese ev ve işyeri temelinde ulaşılabilir, ücretsiz, kaliteli, hızlı sağlık hizmeti verilsin.
- Su, ısınma ve barınma ücretsiz olarak sağlansın.
- Tıbbi sanayi, temel gıda gibi zorunlu alanlar (önlem alınarak) hariç, tüm işyerlerindeki işçiler ücret kaybı olmaksızın sağlık iznine ayrılınsın. İşten atmalar ve ücretsiz izinler yasaklansın.
- Temel gıda ve temizlik malzemeleri her bireyin ihtiyacına göre, eşit ve ücretsiz olarak ulaştırılsın.
- Sağlık hizmetleri bilim insanlarının ve sağlık örgütlerinin, denetimi ve yönetiminde olsun. Önlemler İşçi Konseyleri ve Halk Konseyleri tarafından yürütülsün.
- İnsanlık suçu işleyenlere tıbbi önlemler alınsın. Tüm cezaevleri boşaltılsın.

Zindanlar Ve Covid-19 Virüsü

Dünyayı kasıp kavuran Corona pandemisi, zindanları da etkiliyor. Pek çok devlet, cezaevlerinde önlem adı altında tutsakların en temel haklarını kısıtlama yoluna gidiyor, temizlik ve görüş haklarını gasp ediyor.

Devrimci Hukukçular "Virüs tüm dünyaya yayılmışken, tutsakların yaşam hakkı, ikincil plana itilmemeli, yaşamları değersizleştirilmemelidir. Başta siyasi tutsaklar olmak üzere; hapishanelerde tutulan bütün tutuklu ve hükümlülerin ayrımsız bir biçimde salıverilmesi gerekmektedir" açıklaması yaparken, Barolar ve ÇHD de ayrımsız bir şekilde tutsaklara özgürlük ve infaz ertelemesi istedi.

Bugün de #İnfazDüzenlemesindeEşitlik denilerek sosyal medyada çağrılar yapıldı.

Dünyada ve Türkiye'de zindanların Corona'dan nasıl etkilendiğine bakacak olursak:

-Koronavirüs (Covid-19) salgını nedeniyle zindanlardaki tutuklu ve hükümlüler için acil önlem alınması çağrılarını yapıldığı bir süreçte; Eskişehir Ceza İnfaz Kurumu'nda çalıştığı iddia edilen doktorun karantinaya alındığı haberi geldi. Bilgi almak için cezaevi önüne giden aileler jandarma ve polis ekipleri tarafından engellendi.

Aileler ayrıca, Eskişehir ÇİK'te tutsakların temizlik ve hijyen ürünlerine erişemediklerini söylüyor

-Diyarbakır D Tipi Cezaevi'nde kalan siyasi tutsaklar aileleri ile yaptıkları telefon görüşmelerinde, zindan yönetiminin kendi paraları ile dahi temizlik malzemeleri almalarına izin vermediğini, yemeklerin de daha kötü gelmeye başladığını anlatıyor.

-Giresun Espiye L Tipi Cezaevi'nde de tutukluların ilaçlarına el konulduğu ve doktora görünmelerine izin verilmediği için 3 tutuklunun dönüşümlü açlık grevine başladığı öğrenildi.

-Brezilya'da Sao Paulo eyaletinde yaklaşık 1.350 tutsak zindandan kaçtı, kalanlar ise isyanı sürdürüyor. İsyanın sebebi covid-19 virüsü nedeni ile ziyaretlerin ve pek çok hakkın kısıtlanması idi. Sao Paulo'da 3 zindanda çıkan isyanda hükümlüler ve gardiyanlar arasında çıkan çatışmaların ardından firarlar başladı. Mongagua'daki zindanda isyan hala sürüyor ve 8 muhafız esir durumda.

-İran ise 85.000'den fazla tutsağı serbest bıraktığını, ayrıca hapishanelerde salgına karşı önlem aldıklarını açıkladı. Bu rakam, İran zindanlarındaki nüfusun yarısı. 5 yıldan az ceza alanlar serbest kalırken, hükümet karşıtı protesto gösterilerine katılanlar buna dahil değil.

Tutsaklara "Yaşam Hakkı"

Bilindiği üzere kamuoyunda koronavirüs olarak da bilinen Covid-19 virüsü, Türkiye'de de hızla yayılmaya devam etmektedir. İçişleri Bakanlığı tarafından yayınlanan genelgede yeralan "halka açık yerlerdeki tüm açık yerlerin kapatıldığı ve halkın evlerinden çıkmaması gerektiği" uyarıları, virüsün yayılma hızı ve tehlikesinin ne kadar ağır olabileceğinin habercisidir. Yine Türk Tabipler Birliği ve ilgili sağlık örgütlerinin tedbir uyarıları da durumun aciliyetini ve ciddiyetini ispatlamaktadır.

Salgın hızla yayılırken hapishanelerdeki 300 bin tutsağı da tehdit etmektedir. Ülkedeki toplam 375 hapishanede yaklaşık 300 bin tutuklu ve hükümlü bulunurken bunlardan 2500'ü çocuk, annesinin yanında kalan çocuk sayısı ise 780'dir. Ayrıca hapishanelerde kalan 1500 den fazla hasta tutsaktan 457'si ise ağır hastadır.

Virüsün yol açtığı ölümcül sonuçlar, tüm toplum için büyük bir risk taşırken, sağlık açısından neredeyse en korunmasız ve dezavantajlı durumda olan tutsakların, tedbir adı altında "görüş, sohbet, spor hakları" gasp edilmektedir.

Virüs tüm dünyaya yayılmışken, tutsakların yaşam hakkı, ikincil plana itilmemeli, yaşamları değersizleştirilmemelidir. Biz Devrimci Hukukçular olarak "En temel insan hakkı olan 'yaşam hakkı' sağlanmalı ve bu nedenle; başta siyasi tutsaklar olmak üzere hapishanelerde tutulan bütün tutuklu ve hükümlülerin ayrımsız bir biçimde salıverilmesi gerekmektedir. Aksi takdirde hapishanelerde yaşanacak her türlü olumsuzluktan devlet sorumlu olacaktır" diyoruz.

DEVRİMCİ HUKUKÇULAR

Editör

CORONAVİRÜS FELAKETİ VE BURJUVA HÜKÜMETLERİN VAHŞİ YÜZÜ

Baş tarafı 1. sayfada

Coronavirüs-19 salgını bütün bu gerçekleri, kapitalizmin bütün vahşi, acımasız, insanlık düşmanı yüzüyle açığa çıkardı. Coronavirüs-19'un Çin'de ortaya çıkan bir salgın olduğu anlaşıldığında, istisnasız bütün emperyalist-kapitalist ülkeler burjuvazisi ve hükümetleri, salgının Çin'i çökerteceği umuduyla el ovuşturdular. Çin çökecek ve dünya pazarı kendilerine kalacaktı. ABD'nin acımasızlığı yüzünden akan ama bir o kadar da gülünç Başkanı Trump, bu duygu ve beklentilerin gizleme ihtiyacı dahi duymadı.

Olmadı, emperyalist-kapitalist ülkelerin burjuvazisinin ve hükümetlerinin beklentileri gerçekleşmedi; aksi oldu. Liberallerin kapitalizmi övmek ve "ölümsüzlüğünü" kafalara kaktmak için kullanmayı pek sevdikleri "globalleşme" kendilerini vurdu. Gemiler, uçaklar, tırlar sadece mal değil ama, virüs de taşıdı. Salgının merkez üssü Avrupa ve ABD yani emperyalist-kapitalist ülkeler oldu. Dar kafalı emperyalist burjuva sınıfların ve hükümetlerinin hesaplamadıkları bir başka şey daha gerçekleşti: Sosyalizmden arta kalan örgütlenme alışkanlığı, insanı ön planda alan kültür, sağlık sistemi vb vb sayesinde Çin, salgını bir kaç aylık süre içinde neredeyse bitme noktasına getirdi.

Coronavirüs kendi topraklarına, kendi toplumlarına sıçrayınca emperyalist-kapitalist hükümetler şaşkınlık içinde tüm çirkin, insanlık düşmanı yüzleriyle; bu yüzü örten ince tüllü bir kenara atarak kendi emekçilerinin, kendi halklarının karşısına çıktılar. Onlar için insan değil, ekonomi, daha doğrusu sermaye, kapitalist üretim, bu üretimin sürmesi önemliydi. Bunu kesintiye uğratabilecek hiçbir önlemle yavaşlamadılar. "Kontrollü salgın teorisi"yle yaşlı nüfusun ölüme terk edilebileceğini, gençlerin zaten etkilenmediğini; bu yüzden tam karantina, tam tecrit tedbirlerine gerek olmadığını savundular. Çünkü tam tecrit, tam karantina, kimsenin evden çıkmaması, kapitalist üretimin, makinaların durması, sermayenin hızla ve çok büyük değer kaybetmesi anlamına gelecekti.

Dahası var. Kapitalist üretim durur, sermaye değer kaybeder diye tam tecrit uygulamamakla kalmadılar, pahalı olur diye, toplumu coronavirüs testinden geçirmeye bile yavaşladılar; halen de yavaşmış değiller. Çünkü kapitalistler için bunlar

"üretken olmayan masraflar"dır, sermaye kaybıdır.

Oysa Çin, tam da bu ve bunu destekleyen önlemler sayesinde milyonlarca insanın hayatını kurtarmıştı. Salgın anlaşılır anlaşılmaz, üretim durur gibi kaygılara kapılmadan, tam tecrit, sıkı uygulanan karantina, yüzbinlerce kişiye test uygulama yoluyla ve tüm olanakları, tüm güçleri sağlık sektörünün hizmetine vererek salgının üstesinden geldi.

Rusya, sosyalizmden arta kalan ne varsa, onun sayesinde Coronavirüs-19'un toplumu kasıp kavuran bir salgın haline gelmesini önledi. Küba, emperyalistlerin katı ambargosu altında, son derece kısıtlı olanaklarına rağmen, sıkı önlemlerle aynı şeyi başarmakla kalmadı, en zengin emperyalist ülkeler arasında sayılan İtalya'ya "devrimci bir görev" olarak yardıma koştu. Sosyalizme geçiş çabasındaki Venezuela, ABD ve diğer emperyalistlerin tüm boğucu ambargosuna rağmen, önlemlerini aldı ve bugüne kadar Virüsün bir salgına dönüşmesine izin vermedi. Ölü sayısı değil ama, vaka sayısı on yediye çıkınca sokağa çıkma yasağı kararı aldı ve tüm üretimi durdurma pahasına toplumu koruma yolunu seçti. Venezuela burjuvalarına istedikleri gibi at koşturma izni vermedi.

Küba için emperyalist İtalyan hükümeti değil, İtalyan halkı, emekçi sınıfları, yoksulları önemliydi; gerçekte onların yardımına koşmuştu. Rusya ve Çin, topraklarında boy veren yeni yetme kapitalistlerin isteği üzerine değil; sosyalizmden gelen insanı kültür, ahlak, moral değerler vb vb nedeniyle başta İtalya olmak üzere emperyalist ülkelerin halklarının yardımına koşuyorlar. IMF adındaki vampirler, bir buçuk trilyon doları emperyalist-kapitalist hükümetlerin emrine açarken Venezuela'nın salgınla mücadele için mütevazı düzeydeki kredi talebini bile reddetti. Onlar için Venezuela devrimci-demokratik hükümetinin yıkılması önemliydi, Venezuela halkı değil. İnsanlığın başına gelen felaket, emperyalistlerin önem sırasını değiştirmemişti.

Sonunda, emperyalistler, emekçilerin, işçi sınıfının baskısıyla bir takım önlemleri, yarım yamalak da olsa, almak zorunda kaldılar. Rusya, Çin ve Küba'nın yardımları aynı zamanda hükümetler üzerinde bir baskı unsuru işlevi de gördü. Kapitalist üretimin ana kollarını, geniş çaplı üretim koşullarını korumak koşuluyla, bazı işyerlerinin kapalı tutulması yoluna gidildi, okullar kapatıldı; zorunlu gördükleri durumda

hastalara test uygulamasına başvurular vb vb. Ama yarım yamalak önlemler salgını ne durdurdu, ne de yayılmasını önledi. İtalya'nın, İspanya'nın insanlık trajedisi diyeceğimiz noktaya gelmesi böyle oldu. Burada baş sorumlunun salgının yayılmasına göz yuman emperyalist, burjuva hükümetler olduğundan kuşku yok.

Yine de emperyalistler, burjuva sınıf, bir yolu bulup tüm zarar-ziyanı, oportünistlerimizin pek sevdiği kavramla söyleyelim, "fatura"yı emekçi sınıfların, işçilerin, yoksulların üstüne yıkmanın bir yolu buluyorlar. Emperyalist hükümetler, sağlık gereçleri için bile sağa sola avuç açarken, kendi kapitalistlerini desteklemek için yüz milyarlarca dolarlık/euro-luk fonlar ayırdıklarını açıkladılar. IMF'nin bir buçuk trilyon dolarından yukarıda söz etmiştik zaten. Türkiye'nin dinci faşist iktidarı bunlardan geri kalmadı ve milyarlarca liralık fon ayırdığını açıkladı.

Bu büyük fonların tek kuruşu dahi işçi sınıfı ve emekçilere, yoksullara gitmeyecek. Kimse bundan kuşku duymasın. Bu fonlar, stoklarını eritmek için üretimlerini kısan kapitalistlerin zararlarını karşılamak, kredileri geri alamayacak durumda olan bankaların desteklemek, ürünleri tarlada kalan büyük toprak sahiplerini desteklemek, konutlarını satamayan müteahhitleri batmaktan kurtarmak vb vb için kullanılacak. Fabrikalar, salgın bahanesiyle şimdi çok daha kolay biçimde işçi çıkarmaya başladılar. Stokçular, tüm malları fahiş fiyatla satmanın yollarını arayıp buluyorlar. Devlet, kapitalist sınıfa ayırdığı fonların kaynağı olarak dolaylı vergileri kimsenin ruhu duymadan artırmaya başladı. Dolaylı vergileri ödeyen işçi ve emekçiler olduğunu söylemeye gerek yok. İşçiler, memurlar, küçük esnaf, küçük üretici, küçük tarım üreticisi vb vb burjuva hükümetlerin umrunda değil. Ne Türkiye'de ne de emperyalist ülkelerde..

Oysa boğucu bir abluka altındaki Venezuela devrimci-demokratik hükümetinin aldığı önlemlere bakın: Bankalar kredi tahsilatını beklemeye alacak. İşten çıkarmalar altı ay boyunca yasaklandı. Küçük ve orta işletmeler işçi ücretleri konusunda yarım edilecek. Ev ve işyeri kiralari askıya alındı vb vb. Bu önlemler henüz ölüm vakasının yaşanmadığı Venezuela'da alındı. Ve en zengin emperyalist hükümetler, ülkelerinde binlerle ifade edilen ölüm vakasına rağmen bu önlemlerin tekini bile almış değiller.

İşçi sınıfı ve emekçiler, dinci faşist iktidarın, burjuva hükümetlerin bu vahşi, insanlık düşmanı politikalarına grevlerle, eylemlerle yanıt vermeli; tıpkı İtalyan işçi sınıfının yaptığı gibi. İşçiler, emekçiler şimdi şu acil taleplerle hükümetin karşısına çıkmalıdır: İşçilerin sağlığı, güvenliği için fabrikalar kapatılmalı, işçi çıkarmalar yasaklanmalı ve işçi ücretleri tam ödenmelidir. Küçük esnafın, küçük işletmenin, küçük tarım üreticisinin banka borçları iptal edilmeli bunları devlet üstlenmelidir. Üretimini durduran küçük işletmenin, atölyenin işçi ücretini, kirasını devlet üstlenmelidir. Dükkan kiralari yanı sıra ev kiralari da devlet tarafından karşılanmalıdır. Ürünü tarlada kalan küçük üreticinin zararını devlet üstlenmelidir.

Şimdi bu acil talepler için harekete geçmenin zamanı. Devrimci-demokratik bir hükümet, tıpkı Venezuela'da olduğu gibi, bu tedbirleri kendiliğinden alır. Burjuva hükümetler ise, ancak devrim korkusuna kapılırlarsa, güçlü bir eylem dalgasıyla karşılaşırlarsa bu önlemleri almak zorunda kalırlar ve üstelik ancak yarım yamalak yaparlar bunu. Türkiye ve Kürdistan emekçileri, işçileri ayakta ve hayatta kalmak için eyleme geçmek, grevlere başvurmak, kararlı bir mücadeleye girişmek zorundalar. Coronavirüs-19'un ortaya çıkardığı en yalın gerçek budur.

Bir başka gerçek ise şudur: Emekçi sınıfların, ezilen halkların, işçi sınıfının yaşamı emperyalist hükümetlerin, burjuva hükümetlerin umrunda değil. Sermaye sınıfının çıkarları, kapitalist üretimin devamı için feda etmeyecekleri kimse yoktur.

Yaşamı sürdürmek için burjuva hükümetleri, dayandıkları kapitalist düzen ve devletleriyle birlikte yıkmaktan; işçi sınıfının emekçi halklarla birlikte kendi devrimci demokratik iktidarlarını kurmaktan başka çare yok.

Coronavirüs-19 salgını bu gerçekleri açığa çıkardığı gibi, işçi sınıfının bilincinde devrimci bir sıçramaya da yol açtı. İtalyan işçi sınıfı, salgında gerekli önlemleri almayarak emekçilerin yaşamlarını hiçe sayan kendi hükümetine karşı grev ilan etti. Bu, emperyalist burjuva hükümete karşı açılmış bir savaş bayrağıdır.

Bu savaş bayrağını her yerde açmanın zamanı.

HAREKETE GEÇELİM

Günler akıp geçiyor. Salgın yayılıyor. Ve biz doluştığımız fabrikalarda, atölyelerde, şantiyelerde hiçbir önlem alınmaksızın çalıştırılmaya devam ediyoruz. Payımıza düşen, virüs kapmak ve potansiyel virüs taşıyıcısı olarak tüm çevremize, sevdiğimizimize bu virüsü bulaştırmak veya korkunç bir sefaletle yuvarlanarak açlıktan ölmek.

Yıllık izinlerimiz gasp edildi. Ücretsiz izinlere zorlandık. İşten çıkarmalar hızlandı. İşsizlikle, açlıkla, yoklukla terbiye edilmek isteniyoruz.

Sadece biz değil. Küçük üretici, esnaf, küçük işletme sahibi çoktan iflansa sürüklendi. Çalışanlarıyla birlikte yokluğa itiliyor. Toplumun tüm yoksul ve emekçi kesimleri çöküyor! Dipsiz bir kuyuya sürükleniyoruz. Yaşamdan kovuyorlar bizi. Göz göre göre ölüme mahkum ediliyoruz!

Kapitalistler için yüzmilyarlar devreye soktular hemen. Bizde ve tüm kapitalist ülkelerde ekonomi paketleri hazırlandı. Salgını engellemek için mi? Hayır, kapitalist şirketleri kurtarmak için!

Burjuva hükümetlerin, burjuva devletlerin emekçi sınıfları salgından kurtarma gibi bir amaçları yok. "Sürü bağımsızlığı" diyerek salgının yayılmasına göz yumacaklarını itiraf ettiler. Şimdi aldıkları önlemler, emekçi sınıfların, işçileri baskısı sonucu alınmış yarım yamalak önlemlerdir. Ama bunu yaparken bile burjuva sınıfı, onun çıkarlarını gözettilerini artık saklayamıyorlar.

Salgını önlemek için neler yapılması gerektiğini Küba, Venezuela, Çin örnekle gösterdiler. Kapitalist sınıfın çıkarlarını düşünmeden, tam karantina uygulanması, tüm işyerlerinin, fabrikaların kapatılması, işçilerin ücretli izne ayrılması, herkesin testten geçirilmesi, böylece virüs kapmış olanların ayrılması... İste Küba, Venezuela, Çin'in yaptıkları bunlar ve bu önlemlerle salgını kontrol altına alabildiler.

Ama bunu yapamaz hiçbir kapitalist hükümet. Borsalar çakılır, o koca şirketler peş peşe iflas eder. O yüzden trilyonlarca dolarlık paketler dökülüyor bu şirketin ayaklarına. Bankaları, havayolu şirketlerini, büyük tekelileri kurtarmak için kesenin ağzını açıyorlar. Dahası, kapitalistler salgını fırsat bilip işten çıkarmaları hızlandırıyorlar.

Salgının emekçi sınıflar üzerinde bu kadar yıkıcı olmasının nedeni kapitalizmdir; fabrikalar, toprak, bankalar, enerji kaynakları vb üzerindeki özel

kapitalist mülkiyettir. Üretim araçlarının özel mülkiyeti işte böyle engel oluyor sorunun çözümüne. Toplumun mülkiyetinde olsaydı tüm bunlar, rahatlıkla üretime ara verilebilir, hiç de iflas durumu yaşanmazdı. Ne işçiler işsiz ve aç kalırdı, ne emekçiler sağlık hizmetlerinden mahrum. Dahası, merkezi planlamayla birlikte kaynaklar doğru bir şekilde yönlendirilebilir, salgın kısa sürede denetim altına alınabilirdi. Görün bakın sosyalizmle kapitalizm arasındaki farkı!

Sistem çöküşsüz. Sistem çöküyor. Bizi de girdabında sürüklüyor. Susarak, durarak kazanacağımız bir şey yok! Biz işsiz kalma korkusuyla sustukça daha çok üzerimize geliyorlar. Sustukça büyüyor işsizler ordusu!

Artık harekete geçmek zorundayız. Durmak, hükümetten ve patronlardan bir şey beklemek faydasız. Hayatta kalmak istiyorsak adım atacağız. Sermaye egemenliğini yıkmak ve emeğin iktidarını kurmak ilk hedefimiz olmalı.

Bizi hiçe sayan bu hükümete, bu patronlara grevlerle karşılık verelim. Yüksek sesle ilan edelim: İşçilerin sağlığı, güvenliği için fabrikalar kapatılmalı, işçi çıkarmalar yasaklanmalı ve işçi ücretleri tam ödenmelidir. Küçük esnafın, küçük işletmenin, küçük üreticinin banka borçları iptal edilmeli bunları devlet üstlenmelidir. Üretimini durduran küçük işletmenin, atölyenin işçi ücretini, kirasını devlet üstlenmelidir. Ev ve dükkan kiralari devlet tarafından karşılanmalıdır. Ürünü tarlada kalan küçük üreticinin zararını devlet üstlenmelidir.

Bu önlemleri burjuva hükümetlerin almayacağı ortaya çıktı. Bu önlemleri ancak emeğin iktidarı, devrimci demokratik bir hükümet alabilir. Biz burjuva hükümetlerin kurtarılması gerekenler listesinde yokuz. Biz onlar için ihmal edilebilir bir maliyet unsuru yuz. Yaşamak için burjuva hükümetleri ve kapitalist düzeni yıkmaktan, emeğin iktidarını kurmaktan başka çare yok.

Her platformda güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyor. Komite ve konseyler, forumlar, meclisler, dayanışma ağları... çeşitli telefon uygulamaları, Whatsapp grupları, sosyal paylaşım ağları... mümkün olan her türlü araç ve yöntemle örgütlenelim. Ya bu salgınla birlikte bu düzeni yıkacağız, ya da korkunç bir felakete sürükleneceğiz!

Mücadele Birliği Platformu

Corona Günlerinde Yeni Gözaltı Ve Kayyumlar

Tüm dünya Corona Virüsü etkisi altında OHAL koşulları yaşarken, bu sabah HDP'li Batman, Silvan, Lice, Eğil ve Ergani belediye eşbaşkanları görevden alınarak yerlerine kayyum atanırken, evleri basılarak gözaltına alındılar.

Belediye binaları sabah saatlerinde polislerce ablukaya alınırken, belediyelerin önündeki caddeler trafiğe kapatıldı, belediyelere giden personeller de binalara alınarak evlerine gönderildi. Belediyelere kayyum atamalarıyla birlikte belediye eşbaşkanlarının da evlerine baskınlar düzenlendi. Evlerine baskın yapılan Batman Belediyesi Eşbaşkanı Mehmet Demir ve Songül Korkmaz, Silvan Belediye Eşbaşkanı Naşide Toprak, Eğil Belediye Eşbaşkanı Mustafa Akkul ve Ergani Belediye Eşbaşkanı Ahmet Kaya gözaltına alındı.

Batman Belediyesi'nin etrafı polis bariyerleriyle çevrildi-

ken, belediye önündeki cadde trafiğe kapatıldı; polis ve zırhlı araçlarla ablukaya alındı. Belediye önünde duruma tepki gösteren HDP Milletvekili Ayşe Acar Başaran ile bir gruba polis saldırdı; salından dolayı maske takmış olan en az 10 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Konu ile ilgili açıklama yapan HDP, "Partimiz halk sağlığını öncelikle Newroz mitinglerini dahi iptal etmişken, belediyelerimizin halk sağlığını savunmak adına Koronavirüse karşı etkili çalışmalarını, halkın mağdur olmaması için su faturalarının ertelenmesi gibi somut ve tüm kamuoyunun teveccühünü kazanan uygulamaları ortadayken, halk iradesini hedef alan, partimize yönelik girişilen bu yeni siyasi soykırımı kabul etmiyoruz.

Tüm dünyanın salgın hastalıkla mücadele ettiği şu zorlu günlerde dahi Kürtlere düşmanlığını göstermekten çekinmeyen

bu alçakça girişimi nefretle reddediyoruz.

Demokrasi sağlığını tehdit eden bu zorba iktidar, halk sağlığını tehdit eden Koronavirüsten bir farkının olmadığını dünyaya kanıtlamıştır" diyerek Kürtlere, halka darbe hukuku uygulandığını vurguladı.

HDP herkese çağrı yaparak, bugünden itibaren her gün saat 20.00'da evlerinin pencere ve balkonlarına çıkıp kayyumı sloganlarla protesto edip gürültü eylemine başlamaya, araçlardan korna çalarak tepki göstermeye davet etti.

Böylelikle son yerel seçimlerde 65 belediye kazanmış olan HDP'nin 37'sine kayyum atanmış oldu.

Yine sabah saatlerinde Batman'da evine baskın yapılan Yeni Yaşam Gazetesi dağıtımcısı Serhat Bayık da gözaltına alındı. Ancak gözaltı gerekçesi öğrenilemedi.

Çadırlar Yakıldı

Göçmenler Sürüldü

Edirne'den Yunanistan'a geçmek için yaklaşık bir ay boyunca sınır hattında bekleyen binlerce mülteci başka illere götürüldü.

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, 5800 mültecilerin 9 ayrı ile götürüldüğünü açıkladı. Soylu mülteciler için "Geri gönderme merkezlerinde misafir edilecekler" derken, "Tedbiren yapmak zorundaydık. Ama kimse kendisini rahat hissetmesin, bulaş riski geçtiği zaman kim Pazarkule'nin önüne gitmek istiyorsa biz 'hayır' demeyiz. Sadece insani ve sağlık açısından bir tedbir olarak aldık" ifadelerini kullandı ve mültecileri Avrupa'ya karşı tehdit olarak kul-

lanmaya devam etti.

5 bin 800 mültecinin coronavirüs (COVID-19) salgını nedeniyle bu kentlerdeki kamplara dağıtıldığı ve 14 gün karantinada kalacakları söyleniyor.

Bazı mültecilerin sosyal medyada yaptıkları paylaşımlarda, Osmaniye'deki Düziçi Konaklama Tesisi'ne bazılarının ise Malatya'daki AFAD Beydağı Konaklama Tesisi'ne götürüldüğü görülüyor.

Suriyeli bir mülteci tarafından 27 Mart günü sosyal medyada paylaşılan ve Pazarkule'de çekildiği belirtilen görüntülerde ise "Türk askerleri çadırlarımızı yakıyor, bizi buradan (Pazarkule) çıkarıyor" denildiği duyuluyor.

Öte yandan Yunanistan hükümeti de, Türk makamlarının mültecilerin tahliyesine başlamadan önce kamptaki çadırları yakmakla suçladı.

TARİHİN AKIŞINA YÖN VERECEĞİZ!

www.leninist.net sitesi, "Komünist'ten..." ibaresiyle yayımladığı bir yazıda TKEP/Leninist II. Kongre belgelerini yayımladı.

"Büyük altüst oluş günlerinin habercisi savaşın yoğunlaştığı dönemden geçiyoruz" diyen Komünist, toplumu patlamaya hazır bir kazan olarak niteliyor.

"Partimiz Gezi sonrası gerçekleştirdiği II. Konferans'ta aldığı kararlarla bu ayaklanma sürecine hazırlıkları yoğunlaştırmış ve önüne Kongre toplantısını koymuştur.

Yoğun düşman saldırısı ve operasyonları altında başarıyla gerçekleştirdiği II. Kongre ile bir kritik eşiği daha aşan Parti, aşağıda yayımlayacağımız temel metinlerden de anlaşılacağı gibi, bu süreci bütün açıklığıyla ortaya koydu ve süreci karşılamaya dönük kararlar aldı. Pratik süreç bu görüşler ve atılan adımları şimdiden doğrulamıştır.

(...)Ortaoğlu ve ülkelerimizi de etkisi altına alan devrim fırsatı gelip geçici bir durum değil. Aksine, bu fırtınadaki her "dinme" belirtisi gelip geçici bir niteliğe sahip olup her "dinme" belirtisini daha güçlü, daha sarsıcı isyanlar, ayaklanmalar, devrim girişimleri takip etmektedir.

Artık süreç, emperyalist-kapitalist sistem yeryüzünden silinene kadar, böyle devam edecektir. Kimse emperyalist-kapitalist devletlerin o eski 'refah' günlerine dönmelerini beklemesin!"

Sitede yayımlanan belgeler arasında Kongre Raporu, Sonuç Bildirgesi ve yapılan bazı sunumlar yer alıyor.

Kasım 2017 tarihli sonuç bildirgesinde şöyle deniyor:

"TKEP/LENİNİST'in II. Kongresi, Türkiye ve Kürdistan'da uzun yıllardır süren iç savaşın yoğunluk ve yaygınlık kazandığı, dinci biçime bürünen faşizmin bu iç savaşta kazanmak için burjuva yasaları da bir kenara atarak, en vahşi yöntemleri kullandığı, faşist devlet güçlerine ek olarak, sivil faşist milisleri örgülediği ve devrimin toplumsal güçleri üzerine devlet güçleriyle birlikte saldırdığı; buna karşılık işçi sınıfı ve diğer emekçi güçlerin, Kürt halkının, ezilen ulusal toplulukların, sokakları karahlıkla doldurdukları ve yeni bir ayaklanma için güç biriktirdikleri bir zamanda başarıyla toplandı ve sonuçlandı.

II.Kongre MK'nin sunduğu 'Rapor'u onayladı. II.Kongre, I.Kongre'den bu yana geçen süreçte emeğin toplumsal üretkenliğinde ve sermayenin merkezileşmesindeki gelişmelere bağlı olarak emperyalist-kapitalist sistemde ve sınıflar savaşında ortaya çıkan durumu marksizm-leninizme dayanarak tahlil eden MK'nin ulaştığı sonuçları onaylayarak 'tam ilhak' ve 'yeni evre' kavramlarını Parti Programına geçirdi.

II.Kongre, MK'nin ulaştığı bu sonuç ve kavramları Partimizin teorik, ideolojik ve politik üstünlüğünün ve gücünün bir göstergesi olarak kabul etmiştir.

Bilim ve teknolojiye muazzam gelişmeleri gözönüne alan II.Kongre, Programın sistematizasyonu, özünü ve ruhunu koruyarak, kısmi düzenlemelere gitti. 'İşçilerin Korunması, Toplumsal Alanda' başlığı altındaki önlem ve talepler 'İşçilerin Korunması' ve 'Kadınların Korunması' başlıkları altında yeniden düzenlenmiştir.

Bir eylem kılavuzu ve bilimsel bir belge olan TKEP/Leninist Programında yapılan bu düzenlemeler, Programın bilimsel içeriğini ve gücünü derinleştirmiştir.

II.Kongre, TKEP/Leninist'i birleşik devrimin pratik öncüsü düzeyine getirmek amacıyla bir takım kararlar aldı.

Partinin illegal yapısını değişen koşulları gözönünde bulundurarak yeniden yapılandırma ve güçlendirme kararı bunların başında geliyor. TKEP/Leninist'in işçi sınıfı içinde daha yaygın örgütlenmesini, sınıfla daha sık bağların kurulmasını, ilişkilerin yaygınlaştırılmasını, sınıf içinde gerçek bir güç olmayı yaşamsal bir sorun olarak kabul eden II.Kongre, aynı zamanda II. Konferans'ta alınan kararla kurulan Kürdistan Komitesi'nin güçlendirilmesini yeni seçilen MK'nin önüne bir görev olarak koymuştur.

Bu kararın başarıyla yerine getirilmesi TKEP/Leninist'i pratik yönden de proletaryanın öncüsü konumuna getirecektir.

Devrimci durum ve iç savaşın derinleşmesinin sonucu olarak bir silahlı halk ayaklanmasının yaklaşmakta olduğunu tespit eden II. Kongre, bu ayaklanmayı hazırlamak ve ona hazırlanmak üzere, Parti'nin savaşçı kapasitesini geliştirmek amacıyla gerilla gücünü artırma, kadro, üye ve taraftarlarını askeri eğitmeden geçirme görevini MK'nin önüne görev olarak koymuştur.

I.Kongre'nin aldığı 'devrimin tüm güçlerini birleştirme' kararı doğrultusunda hareket eden MK'nin aldığı 'Halkların Birleşik Devrim Hareketi'ne katılma kararı'nı onaylayan II.Kongre, HBDH'yi güçlendirmeyi önüne koymuştur. II.Kongre, içerdiği çelişkilere rağmen, HBDH'ni, Parti'nin politik etkisine açık, birleşik devrimin odağı olmaya aday bir yapı olarak değerlendirmiştir.

II.Kongre'yle birlikte TKEP/Leninist birleşik devrimin teorik, ideolojik ve pratik/politik yönlerden öncü devrimci gücü olma yolunda güçlü bir adım daha atmıştır.

Ağır iç savaş koşullarında ve düşman saldırısı altında II. Kongresini tamamlayan TKEP/Leninist şimdi çok daha güçlüdür.

Bundan sonrası Partinin birleşik devrime pratik öncülük dönemi olacaktır! Bu dönem, bilinç, feda ruhu ve silaha dayanacaktır! Zafere ulaşarak tarihin akışına yön vereceğiz!"

Belgelerin tamamına <http://leninist.net/index.php/tr/merkez-yayin-organi-komunist-adresinden-ulasabilirsiniz>.

Bu "Virüs"ten Kurtulmamız Lazım

Bıçak artık gerçekten kemikte! Zaten birikmiş çözümsüz sorunlarımız vardı dağ gibi. Salgın bunların hepsini birleştirdi.

En temel sorunlarımızı bile çözemediğimiz bu sistem, salgınla birlikte tam bir enkaza döndü. Ve biz, emeğiyle geçinen büyük çoğunluk, şimdi bu enkazın altındayız.

Bu devletten, bu zenginlerin düzeninden bize en ufak bir fayda yok. Ekmeğimizle sağlığımız arasında tercihe zorlanıyoruz! Ekmeğimiz sağlık mümkün mü? Ya sağlıksız ekmeğimiz?

Salgının yayılmaması için pek çok küçük işletme kapatılıyor. Evet, gerekli bir önlem. Ya bu küçük işletme sahiplerinin borçları, vergileri, kredileri? Bu işletmelerde çalışan işçilerin yiyecek ekmekleri? En ufak, ama en ufak bir destek yok bu kapitalist devletten!

Patronlara yine paketler hazırlanıyor. Her kapitalist devlet, gücüne göre milyarlar aktıyor patronlara. IMF 1,5 trilyon dolar hazır diye müjde veriyor kodamanlara. Ama işçilerin sağlığı için en ufak bir destek sunmuyorlar. Dahası, fabrikalar harıl harıl çalışmaya devam ediyor. İşçinin can güvenliğini düşünen yok. Sağlığı için evinde kalacak olsa, yiyecek ekmeği yok! Ücretli izin diye bas bas bağıyoruz işçiler, duyan yok!

Evet, bu sistem bizi işte böyle açmazlara savurdu bu kıyamet günlerinde! Kendi sağlığımızı ve tüm toplumun sağlığı için "kendimizi karantinaya alalım" deniyor. Ama fabrikalar, atölyeler, ofisler, şantiyeler harıl harıl çalışmaya devam ediyor. En sağlıksız şartlarda doluştüğümüz servislerle toplu taşımalarla üretim alanlarımıza akmaya devam ediyoruz. İşimizin başında gün boyu en sağlıksız şartlarda çalışıyoruz. Virüs kaptık mı, kapacak mıyız, sevdiğimizimize bulaştıracak mıyız bilmiyoruz... Tüm bu risklere rağmen üretimin dur-

durulmasını talep etmeye bile korkuyoruz. Korkuyoruz, çünkü yiyecek ekmeğimiz yok. Korkuyoruz, çünkü kiramızı ödeyecek, faturalarımızı ödeyecek paramız yok. Evde kalın di-

yorlar, bu kapitalist sistemde evde kalmak ancak zenginlere mahsus bir yöntem, bir ayrıcalık...

Evde kalalım, evet. Peki, ücretli izin? Parasız sağlık hizmetleri? Biriken borçlar? Faturalar? Kira? Evlere destek hizmeti?

Talep etmekle kalmayacağız. İspanya'daki İtalya'daki işçiler gibi ücretli izin hakkımızı bizzat grev yaparak elde edeceğiz. Madem onlar sağlığımızı, yakınlarımızın sağlığını, yaşamlarını hiçe sayıyor; madem onlar

yiyecek ekme derdimizi hiçe sayıyor; madem onlar öğrencileri yurtlardan sokaklara atıyor... Biz de fiili olarak tüm bu haklarımızı almak için harekete geçeceğiz. Vergileri ödemeyeceğiz, kredi borçlarımızı, faturaları ödemeyeceğiz, üretimi fiilen durduracağız, grev yaparak "ücretli izin" hakkımızı kullanacağız. ABD'de evsizlerin yaptığı gibi boş binaları işgal ederek barınma hakkımıza sahip çıkacağız.

Anlı şanlı koca devletlerin salgın karşısında nasıl yerlere serildiğini, nasıl çözümsüz kaldıklarını gördük, görüyoruz. Hiçbirinde işçilerin, emekçilerin zerrece umursanmadığının ama dev şirketleri desteklemek adına milyarların hemen devreye sokulduğunun tanığıyız. Bizde ise en ufak bir doğru bilgilendirme bile yapılmadığının canlı şahidiyiz. En ufak bir önlem alınmadığını, kelimenin gerçek anlamıyla işimizin şansa kaldığını görüyoruz. Hayatımıza, sevdiğimizimizin hayatına kasteden bu sistem artık tarihin çöplüğüne gömülmelidir!

Sesimizi duyan herkese çağırıyoruz. Bırakın sağlığımızı, hayatlarımızın devamlılığını bile bu sistemde korumamız gün geçtikçe imkansızlaşıyor. Dün kıta yangınlarıyla, savaşlarla, intiharlarla yüz yüzedik, bugün korona ile... Peki yarın? Yarının bize hangi felaketi getireceğini düşünmekten yorulmadık mı?

Yalnız kalmayalım, dayanışmayı örelim. Örgütlü hareket edelim. Mümkün olan her platformda güçlerimizi birleştirelim. Komite-ler, mahalle meclisleri, Whatsapp grupları, sosyal paylaşım ağları, telefon uygulamaları... aklımıza gelebilecek her araç güçlerimizi birleştirmemize hizmet edecek. Bu artık bizim için varlık yokluk sorunu, hayatta kalma sorunu!

Bu "virüs"ten kurtulmamız lazım!

Karantina Günleri Ve Uzaktan Eğitim

"İlk günden skandal

İlk ve orta dereceli okullarda öğrenim gören öğrenciler; dün internet ve televizyon aracılığıyla uzaktan eğitime başladı. İnternet üzerinden derslere erişimde ciddi sorunlar yaşandı, ders aralarında dinlenen ilahiler ve yine ders arasında izlenen bir 'belgesel'de Adnan Menderes'in idam sahnesinin animasyonla gösterilmesi velilerin tepkilerine neden oldu."

"EBA TV'nin üçüncü gününde de skandallar bitmedi. Bu kez de görme, duyma, zihinsel engelli öğrencilerin içeriklere erişmesini sağlayacak olan hayati önemdeki ekran güvenlik kodunun sesli alternatifini yayımlamayı unuttular. Binlerce engelli çocuk uzaktan eğitim alamıyor."

"EBA TV'de bir skandal daha:

Kafa kesme ve suikast görüntüleri izlettiler!"

...

T ü m

dünyada

y a ş a -

n a n s a l -

g i n

m a l u m u n u z .

Bu durumu

uzun uzun konu-

laşmak başka bir

platformun konusu.

Ben kısaca işin eğitim

yanına değineceğim.

Eğitim sistemi içler acısı bir halde. Bu konu hakkında epeyce yazıp çizdik. Devrimci emekçiler olarak her yerde velilere, öğrencilere ve öğretmenlere bu konu hakkında sözümüzü söylüyoruz ve çözüm yollarını iletiyoruz. Fakat bazı gerçekleri topluma yaygın bir şekilde göstermek ciddi bir zaman ve emek istiyor.

Bakanlığın gerçekleştirdiği uzaktan eğitim, var olan sorunların ne boyutta olduğunu yaygın bir şekilde gösterdi. Girişte alıntılıdığımız haberler, uzaktan eğitimin ilk gününden itibaren gündeme bomba gibi düşen eğitimin çürümüşlüğüne toplumdaki şaşkınlığıydı. Bu şaşkınlık yerini hızla öfke ve kızgınlığa bıraktı. "Meğer okullarda çocuklarımız neler öğretiyorlarmış."

İşte bu cümle, bu bakış açısı bir bi-

linç sıçramasıdır. Gerçeğin toplumda yaygın bir karşılık bulması, var olan giz perdesinin milyonlar karşısında uçup gitmesi toplumun bilinç sıçramasını sağlamaktadır. Herkes eğitim sisteminin kötü olduğunu biliyordu, ama içeriğin bu denli ürktütücü ve çürümüş olduğunu uzaktan eğitim sayesinde yakından gördüler. Bu bilinç sıçraması bana Gezi Ayaklanmasındaki burjuva medyanın maskesinin düşüşünü hatırlattı. "Kürt halkının yaşadıklarını biz bu yalancı medyadan mı dinlemişiz?" sorusu, burjuva medyanın yalan maskesini düşüren bir tokattı.

Burjuva medyanın yalanları ve gerçekler konusunda toplum o zaman da bir bilinç sıçraması yaşamıştı. Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu sıçramalı çöküş sürecince emek mücadelesi ve toplumsal bilinç de ileri doğru sıçramalarını gerçekleştirecektir.

"Yeni Evre"de daha çok tanık olacağız bu bilinç sıçramalarına.

Uzaktan eğitim gibi basit bir işi bile ellerine yüzlerine bulaştırıyorlar. Yıllardır birçok alanda uzaktan eğitim mevcut. Sadece eğitim alanında değil, başka sektörlerde de uzaktan eğitim sıkça kullanılıyor. Buna rağmen ilk defa yapılan bir şeymiş gibi "kısa sürede hallettik" palavralarına aldanmamak gerekir. Bunca zamandır var olan bir uygulamayı biraz içerik zenginleştirme ve yaygın kullanımı hazırlama bu denli zor olmasa gerek. Ama unutmayalım ki, kapitalizm kar edemediği işlerde her daim "beceriksizdir".

Uzaktan veyahut yakından fark etmez, eğitim sistemi niteliksiz ve çürümüş bir haldedir. Daha önce de söyledik ve dilimiz aşınsa da söylemeye devam edeceğiz: Bilimsel, nitelikli, anadilinde ve parasız bir eğitim, ancak sosyalizmde mümkündür. Bu süreçte tüm eğitim emekçisi dostlarımızı, öğrencilerimizi ve velilerimizi sesimize ses, mücadelemize yoldaş olmaya çağırıyoruz. Sağlığınıza dikkat edin dostlar, gelecek bizi bekler.

DEK'li Bir Öğretmen

#Evde Kal

Tüm dünyayı kasıp kavuran Koronavirüse karşı alınan önlemlerden biri de, #Evde Kal!!!

Evde Kal; ama nasıl? Bu konuda hiçbir çözüm yok. #Evde Kal'manın pek çok açıdan imkanı yok. Özellikle işçi ve emekçiler açısından. Bir işçi-emekçi çalışmazsa onun evine kim ekme götürür. Evde çoluk çocuk ekme bekler... Bize iki seçenek sunuluyor: Sokağa çıkarsak Koronavirüs'ten, #evde kal'ırsak da açlıktan ölme seçeneği. Her iki durumda da sonuç değişmiyor işçi ve emekçiler için.

Temizlik işçisi, inşaat işçisi, günlük çalışan gündelikçi, fırın işçisi, vs, vs, evine ekme götürmek zorunda olan, yaşamak için çalışmak zorunda olan ve çalışmaktan başka seçeneği olmayan yüzbinler, milyonlar ne yapacak? Bir tarafta işsizlikten aç kalma korkusu, bir tarafta Koronavirüs korkusu!!!

Evet, #evde kalalım. Peki #evde kal'mamız için ne gibi önlemler alındı? Yani çalışmadığımız zaman, bizim yeme, içme, barınma gibi en temel ihtiyaçlarımız devlet tarafından karşılanacak mı? Ekmeğimiz olacak mı? Elektriklerimiz, suyumuz, ev kiramızı, en düşük düzeyde zaruri ihtiyaçlarımız nasıl karşılanacak? Bu ve bunun gibi sorunlarımızı ciddi anlamda bir cevap yok.

Ama bize faturalarımızı nasıl ödeyeceğimiz konusunda tavsiyeler var. Destek yok, kredi var. Hatta bu Koronavirüs nedeniyle faturaları ödemedeki kolaylık (!) bile gösteriliyor. Hiçbir kurum ve kuruluş, "faturaları ödemeyin" demiyor. "Koronavirüs'ten dolayı ödeyemiyorsanız internette, temassız, vs yöntemlerle ödeyebilirsiniz" deniyor. Yani o faturalar illa ki ödenmelidir!!!

Peki #evde kal'arak, çalışmazsak o para nasıl kazanılacak!!! Hangi devlet, hangi sistem bizim yerimize faturaları ödeyecek?... Ekmeğimizden, suyumuz, aşımıza kadar her şeyden yıllarca vergi alan kapitalist devlet mi?

Acaba bu süreçte, bu koşullarda #evde kal'abilmek için belirli bir gelir düzeyine mi sahip olmak gerekiyor?!!! #HayatEveSığar, ama cüzdanımız boş olunca biz hiç-bir yere sığmıyoruz...

Bir Emekçi Kadın

İNSANLIK, SALGIN VE YAŞLILAR

Sibel Deniz

Corona virüsün dünyayı kasıp kavurması, hemen her ülkede farklı tedbirler alınmasına yol açtı. Virüsün genelde ileri yaşlarda yetişkin olumsuz etkiliyor oluşu da, apayrı tepki ve tedbirlere yol açtı.

Vücut bağışıklığının zayıflığından kaynaklı öncelikli ve ağırlıklı olarak “yaşlı” nüfusu etkiliyor virüs. Bu da her topluma, her ülkede farklı tepkilere yol açıyor.

Emperyalist ve kapitalist ülkeler bu salgını ilk olarak “nüfus sağaltımı” olarak gördüler. Öyle ya, kamu kaynaklarını “tüketen” yaşlı ve bakıma muhtaçlar, kronik hastalar ve bünyesi zayıf olanlar elenecek, sağlıklı ve genç, “çalışabilir” nüfus kalacaktır geriye... Evet, Hitler ölmedi, emperyalist kapitalist sistemin her bir zerresinde yaşıyor.

İngiltere ve Almanya'nın açıklamalarında gördük ilk bunu. Ve Amerika'da... Teksas Vali Yardımcısı hiç lafi dolandırmadan, sakınmadan konuşarak, muktedirlerin dilinin altındaki baklayı çıkardı. Vali Yardımcısı Dan Patrick, salgın önlemleri kapsamında insanların evde kalıp işe gitmemesini eleştirdi ve ülke ekonomisinin normale dönmesi için “yaşlıların kendini feda edebileceğini” söyledi.

Birkaç yaz önce, Fransa'da sıcak hava etkisiyle yüzlerce yaşlı ardı ardına ölünce, bunun “yaşlılardan kurtulma” planı olup olmadığı konuşulmaya başlanmıştı. Şimdi yaşananlar ise sözcüklere dökülse de, dökülme de durumun bu olduğunu gösteriyor.

İtalya'nın kuzeyinde görev yapan bir doktor, kendilerine “60 yaş üstü hastaları solunum cihazına bağlamayın” diye talimat geldiğini söylüyor. Gereğe ise hastanelerinde solunum cihazlarının yetersiz oluşu...

Ancak en kötü haber İspanya'dan geliyor. Covid-19 virüsünün İtalya'dan daha hızlı ilerlediği ve yayıldığı İspanya'da, başta başkent Madrid olmak üzere

pek çok şehirde onlarca yaşlı İspanyolun cesedi bulundu... Yaşlıların bir kısmının CoV enfeksiyonundan, bir kısmının ise aşıktan öldüğü saptanıyor...

Emeklilerin yaşadığı konutlar ve bakımevlerinde yaşanan olay, ordu birlikleri konutları dezenfekte etmek için geldiğinde ortaya çıktı. Onlarca yaşlının cansız bedenleri çıkarılırken, kimi cesetlerin tanımsız halde olduğu ve pek çok yaşlının da bu cesetlerle aynı binada yaşamını sürdürdüğü ortaya çıktı.

Yaşanan bu “katliam”ın -evet, durumu açıklayacak sözcük bu- sağlıklı ve kötü barınma koşullarından mı yoksa kriminal bir vakadan mı kaynaklandığı araştırmalar sonucu ortaya çıkacak.

Gelelim ülkemize... Ülkemizde salgının yayılmasını önlemek için “evde kal” çağrısı yapıldı. Kamu kuruluşu ve pek çok kurumsal şirket beyaz yakalılara evden çalışmaya getirirken, öğrencilere de uzaktan eğitim veriliyor. Restoran-caffebaların kapanmasının ardından yüzbinlerce kişi işten atılır ya da ücretsiz izne çıkarılırken, mavi yakalılar sağlıklı koşullarda çalışmaya sürdürüyor, sağlıklı servis ve toplu taşımalarla ulaşım sağlama devam ediyorlar.

Yaşlılar konusunda da “önlem” almayı ihmal etmedik. 65 yaş üstüne “so-kağa çıkma yaşağı” getiren hükümet, bunun getireceği sonuçları da yine göz ardı etti. Evlerde oturaktan sıkılan ve yıllar boyunca kendilerine sürekli çıkın dolaşım temiz hava alın denilerek telkin edilen yaşlılar, evde kalmakta zorlandılar. Bununla beraber yalnız yaşayan yaşlılar da, hastane-ilaç-yeme-içme ihtiyaçlarını karşılayamama durumuyla baş başa kaldılar. Her ne kadar yerel yönetimler ve iktidar “yaşlılarımızın her hizmetini biz karşılayacağız” dese de, bu havada kalan bir söylem oldu. Yardım hattını arayan yaşlılar “şu an yoğunluğumuz var” cevabı alınca bakkala-mar-kete kendileri çıkmak zorunda kaldılar.

Evet, bu önlem onların sağlığı için, onları enfeksiyonlardan korumak için alınmıştı. Ancak bir anda öyle bir ortam oluştu ki, sanki yaşlılar bu virüsün taşıyıcısı, ana kaynağı gibi görülmeye başlandı. TV'lerde, sosyal medyada yaşlılarımızın yaşadıkları saldırıları, insanlık dışı muameleleri görmeye başladık birden...

Biz ne zaman bu kadar kötü olduk? Evet, kendimize benzemeyenleri dışlamak, hayvanlara, farklı ırk, din ve cinsiyete karşı hoşgörüsüzlüğümüz ve tepkilerimiz yeterince insanlığımızdan utandırdıyorduk zaten; şimdi buna bir de yaşlılara saldırıyı ve eziyet etmeyi de ekledik...

Toplumca saygı göstermek, el öpmek, ellerinden eşyaları alıp taşımak, karşıdan karşıya geçirmek vb gibi yollarla yardım etmeye kodlandığımız yaşlılara bu insanlık dışı muameleyi reva görmeye ne zaman başladık? Ne zaman insanlığımızdan sıyrıldık bu kadar?

Toplu taşıma araçlarının taşımayı reddettiği, gittikleri yerde itilip kakılan, hatta Quasimodo gibi neredeyse taşlanacak insanlar, yaşlılar bizim toplumsal hafızamız, toplumsal değerlerimiz. Ve bu gün görünüşüne o ki, insanlığımıza dair geride ne kaldığımız da göstergesi...

Ne Tür Bir Sosyalizm?

ÇEVİRİ

ABD'de son zamanlarda bir değişim gözle görülür hale gelmeye başladı. Sonunda seçim sonuçları “sosyalizm” kavramının, sosyalist hele de komünist olduğunu açıkça ifade ettiğinde işinden atılabileceğin, sürgün edilebileceğin veya saldırıya uğrayacağına hatta hapse atılabileceğin dönemlerdeki gibi “tehlikeli” bir kavram olmadığını ifade etmeye başladığını ortaya koydu.

İşçi lideri Eugene Debs'in (1855-1926) dönemlerinden beridir tek bir sosyalist bile ABD başkanlık seçimlerinde başarılı olamadı. Ama kendini “demokratik sosyalist” olarak tanımlayan Bernie Sanders'in popülaritesi giderek artıyor.

Sanders'in ABD başkanlık seçimlerini kazanacağını düşünelim. Karşı tarafta yer alan adayların en zengin destekçilerinin Sanders'a karşı aynı safta yer aldığını düşündüğümüzde Sanders'ın kazanma ihtimali düşük görünüyor, ancak hiçbir şey imkansız değil. Sanders gibi birçok sosyal demokrat daha önceden Avrupa'da AB'nin birçok kurumuna yönetici olarak seçilmişti. Bu sosyal demokratlar ve Sanders'ın kendisi burjuvazinin elinden bazı ayrıcalıkları alabildiler.

Ancak bunun adına sosyalizm demek mümkün değil. Sanders'ın kendisi de sosyalizmi kurmayı hedefleyen bir partinin adayı olarak seçilmeye katılmıyor. Demokrat Parti'nin kendisi hiçbir zaman sosyalizmi desteklemiş bir parti değildir. Tersine, Demokrat Parti, sosyalizm kampında görünen ama Cumhuriyetçi Parti ile birlikte egemen sınıfa mensup bir parti olagelmıştır.

Demokrat Parti ayrıca, emperyalist savaşı insanlara kabul edilebilir ve haklı göstermede, insanların “demokrasi” için değil ama dünya kaynaklarının tekellerin kurumsal hakimiyeti altına girmesi için sa-

vaşmalarını ve ölmelerini sağlamada başarılı oldu. Demokrat Parti onlarca yıldır Güney kökenli ayrımcılığın simge partisiydi. Ancak Kuzey'de, özellikle Franklin Roosevelt yönetiminin başa geçmesiyle, parti yoksulluğu hafifletmek için hükümet programlarıyla ilişkilendirildi.

Değişen, iki kapitalist partinin liderliği ya da kâr sistemine bağlılıkları değil, ama onlara oy veren seçmenlerin duyguları. Bu partilere oy veren seçmenlerin birçoğu, özellikle gençler, kapitalizmin bu ülkedeki akıl almaz servet açığından sorumlu olduğunu fark etmiş durumdadır. Artık bu yüzden değişim istiyorlar.

Sanders, başka yerlerde seçildiklerinde önce göstermelik reformlar yapan, ancak kapitalist mülkiyet ve üretim araçlarının kontrolü ile birlikte iktidarda olan sosyal demokrat partiler tarafından yürütülen bir tür iktidar değişikliğini temsil ediyor.

Kapitalistlere sadece ekonomik yaşamda değil, aynı zamanda ülkenin siyasal yaşamı üzerinde de güce ve kontrole sahip olmasına fırsat tanıyan tam da bu iktidardır.

Sosyalizm nedir?

Sosyalizm nedir sorusu gerçek sosyalizmin neye dayandığı sorusunu gündeme getiriyor. Her şeyden önce ve en önemli olarak, ekonominin sosyalist temellerde inşa edilebilmesinin temeli, ancak işçi sınıfının siyasal iktidarı ele geçirdikten sonra üretim araçlarını kendi denetimi altına alması ve yoksulluk ve toplumsal eşitsizlik sorunlarını çözmek için kullanmaya başlaması ile gerçekleşebilir.

Bu ülkede ya da dünyada yoksulluğun oluşabilmesi için bir neden kalmayacak. İnsanların ihtiyaçlarını karşılayabilecek üretkenlik seviyesi şaşırtıcı derecede gelecek. Gerçek bir işçi hükümeti, zenginlerin mülkünü kamulaştırıp kâr yerine insan ihtiyacına dayalı ekonomik kalkınmayı

planlayarak yoksulluğu derhal ortadan kaldıracaktır.

Neden dünya işçi sınıfı bir bütün olarak üretim araçlarına sahip olmasın ve onları kontrol etmesin ki? Her şeyden önce yaşadığımız dünya işçiler tarafından inşa ediliyor.

Zengin sahipleri dünyayı turlarken, neden evsizler çoğu zaman terk edilmiş veya boş halde bulunan malikânelerde ve apartmanlarda yerleştirilmesin ki?

Neden bu ülkede üretilen ihtiyaç fazlası yiyecekler, dünya açlığını tamamen sonlandırmak için kullanılmınsın?

Toplumun sürdürülebilir bir şekilde nasıl ilerleyeceği taşıyacağını bulmak için çalışırken, neden her gençte düzenli bir gelir ve sağlık güvencesi verilmesin?

Ancak gezegenin kendisinin vahşi kapitalizmin yarattığı bir krizde yutulduğu bir zamanda kapitalist devletlerin eski siyasi kurumları hala dünya politikasını belirliyor. Ama artık bu böyle sürmeyecek.

Workers World Partisi (WWP -İşçilerin Dünyası Partisi) sosyalizm için devrimci bir hareket inşa etme konusunda kararlıdır. Seçimler, görüş değiştirmenin bir barometresi olabilir, ancak mücadele seçim gününde sona ermiyor. Devrimci mücadele her sosyal adalet mücadelesi, her grev, her protesto, her oturma eylemi ile büyüyor. Hareket beyazların üstünlüğüne, kadın düşmanlığına, LGBTI+ insanlara yönelik baskılara ve göçmenlere yönelik saldırılara karşı işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını inşa ediyor.

Gerçekten devrimci bir hareket inşa etmek geleceğin anahtarını elinizde tutmanızı sağlar. Gerçek bir sosyal değişim için savaşmak istiyorsanız, bize katılın!

Workers World Partisi'nin internet sitesinde 18 Şubat tarihinde yayınlanan editör makalesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

DEĞİŞİMİN TEMELİ

Özgür Güven

Kapitalizmde gelişme burjuva sınıfın güçlenmesiyle, sermaye birikiminin artmasıyla olur. Bu gelişme sürekli olarak halk kitlelerinin mülksüzleştirilmesiyle; üretici-emekçi kesimlerin ellerindeki üretim ve geçim araçlarının, emek ürünlerinin gasp edilmesiyle; sermayenin daha çok elden daha az ele doğru akışıyla ilerler. Burjuvazinin güçlenmesi, emekçinin sefalete sürüklenmesiyle aşağılanmasında, açlık ve yoksulluğuyla birlikte gerçekleşir. Bu süreç toplumdaki karşıtlıkları, çelişki ve çatışmaları sürekli derinleştirip, kutuplaşmayı artırır. Ama burjuva sınıf bu durum karşısında boş durmaz, kalemşörleriyle, medyasıyla, “bilim böcekleriyle”, bin bir türlü propaganda aracıyla, bu süreci sanki bütün toplumun çıkarına bir şeymiş gibi göstermeye çalışır.

İnsanlar günlük yaşamlarında genellikle, egemen sınıf olan burjuvazinin bakış açısı ve değer yargılarıyla olaylara bakar, değerlendirirler. Çünkü toplumda düşünce üretme araçları burjuvazinin elindedir; insanlara burjuva bakış açısından düşünmeyi ve burjuva sınıfın düşüncelerini aktarırlar. Geleneksel yaşam biçimi; dini eğitimi, burjuvazinin kültürü ve sanatı, her yönden ve hep birlikte insanların kafalarına egemen sınıfın düşüncelerini yerleştirmeye ayarlıdır.

İnsanlar yaşamlarında özel ya da toplumsal olaylara dair konuşurken, düşünür tartışırken, her birey kendi toplumsal konumundan hareket eder. Her insan, kendi toplumsal konumuna uygun davranır; düşüncelerinde toplumsal konumunun bakış açısı etkin olur: “insanların yaşamlarını belirleyen düşünceleri değil, düşüncelerini belirleyen maddi yaşamlarıdır” (Marx). Kapitalist toplumda insanlar, içinde buldukları koşulların etkisi altında yaşar, düşünür ve davranırlar. Her zaman için toplumda egemen olan düşünceler egemen sınıfın düşünceleridir. Kapitalizmde insan insanın kurdudur, gemisini yürüten kaptandır. Kapitalizm sürekli olarak bencilliği körükler, bencil bireyler üretir. İnsanların bencilleşmeleri, hem emeğine, hem emeğinin sonuçlarına hem de topluma yabancılaşmaları; insan ilişkilerinde görülen kabalık, maçoçluk, doğaya ve diğer canlılara karşı gaddarlık, kötü tutkuların gelişmesi vb. hepsi, bugün var olan toplumsal koşulların ürünüdür. Bu koşullar olumlu yönde değişip insanileştikçe, insan ilişkileri de olumlu yönde değişecek, insanileşecektir.

Her toplumda olduğu gibi kapitalizmde de egemenler halk kitlelerinin, emekçilerin cahil kalmaları için ellerinden geleni yaparlar. Halk kitlelerinin saflığı, eğitimsizliği ve bilgisizliği her zaman egemenlerin işine yaramıştır. Bu sayede alt sınıfları kolayca aldatan egemenler, egemenlik koşullarını yeniden yeniden üreterek egemenliklerini sürdürmüşlerdir. Eğer halk kitleleri aydınlanır, olayların iç yüzünü öğrenir, gerçekleri anlamaya başlarsa, egemenler işlerinin hiç kolay olmayacağını iyi bilirler. Egemenliklerini eskisi gibi kolayca sürdürüp kitleleri aldatamazlar. Halk kitlelerinin aydınlanması, bilinçlenmesi durumun değiştiğinin göstergesidir; artık burjuvazinin egemenliği sarsılmaya başlamış, yıkılmaya yüz tutmuş demektir.

Kapitalist gelişmenin belirli bir aşamasında, daha önceki bakış açısından farklı bir gözle olayları değerlendiren devrimci bir görüş; daha önceki görüşün tam karşıtı bir görüş olan karşıt sınıfın görüşü ortaya çıkar ve kitlelere, dünyaya bakış açılarını değiştirmelerini başka bir yönden bakmaları gerektiğini anlatır. Kitleler bundan sonra olayları, yaşananları başka bir perspektifle, işçi sınıfının devrimci bakış açısıyla ele almaya, değerlendirmeye başlar. Bu gelişme, yeni bir sınıfın, toplumda egemen sınıf olan burjuva sınıfın karşıtı devrimci bir sınıf olan proletaryanın tarih sahnesine girişidir.

Proletaryanın tarih sahnesine girişi, durumda ciddiye alınması gereken bir değişim yaratır. Devrimci bir sınıf ve bu sınıfın devrimci komünist partisi vardır ve kendi dışındaki koşullara boyun eğmezler. Bu koşulları bir veri olarak kabul eden devrimci komünist parti, toplumsal sistemin işleyişini çözümler, gelişmenin yönünü ve biçimlerini gösterir; buna uygun mücadele biçimleri ve mücadele araçlarıyla proletaryayı hareket ettirir, kendi dışındaki koşulları değiştirmek için mücadeleye teşvik eder. Koşullar ne kadar güç ve zor olursa olsun, devrimci bir sınıf olan işçi sınıfının ve bu sınıfın devrimci komünist partisinin amacı, kendi dışında var olan bu koşulları değiştirmek, emeğin kurtuluşunu gerçekleştirmektir.

Bütün insanlık tarihi boyunca insanların yaşam biçimini ve ilişkilerini belirleyen maddi temel ekonomik-toplumsal koşullar olmuştur. İnsanların yaşam biçiminin, alışkanlıklarının, inançlarının, düşüncelerinin, insan ilişkilerinin değişmesi; bütün bunların temelinde yatan ekonomik-toplumsal koşulların; üretim biçiminin ve üretim ilişkilerinin değişimiyle olur.

Nasıl ki feodal üretimden kapitalist üretime geçiş bütün bir toplumsal sistemi, bütün insanların yaşam biçimlerini değiştirdiyse, kapitalizmden komünizme geçiş de aynı şeyi yapacak, önce üretim biçimini sonra da toplumsal sistemin tamamını değiştirecektir. Yalnız bir farkla: Kapitalizmden feodalizme geçiş sürecinde; her iki toplumsal sistem de üretim araçlarının özel mülkiyetine dayandığı için, feodalizmin politik egemenliği altında kapitalist üretim ilişkileri yavaş yavaş gelişip toplumda egemen üretim düzeyine ulaşmış ve sonra da politik iktidarı ele geçiren burjuvazi, kendi devrimini tamamlamıştır. Kapitalizmden komünizme geçerken bu böyle olmaz. Proletarya mülk sahibi olmadığı için önce politik iktidarı ele geçirir, sonra bu güce dayanarak kapitalist özel mülkiyete son verir; üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti temelinde üretimin ve toplumun yeniden örgütlenmesini sağlayarak komünizme doğru ilerler. Üretimin kolektif mülkiyete dayalı olarak ilerlemesi ve bütün üretimin komünistçe düzenlenmesi gerçekleştikçe, buna bağlı olarak toplumsal yaşamın komünistçe düzenlenmesi de hayata geçecektir. Bütün toplumsal sistemin üzerinde yükseldiği ekonomik temel yetkinleşip pekiştikçe, toplumsal ilişkiler de gelişip yetkinleşecektir. Ekonomi toplumsal ilişkileri; toplumsal ilişkiler ekonomiyi yetkinleştirip geliştirdikçe, insanlığın özgürlük ve mutluluk çağı başlayacaktır.

Kapitalist toplum koşullarında emekçinin yaşamı her zaman yokluk, yoksunluk içinde, acılarıyla dolu oldu. Ne sağlık hizmetinden, ne eğitim hizmetinden, ne kendi emekleriyle ürettikleri emek ürünlerinden ne de kültür ve sanattan paylarını aldılar. Burjuvazi hem toplumdaki boş zamanların hem de zevklerin tamamını kendi tekeline alıp sahiplendi; emekçiye, bütün iş yüküyle birlikte açlık, sefalet, güvensiz ve güvencesiz acı yüklü bir yaşam kaldı. Oysa komünist toplumda bu böyle olmayacak; iş yükü, bütün topluma dağıtılacak; çalışma, yaşamın temel bir gereksinimi durumuna gelecektir. Böyle olunca, boş zamanlar da bütün topluma dağıtılacak; insanların boş zamanları, yani kendilerine ayıracakları zamanları olacağından, insanın çok yönlü gelişimi gerçekleşecek; her insan toplumsal üretimden ihtiyaç duyduğu kadarını alıp tüketecek, bilimden, sanattan, kültürden, eğlence ve diğer zevklerden de payını alacak, mutluluk dolu, özgürlük dolu bir yaşam sürecektir.

Virüsü Kapitalizm Önle(ye)meyecek

Kapitalist dünyanın, 21. yüzyılda yaşanan bu salgında ne kadar başarısız olduğu, gerekli önlemler alınmadığı, geç alındığı ya da ciddiye alınmadığı için bir anda nasıl yayıldığı, salgını durdurmak yerine kar etmeyi ya da patronları korumayı seçtiği konusunda çok şey yazıldı, söylendi ve etkileri yaşamda görüldü.

Dünyanın dev emperyalist devletlerin çözüm bul(a)madığı ve pandemi derecesine yükselen Covid-19 virüsüne çareler yine sosyalist ülkelerden geliyor. Küba'nın 40 yıl önce üretilen kullanmaya başladığı interferon, bu virüsün tedavisinde en fazla başarıya sahip ilaç. Ve bu, ilerleyen yaşlardaki kişilerin bağışıklık sistemini güçlendirmek için aşı işlevi de görüyor.

Virüsün ortaya çıktığı Çin ise salgına verdiği

hızlı yanıtla virüsü kontrol altına almıştı.

Çin, 2011 yılında dünyanın en büyük evrensel sağlık sigortası sistemini kurmuştu. Virüs ilk yayılmaya başladığında da onmilyonlarca insan karantinaya alındı, okullar, fabrikalar, alışveriş merkezleri ve spor etkinliklerinin tümü, daha ilk anlarda kapatıldı veya iptal edildi.

Hastaneler ve ateş klinikleri yıldırım hızıyla inşa edildi; tıbbi çalışanlar, Halk Kurtuluş Ordusu askerleri ve Komünist Parti üyeleri seferberlik ilan ederek tedavi, test ve yardım çabalarını organize etmeye başladı. Ve bugün artık, dünyadaki en yoğun nüfusa (1,4 milyar) sahip ülkesi Çin'de virüs gerilemeye başladı; özel açılan hastaneler kapatıldı, hayat normal seyrine dönmeye başladı.

Bununla beraber virüsün hızla yayıldığı ABD ve Avrupa ülkelerinde nüfusun önemli bir kısmı sağlık sigortasına sahip değil. Ekonomi politikaları nede-

niyle tıbbi araştırmalara ayrılan ödeneklerin, devlet hastanelerinde yatak ve cihazların sınırlı oluşu, yüksek milli gelir oranlarına rağmen halkın büyük kısmının yoksul oluşu bu emperyalist ülkelerde neden önlem alınmamasının en önemli sebeplerinden...

Ve bununla beraber ancak yüzeysel önlemler alan aciz emperyalist devletlerin vatandaşlarına sahip çıkamamasının en somut örneğini İngiliz Cruise Gemisi MS Braemar ile gördük.

Karayiplerde mahsur kalan bu İngiliz yolcu gemisi, en az beş Covid-19 hastası taşıyordu ve çoğunluğu İngiliz olan, ancak Kanada, Avustralya, Belçika, Kolombiyalı, İrlandalı, İtalyan, Japon, Hollanda, Yeni Zelanda, Norveç ve İsveç vatandaşlarını taşıyordu. Ve bu geminin karaya çıkmasına pek çok ülke izin vermedi.

Küba, MS Braemar gemisini almayı talep etti. "İnsani kaygılardan" ve "salgının yüzleşmesi ve durdurulması için ortak bir çaba" ihtiyacından dolayı gemiyi kabul edeceğini açıklayan Küba, büyük sıhhi önlemlerle 682 yolcu ve 381 mürettebatı hastanelere kaldırdı, 5 yolcu Covid-19 teşhisi ile, 40 yolcu da soğuk algınlığı semptomları ile karantinaya alındı. MS Braemar'ın diğer yolcuları, iki gün sonra uçakla İngiltere'ye gönderildi.

ABD'nin ablukaya aldığı ve tüm dünyayı yaptırımlara zorladığı küçük bir ada ülkesi Küba, tüm dünyaya bir kez daha insanlık dersi verdi. Küba, geçtiğimiz hafta da salgından en ağır etkilenen İtalya'ya bir tıbbi yardım gemisi göndermişti. Küba, gerek dünyaya daha fazla interferon ulaştırabilmek, gerekse daha fazla tıbbi gönüllü göndermek için, ablukanın kaldırılmasını, ekonomik yaptırımların kalkmasını istiyor.

Venezuela'da Covid Önlemleri

Hemen her ülke, hızla yayılan Coronavirüse karşı önlemler aldı, alıyor. Hatta kimi ülkelerde alınmak zorunda kalınan önlemler sosyalist tedbirleri dahi andırıyor.

Sosyalizm yolunda ilerlemeyi sürdüren Venezuela da, insan hayatını başa koyan virüsle mücadele önlemlerini açıkladı.

22 Mart Pazar günü canlı yayında konuşan Başkan Nicolas Maduro, tüm ticari ve konut kirasının yanı sıra tüm sermaye ve kredi faiz ödemelerinin altı ay süreyle askıya alınması talimatını verdi.

Kamu ve özel sektör işçilerine özel bir ikramiye verilecek ve küçük ve orta ölçekli şirketlerin ücretleri devlet tarafından Eylül ayına kadar ödenecek. Önceden var olan bir işyeri istikrar karamamesi de yıl sonuna kadar uzatılmış ve karantina sonucunda işten çıkarmaları yasakladı.

Küçük ve orta ölçekli işletmelerin kredi itirazları hızlı bir şekilde izlenecek ve özel bir tarımsal yatırım planı, bildirilen yedi milyon ailenin sübvansiyonlu Yerel Gıda Üretim ve Tedarik Komiteleri (CLAP) gıda kutularının içeriğini garanti altına almaya çalışacak. Telekomünikasyon şirketlerinin de altı ay boyunca müşterilerin iletişimini kesmesi yasaklandı.

Kıracılar Hareketi gibi taban örgütleri tedbirleri alkışlarken, Venezuela Sanayi Konfederasyonu başkanı Alan Celis gibi iş adamları bu önlemlerin "yetersiz kaldığını" söyledi.

Bunların yanı sıra Venezuelalı ekonomistler, ABD yaptırımları nedeniyle ülkenin şu anda uluslararası hesaplarında engellenen 7 milyar dolara erişilebilse virüse daha iyi yanıt verileceğini söylüyorlar.

Geçen hafta, Venezuela, IMF'nin Coronavirüsle mücadele için vaat ettiği 5 Milyar dolarlık kredi için başvurdu; ancak IMF, Maduro yönetiminin "tanınması konusunda açıklığa sahip olmadığı" gerekçesi ile reddetmişti.

23 Mart günü, 77 corona vakası olduğunu, ölüm yaşanmadığını açıklamıştı Venezuela.

Maduro ekonomik önlemlerin yanı sıra büyük otel zincirleriyle yapılan anlaşmalar yoluyla 4200 daha geçici hastane yatağının halk sağlığına dahil edileceğini; Çin, Küba ve Rusya'dan da uluslararası yardımlarla gerekli tüm tıbbi malzemelere sahip olduğunu garanti etti. 13.000'den fazla doktor evden eve tıbbi ziyaretler gerçekleştiriyor ve tanı testleri yapıyor.

Maduro, ABD yetkililerinden, ABD'de mahsur kalan 200 Venezüella'nın geri dönmesine izin vermelerini istedi.

Temizlik İşçileri Kazandı

Koronavirüs salgını nedeniyle vaka sayısının 70 bine yaklaştığı ABD'de alınmayan önlemler nedeniyle eylemler başladı. Pittsburgh şehrinde temizlik işçileri, yüz maskesi olmaması ve tehlikeli koşullarda çalışma nedeniyle ek ödeme talebiyle greve çıktı.

Grevci işçilerden biri

"Her çöp torbasına el attığımızda hayatımızı riske

atıyoruz" diyor. İşçiler yüz maskesi ve ek ödeme talep ediyor. Temizlik işçileri, kentte sokağa çıkma

yasasından muaf tutuluyor.

Pittsburgh Belediyesi ise temizlik işçilerine temizlik bezleri, eldiven ve rüchükleri ve "tulularını her gün yıkamaları"nın söylediğini açıklıyor.

Belediye nihayet pes ederek, 25 Mart günü işçilere ödeme yapacaklarını ve ertesi gün işe gelmeleri

için çağrı yaptı.

Amerika'da Corona'ya Karşı Talepler

Corona virüsünün hızla yayıldığı Amerika'da, koronavirüse karşı bir yasa tasarısı Trump tarafından onaylandı.

Yasanın ABD bütçesine 104 milyar dolara mal olması bekleniyor.

Son güncellemeye göre ABD genelindeki koronavirüs kaynaklı ölü sayısı 150'ye, vaka sayısı ise 9 bin 345'e yükseldi.

Bu sırada ABD'li sosyalist-

ler de "sosyalist talepler" yayınladılar salgına karşı. Workers World Parti'nin yayınladığı bildiriye yer alan talepler şöyle:

-Herkes için ücretsiz sağlık hizmeti

-Sağlık sisteminin kamulaştırılıp halkın [topluluğun] denetimine sunulması. Acil [müdahale] hastaneleri inşa edilmesi

-Herkes için kesinti yapılmamış ücret ve gelir garantisi

-Herkes için yiyecek, barınma, tıbbi malzemeler ve internet dahil kamu hizmetleri

-Kira, tahliye, ipotek, hizmet kesintileri ve tüm borçların askıya alınması

-Kaynakların [kullanımında] siyah ve melez topluluklara, göçmenlere, LGBTQ2+ insanlara, yaşlılara, gençlere [çocuklar] ve engellilere öncelik verilmesi

-Hapishaneler ve gözaltı merkezlerinin kapatılması, göçmen geri gönderme kamplarının kapatılması, Irkçı saldırıların sonlandırılması

-Polis ve orduya hayır. Topluluk [halk] denetimi.

-Bankalara değil, işçilere 2 trilyon dolar

-ABD'nin savaşlarına, yaptırımlarına ve çevreyi imhasına son verilmesi

Bolsonaro'ya Corona Protestoları

Brezilya'da beş gün üst üste Brezilya halkı balkonlara çıkarak gerici faşist Cumhurbaşkanı Jair Bolsonaro'yu prototo etti. Bolsonaro'nun siyasi otoritesinin ölümcül bir darbe aldığını gösteriyor.

Her gece pencere ve balkonlardan çıkarak Bolsonaro ve hükümeti protesto eden halk, Bolsonaro ve hükümeti ülkedeki salgının ilerlemesini durdurmak için hiçbir şey yapmamakla suçluyor.

Brezilya'da bugüne kadar 1.128 koronavirüs vakası ve 18 ölüm yaşanırken, "dünyanın dört bir yandaki bilim adamları Covid-19 için bir tedavi bulmakta zorlanıyor" diyen Bolsonaro, hükümetin yetersizliğini reddederek "sadece bir terör iklimi yaratıyorlar" dedi.

FARC Gerillaları

Öldürülmeye Devam Ediyor

2016 yılında Kolombiya hükümetiyle yapılan barış anlaşmasından sonra silah bırakan FARC üyeleri ardı ardına katledilmeye devam ediyor. 17 Mart günü 2 eski FARC üyesi Belle Carrillo ve Imel Florez, ülkenin güneybatısında öldürüldü.

Kolombiyalı Senatör ve eski FARC lideri Pablo Catatumbo Twitter'da "İmha durmuyor... Öldürülen eski savaşçıların sayısı her geçen gün artıyor" diyerek açıklama yaptı.

Kolombiya'da 10 Mart günü Edwin de Jesús Carrascal, Coloso'da evi iki silahlı adam tarafından basılarak öldürülmüştü.

7 Mart günü Cauca'nın güney bölümünde halk önderlerinden Jorge Macana öldürülmüştü.

5 Mart Perşembe günü eski bir gerilla olan Astrid Conde Bogotá'da evinin girişinde vurularak öldürülmüştü. Bunlar sadece son birkaç hafta içinde yaşanan ölümler...

Kalkınma ve Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün raporuna göre Kasım 2016'da barış anlaşmasının imzalanıp gerillaların silah bırakmasının ardından Kolombiya'da yaklaşık 630 eski gerilla ve halk önderi öldürüldü. Bu da gösteriyor ki, faşizmle ancak anlaşılabilir dilden konuşulur.

Yaşamak ve Yaşatmak İçin

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, "Yaşamak ve yaşatmak için; birlik, mücadele ve dayanışma zamanı" diyerek işçi sağlığı mücadelesinin en güncel sorunu olan Koronavirüs salgını ve taleplerini açıkladı.

İSİGM, ilk günden beri alınan evde kalma, kişisel hijyen ve korunma mesafesi, beslenmeye dikkat etme gibi önlemlerin, hemen hepsi her gün toplu taşımaya ya da servislerle işe gitmek zorunda olan, işyerlerinde yan yana ve hiçbir önlem almadan çalışmak zorunda olan işçiler için mümkün olmadığını vurguladı.

Koronavirüs salgını sırasında 20 milyon işçi ve aileleri için hiçbir önlem alınmadığı gibi işyerlerinde işten atma, zorunlu ücretsiz izne çıkarma, yıllık izin kullandırtma, üretim baskısı ve fazla mesai gibi uygulamaların sıklaştığı söylenirken, pek çok işyerinde hastalığa davetiye çıkaran çalışma koşullarının sürdürüldüğü, hiçbir önlem alınmadığı, işçilerin kişisel hijyenlerini sağlamasına izin verilmediği, maske ve eldiven kullanmanın yasak olduğu sesleri de yükseliyor.

'Aynı gemideyiz' açıklamaları yapılırken, 'Ekonomik İstikrar Kalkını' paketiyle patronlar için KDV indirimi, teşvik, borç erteleme, faiz indirimi, stok finansmanı desteği verilirken; işçilereyse kendilerini korumaları için veriliyor.

İSİGM, 12 acil talebini şöyle sıralıyor:

1-Patronların ekonomik kaybı gerekçe göstererek işçileri işten çıkarmaları, zorunlu ücretsiz izin ve zorunlu yıllık izin kullandırtması yasaklan-sın.

2-Çalışma saatleri ücretler ve haklarda bir kayıp olmaksızın en çok günlük 6 saat olacak biçimde sınırlandırıl-sın. Çalışma süresinin kısaltıldığı işyerlerinde patronların, bu süreleri işçilerin izinlerinden düştüğü hukuksuz uygulamalarına son veril-sin.

3-Kişisel hijyen ve korunma malzemeleri işçilere ve halka ücretsiz olarak dağıtıl-sın. İşçilerin sağlık taramaları yoğunlaştırıl-sın ve işyerlerinin çalışma organizasyonu salgında hijyen kuralına

göre düzenlensin.

4-Özellikle tuvalet, yemekhane, ortak çalışma ve dinlenme alanlarının kullanımı acilen düzenlensin. Sık ve ortak kullanılan yemekhane, soyunma odası, dinlenme odası, tuvalet gibi alanların temizliği ile işçi servisleri ve şehir içi toplu ulaşım araçlarının hijyeni sağlansın.

5-Sağlık ücretsiz ve herkesçe erişilebilir hale getirilsin. Testler ve muayeneler kamu hastanelerinde ve özel hastanelerde ücretsiz olarak yapıl-sın.

6-Kendisi ve yakını virüs nedeniyle karantinaya alınan işçi hastalık süresi kapsamında olsun ve bu süredeki gelir kaybı ön-lensin.

7-Temel gıda ve hijyen yardımı kar-sılansın, gıda ve hijyen ürünlerine yapılan fahiş zamlar geri çekilsin, temel gıda malzemelerinde KDV sıfırlansın. Kontrolsüz fiyat artışına karşı ihbar ve denetim mekanizması kurul-sun.

8-Elektrik, su, doğalgaz, tüketici kredisi ve prim borçları ertelensin, salgın süresince temel hizmetler ücretsiz olsun.

9-Alınan karar ve tedbirlerin ancak kamunun bir bölümünde değil, özel sektör, kayıt dışı sektör ve 50'den az çalışanı olan işyerlerinde uygulanması ve yaptırımı sağlansın, gerekli önlemlerin alınmadığı işyerlerinin bildirimini için ihbar hattı kurul-sun.

10-Koronavirüsün en riskli yaş grubunu oluşturan 50 yaş ve üstü işçilere salgın bitene kadar izin hakkı tanınsın, en düşük emekli maaşı asgari ücret düzeyine çıkarıl-sın.

11-Hangi şehirde kaç hastanın teşhis edildiği, kaç kişinin hayatını kaybettiği gibi bilgileri öğrenme hakkımız var. Bu bilgiler halkla açık ve şeffaf biçimde paylaşılsın.

12-Tüm bu maddeleri de içeren ana talebimiz ise bu süreçte işçilerin sağlığı için üretimi sürdürmenin zorunlu olduğu sektörler dışında işyerlerinde üretimin durdurulması gerektiği ve işçilerin salgının kritik evresi bitinceye kadar ücretli izinli sayılması gerektiğidir...

ÖRGÜTLENME ÜZERİNE

Gençliği, gençliğin hayallerini ve yapabileceklerini anlamak için çok da uzağa bakmaya gerek yok. Aynı sırada, aynı sınıfta bulunduğumuz, hayatlarını devam ettirebilmek için okulda olması gerektiği yerde çalışmak zorunda kalan bir sürü genç arkadaşımız var ve bu genç arkadaşlarımızın hepsi de bir şeylerden şikayetçi...

Dayatılan eğitim sistemi bizi gerçekten eğitmiyor mu, yoksa sadece sistemin kölesi olabilmemiz için bize ezberlememiz gereken kitaplar verip, kafamızı kaldırmadan ders çalışmak zorunda mı bırakıyor? Cevabı çok belli, her gün 8 saat okuldan sonra ileride bir yerlere gelebilmek için derslerine gitmek, sıra arkadaşlarımızı birer rakip gibi görmek, hayatımızın en güzel zamanlarında eve, kütüphaneye kapanıp ders çalışmak zorunda kaldığımız bir sistem, bizi eğitmek değil köleleştirmek istiyordur. Peki ya sonrası? Eğer sizi torpille ileri atacak tanı-

dıklarınız yoksa, onca emekten sonra istediğiniz mesleği elinize almak biraz uç bir noktada görünüyor. Staj ücretlerinin az olması, zorunlu din dersleri, içleri boşaltılmış ders kitapları, kaynak kitapların ve okuma kitaplarının bu kadar pahalı olması, devletin okullara polis diye gönderdikleri müdürler, müdür yardımcılar...

Peki bunları niye yapıyorlar? Çünkü gençliğin günümüzdeki en dinamik, en ileri kesim olduğunu biliyorlar ve aslında kendilerince önlemler alıyorlar, her okulun önünde polisler devriye geziyor; fakat bunların gençleri susturabilmek için yetersiz olduğunu, ne yaparlarsa yapsınlar gençliğin bu olaylara sessiz kalmayacağını bilmiyorlar. Gençler ufak bir rüzgar esince fırtına koparacak, şu an ise sessiz bir şekilde güç topluyor.

Ama elbette yolu bilmeden yola çıkarsak ya kayboluruz ya yolda başımıza bir şeyler gelir; bu yüzden gençliği temsil eden, yolu bilen

devrimciler olarak yolu iyi öğrenmeli ve ulaşabildiğimiz her gence göstermeliyiz.

Öncelikle sıra arkadaşlarımızın bizim rakibimiz değil, sistemin birer kurbanı olduğunu bilmeli ve onlara anlayışla yaklaşmalıyız. Herkeste bir ge-

lecek kaygısı var fakat bu geleceksizliğin sistemden kaynaklandığını, sadece çok çalışarak bir yerlere gelemeceğimizi bilmeliyiz. Her insana ilgi duyduğu şeylerle yaklaşmalı, örgütlemeye çalıştığımız insanların yaşamını bilmeli, zor zamanlarında onların yanında olabilmeyi ve onlara güvenebilmeyi öğrenmeliyiz.

İş bununla bitmiyor tabii, okullarda bize öğretilen şeylerin gerçek yaşamla pek bir ilgisi yok, bu yüzden kendi kendimizi eğitmeyi ilke kabul etmeliyiz. Bol bol devrimci yayın ve kitap okumalı ve insanlara yaklaşılabilir için güncel hakim olmalıyız. Çevremizde insanların toparlanmaya başladığını anladıktan sonra küçük adımlarla başlamalı ve gördüğümüz haksızlıklar, yaşadığımız sorunlar karşısında sessiz kalmak yerine birlikte hareket edebilmeyi öğrenmeliyiz. Bunun için birbirimizle yeterince vakit geçirmeli, birbirimizi tanımalı ve ona göre görev paylaşımı yapmalıyız.

Her ay çıkardığımız fanzini okumalı, okutmalı ve toplumsal olaylarda gerek bildirilerle, afişlerle tepkimizi gösterebilmeliyiz, düşüncelerimizi anlatabilmeliyiz.

Marx'ın şu sözünü hiçbir sıra arkadaşımız unutmamalı diye düşünüyoruz; "Bir insanı değiştirmek istiyorsanız, yaşamını değiştirin." Sorunumuz sistemleyle, çözümümüz sistemi değiştirmek olmalı. Bunun için kolektif yaşamı iyi öğrenmeli ve elimizin uzandığı her yere kolektifi sokmayı denemeliyiz.

Bizler anti-faşist, anti-kapitalist ve anti-şoven gençler olarak sorunlarımızın çözümü olan sosyalizmin ancak gençlerin isyanı ve başkaldırısıyla kurulacağını ve bunun için gençliğin bilinçlenmesi, harekete geçmesi gerektiğinin farkında olmalı ve bu yolda ulaşabildiğimiz her gence bunu anlatabilmeliyiz diye belirtmek istiyoruz.

Antakya'dan Liseli DÖB'lüler

Sorunların Kökten Çözümü

Merhabalar ben Gaziantep Üniversitesi Felsefe 1. sınıf öğrencisiyim. Covid-19 virüs salgınıyla birlikte başlatılmaya çalışılan uzaktan eğitim dersleriyle ilgili yaşadığımız sorunlardan bahsetmek istiyorum.

Uzaktan eğitim Sistemi'ne bir haftadır girmeye çalışıyorum. Girmeye çalışıyorum çünkü sorunları bitmiyor. En başta evimde bilgisayarımın ve internetin olmaması başlı başına bir sorun ve her ay bunun için artı olarak internet parası harcamam gerekecek.

Ben işçi kökenli bir aileden geliyorum ve virüs nedeniyle babamın işi durmuş durumda. Şimdi her ay bu parayı kim karşılayacak. Bizlere "evinde kal" diyorlar.

Ama bunu diyenler, bizlerin nasıl hayatta kalacağına çözüm bulabiliyorlar mı? Ben ve sınıf arkadaşlarım hatta başka bölümlerin öğrencileri de dahil olmak üzere alt yapısı bile tam olarak kurulmamış, teknik sorunları bitmek bilmeyen bu sistem üzerinden nasıl verim ala-

cağımızı bilmiyoruz.

Eskiden en azından bilimsellikten uzak olsa da kendi çaplarında bir eğitim vermeye çalışıyorlardı, şimdi bırakalım bilimselliği, eğitimi nasıl verecekler meçhul. Okul açıldığından beri devamsızlık yapmayan, derslerini aksatmayan ben, bu sorunlardan ötürü bir haftadır derslere katılım sağlamıyorum. Ve devamsızlıktan herkes, artı bir sene okulu uzatacağımızı düşünmeye başladı. Ki devamsızlık sorun olmasa bile, bir şekilde sisteme bağlanan arkadaşlar donma sorunu olduğunu, sesin sürekli gidip geldiğini söylüyorlar. Böyle nasıl verim alabileceğimiz de işin ayrı bir tarafı.

Gözlerimizin önünde çürümüş bir sistem var ve bize onunla bir şey vaat etmeye çalışıyorlar. Oysa eski olan, daima yıkılmaya mahkum olmalıdır. Onlar bize bugün sundukları şeyden daha ilerisini sunamayacaklar. Ne zaman ki biz yeni olanı kurarız o zaman bu sorunlar köklü olarak çözülmüş olur.

Bir Öğrenci

Öğrenci Yurtları Ve Karantina

Bir gece vakti apar topar boşaltıldı öğrenci yurtları; karantina bölgelerine dönüştürüldü.

15 Mart günü, günün ilk saatleriyle yapılan anonslarla, öğrenciler yataklarından kaldırılarak yurtlarını terk etmeleri istendi.

İlk, Ankara Gölbaşı'ndaki KYK'da yaşandı... Gece üçte uyandırılan gençlerin kimisi üzerlerinde sadece giysileriyle, kimisi imkan bulabildikleri kadar valizlerini toparlamış olarak yurdun kapısında buldular kendilerini.

Yurtları karantina bölgesi ilan edilen öğrenciler o saatte şehre ulaşmaya çalışıp kendilerine kalacak yer bulmaya çalışırken, kimisi de içerde kalan eşyalarını nasıl alabileceğini öğrenmeye çalışıyordu.

Ve kısa sürede sadece Ankara'da değil, İstanbul'da da Başakşehir, Florya, Güngören, Maltepe ve FSM yurtları da boşaltıldı. Hemen ardından Tekirdağ KYK'da da benzer anonslar yapılarak boşaltılmaya başlandı. Üniversitelerin 3 haftalığına tatil edilmesinin ardından, öğrencilerin memleketlerine, ailelerinin yanına dönmeye çalışmalarını "şehirler arası yollarda, otogarlarda vb kalabalık yaparak hastalığa davetiye çıkarıyor" diye eleştirenler, öğrencileri eşyalarını dahi almadan apar topar yurttan dışarı attıklarında neler yaşanabileceğini umursamadılar. Plansızlık ve düzensizlik burada da iş başında idi. Öğrenciler otogarlarda sabahlamak zorunda kaldı, ailelerine ulaşana kadar kendilerine kalacak yerler aramak zorunda kaldılar...

İki gün sonra öğrencilere KYK'dan gelen mesaj ise, yaşanan trajediye artık komediye çeviriyordu. Yurtlarından apar topar atılan öğrencilere "yurt yönetiminden izin almadan gittikleri" gerekçesi ile yurt ücretlerinin geri ödenmeyeceği bilgisi veriliyordu...

Ve Suudi Arabistan'da umreden dönen ilk kafilere yurtlara yerleştirilmeye başlandı. Gelen ilk kafilere değil; ama ilk yerleştirildi. İlk gelen kafilere çoktan evlerine dağılmış misafir kabulüne başlamışlardı bile.

İlerleyen saatlerde karşımıza çıkan görüntüler, o zamana kadar yaşananları aratır nitelikteydi. Gözler karantina bölgesine çevrilmiş yurtlarda idi. Öyle ya, öğrencilerin maruz kaldığı bu insafsız uygulamanın ötesinde, topraklarımızdaki ilk karantina bölgesi ve karantinaya alınan ilk büyük gruptu. İşler nasıl yürüyecek vb. herkesin ilgisini çektiği bir alandı. Öğrencilerin kapı dışarı edilip Suudi Arabistan'dan umreden dönenlerin, işçilerin, iş insanlarının yerleştirildiği Gölbaşı KYK'da kalanların "Ne hemşire var, ne doktor var. Karantinaya aldılar ama karantina diye bir şey yok. Ahır burası ahır" sözleri büyük yankı uyandırdı...

Evet, karantina uygulamasında temizlik, hijyen, sağlık emekçileri ve sağlık ekipmanlarının ve acil müdahaleler için gerekli donanımın olması şart, bu işin bir yönü. Ancak öğrencilerin, işçi-emekçi, yoksul ailelerin çocuklarının, hepimizin çocuklarının neredeyse 4 sene boyunca geceli gündüzlü yaşadığı alanların "ahır" olarak adlandırılması, en büyük tepkiyi uyandıran şeydi.

Çocuklarımıza reva görülen yaşamı kendileri için kabul etmeyen, "ahır" benzetmesi yapanlar ve o "ahır"da yaşayanların, çocuklarını yatıştırmak zorunda kalanların ne kadar da farklı uçlarda yaşadıklarını gösteriyordu. İçinde yaşadıkları toplumun gerçeklerine yabancı olanlar, dünyayı kendi gerçekliklerinden ibaret görenlerin varlığı, sistemin nasıl bir sistem olduğunu ve sınıflar arasında dev bir uçurum olduğunu bizlere bir kez daha gösterdi.

SİSTEMİN Mİ, İNSANIN MI TASARIMI?

Mimarlık, tasarım, güzel sanatlar veya konservatuar okuyanlar/bu alanda çalışanlar bilir. Burada isim her şeydir. Piyasa, satış, reklam.. Sadece ürünün reklamı da değil kendinizin reklamı. Bu bölümlerden herhangi birinde eğitim görüyorsanız veya bu bölümlerde okuyan birini tanıyorsanız size söyleyecekleri son derece nettir; çok zor. Bunu lütfen bir tıp, hukuk zorluğunda olduğunu düşünmeyin.

Zor olmasının en önemli sebebi duygusal ve psikolojik yükümlülük aslında. Gördüğünüz tavrı son derece net; piyasanın reklamı olmazsan ismin silinir. İş yapamazsın adını bile anmazlar. Sanattan aforoz edilirsin, bu kadar! Gözünü yum önüne bak, sindir, sus! Taciz mi görüyorsun? Sus! Irkçılık? Sus! Hırsızlık, yalancılık, depresyon, intihar... Bugün eğitim hayatın için değil; kariyerin için de sus. Sana büyük bir imkan bahşedildi; bu sistemin yüzü olmak; patronun daha fazla sömürülmesi ezebilmesi için uygun ürünleri; ortamı hazırlamak...

Sanatçı insanın nasıl hissedeceğini tasarlar; mimar toplumların; şehirlerin yaşamını; moda tasarımcı bir kişinin imajını tasarlar; endüstriyel tasarımcı nasıl yaşayacağını...

Konuşan bir tasarımcının olmasını kim ister ki? Mücadeleye çağıran bir sanatçıyı? Şehrin yüzünü ileriye dönük hale getiren bir mimarı? İnsanı ayaklarının üstünde; patronun karşısında tutacak modacıyı? Sağlıklı, insani yaşamı destekleyen örgütleyen bir tasarımcıyı hangi patron ister?

Hiçbir sistem kendi düşmanını yaratmak istemez elbet. O yüzden sizi kendi tasarımı haline getirir. Akademisyenlerine güzel paralar kazandırır; lüksün içinde kaybolmalarını sağlar. Tabii bunu sadece kendisi için hırsızlık yapan akademisyenlerine yapar. Diğerlerini ise boğar; hele öyle boğar ki yozlaştığını fark ettirmez

bile; yavaş yavaş ısıtır suyunu. Kalanlar? Atılanları duymadınız sanırım?

100 kişi girerse okula 10 koyun çıkar. Susan, akıllı uslu duran, işini yapan, hiç itiraz etmeyenlerin çarçabuk mezun edilip piyasaya salınıverdiğini görürsün, bir an önce tasarlasın o çamurlu dünyayı diye. Sonra kalanları görürsün; sessiz sedasız okuldan atılanları, uyuşturucu batağına saplanıp kalanları, sağlığıyla boğuşanları, tacize uğrayanları, ırkçılığı

görenleri, parası olmayanları, intihar edenleri, pes edenleri, çekip gidenleri...

İlk seneler başlayan çatlak sesler azalır gitgide, sen bile susarsın farkına varmadan. Hakaretlere, küfürlerle göz yummaya başlarsın. Mutsuzlaşırsın. Sanatın temelinde tasarımın temelinde olan ileriye bakma, mücadele etme sökülüp alınır elinden. Ne sanatın kalır ne tasarımın, ne de sen... Çözemezsin niye mutsuzlaştığını, niye sessiz sessiz haykırdığını çözemezsin. Ta ki anlayana kadar; yüzü geleceğe, daha iyiye, ileriye dönük olmayan sanatın, tasarımın var olmayacağını görünceye kadar. Susarak öldüğünü görünceye kadar.

Ya susmaya devam eder boyun eğer mezun olursun. Piyasaya çıkar gerçek anlamda piyasaya çıkar- peşkeş çekilir, patrona boyun eğersin. Sonra bir başka hoca öğrencisine isyan eder; "Türkiye'de tasarım- sanat piyasası çok bozuldu; herkes kopya işler yapıyor; ortada ürün yok". Sen de bu makinenin bir başka dişlisi

olursun. Melankolinde boğulursun veya kocaman lükslerde kaybolursun. Sonra bir başka tasarımcıya piyasanın ne kadar bozulduğundan dem vurur; ertesi gün aynı piyasanın içinde kaybolursun.

Ya da ayağa kalkarsın. Hep beraber ayağa kalkarsın. Bu döngüyü bozarsın. Bozamazsan bir iz bırakırsın. Peki nasıl? Nasıl yapmalı ne yapmalı ki hem yaşamalı hem de tasarlamalı? Bu zincirin ne kadar büyük bir parçası olduğumuzu nasıl fark etmeli? Yarın yaşamı tasarlayan olacağımızı nasıl görmeli? Ama nasıl? Basit olacak ama birlikte. Bu bölümlerde eğitim alanlar basit bir biçimde sanki özellikle yapılmış gibi; bir eğitim almadığını fark etmiştir. Biz yıllarca birbirimizi öğreterek yaşadık. Eğitimimizin kendisi o kadar soyut ve bireyseldi ki hocanın basit bir biçimde kırmızıyı sevmeyişi kırmızıdan kaçır hale getirdi bizi. Biz birbirimizden öğrendik kızılı sevmeyi.

Bu alanda olan tüm tasarımcılara, mimarlara, sanatçılara sesleniyorum: yetmedi mi? Söylenip sızlanmak; kendi aramızda fısıltıyla dertlenmek yetmedi mi? Piyasadan dem vurup piyasada yaşamaya çalışmak yetmedi mi? Dünyanın hangi mesleğinde boyun eğmek var ki biz boyun eğer hale geldik? Boyun eğen sanatlar, tasarımlar öğütledik insanlara... Boyun eğen sanatçılar, tasarımcılar mimarlar haline geldik. yetmedi mi? Ayağa kalkma savaşıma sırası artık bize de gelmedi mi? dışarıdan, yukarıdan, tarımsal gözlerle; üzgün, melankolik tanrıçılık oyununu oynamak yetmedi mi? İnsanlığımızı özledik; onun için ürettiğimiz insanı özledik; kullanıcıyı değil. Üretimi özledik, kar marjını değil. Vicdanımızı özledik...

Bizim alanda bir söz vardır "Tasarımcı uyumaz", ama bu kış uykusu bize yetti.

Eskişehir'nden
Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

SALGIN VE DİPTEN GELEN DALGA!

Burjuva iktidarların yıkılması artık bir insanlık görevidir. Korona virüs işte bu gerçeği açığa çıkardı. Bu görevi yerine getirebilecek tek güç işçi sınıfı ve onun mütefikleri, yoksul, ezilen, sömürülen köy ve şehir emekçileridir. Ama önce bunun neden bir "insanlık görevi"ne dönüştüğünü kısaca açıklayalım.

Hafızamızı tazeleyip olayların gelişim kronolojisine kısaca bir göz atalım. Koronavirüsün nasıl ortaya çıktığı konusundaki tartışmaları bir yana bırakarak şunu görüyoruz: Çin'in Wuhan eyaletinde ilk teşhis yapıldığında bir anlamda iş isten geçmişti. Virüs hızla yayıldı.

Emperyalistler, bunların başında ABD, "oh olsun" havasından da öte, virüs Çin ekonomisini vurur ve işimize yarar sevindirici halindedir. Çin, büyük bir çabayla bu belayı, çok fazla hasar almadan atlattı. Bu başarıda esas rolü, tahrip ve deforme edilen sosyalizmden arta kalan ne kadar birikim, örgütlenme yeteneği, insanı ön planda tutan kültür vb değerler varsa, onlar oynadı. Bundan kimse kuşku duymamalı.

Sonra virüs, kaçınılmaz biçimde Avrupa'ya sıçradı. İşte bu noktada, ABD'den sonra Avrupalı emperyalistlerin de insanlık dışı tüm yüzleri ortaya çıktı. Onlar için önemli olan insan değil, kapitalist ekonomiydi. Bu felaketten kapitalist ekonomiyi düzlüğe çıkarmak için nasıl yararlanabiliriz sorusu onların tek derdiydi. Takip edenler anımsayacaktır, korona virüsün "kontrollü yayılması" tezleri geliştirilmeye başlandı.

Bu tez önce Almanya'da profesör kılıklı bir Nazi artığı tarafından ortaya atıldı. Emperyalistler bu teze hemen sarıldılar. Merkel, Alman nüfusun %70'nin bu virüse yakalanacağını "müjde" verir gibi açıkladı; toplumun tepkisi üzerine kabuğuna çekildi.

İngilizlerin taze başbakanı, "önleme gerek yok" dedi. Önlem almadılar. Ne okullar kapatıldı ne de kalabalık yerler.

Bu arada emperyalist hükümetler, peş peşe mali destek açıklamaları yapmaya başladılar. Fransa üç yüz milyar euro ayırdığını açıkladı. İsviçre önce on milyar frank diye açıkladı sonra bunu yüz milyar franka çıkardı. IMF bir buçuk trilyon doların emre amade olduğunu açıkladı.

Rakamlar böyle sürüp gitti.

Oysa Virüsle mücadele için bu kadarına gerek yoktu. Çin deneyi, bir kaç günlük sokağa çıkma yasağı ve istisnasız herkesin testten geçirilmesi bunun kontrol altına alınabileceğini somut biçimde göstermişti. Kapitalist Güney Kore, bu yoldan giderek virüsü kontrol altına almıştı. Peki emperyalistler neden yukarıda çok özet biçimde açıkladığımız yolu seçtiler?

Çünkü, insanlığın başına gelen bu belayla bir kaç kuş vuracaklarını hesapladılar. Birincisi, virüsün "kontrollü yayılması" ile "üretken olmadığı halde zorunlu maliyetler" kapsamında saydığı nispi artı-nüfustan kurtulmak. Bunlar, yoksullar, evsizler, çalışmayacak durumda olanlar -korona virüsün kronik rahatsızlığı olanları mutlak biçimde öldürdüğü hatırlansın-, kimyasal işler vb vb sonucu artan sanayi kurbanları, normal emekçi yaşımı aşanlar ve en önemlisi, emeklilerdir. Sözü ettiğimiz Nazi artığı Alman profesör virüsün gençleri etkilemediğini, sadece yaşlıları vurduğunu söyleyerek bu sinsi düşüncüyü ifşa etmiş oldu aslında.

Emperyalist hükümetler, böylece, "üretken olmadığı halde zorunlu maliyetler" arasında saydığı bu kesimlerin yükünden hem sigorta şirketlerinin, hem emeklilik kurumlarının kurtulacağını, kendilerine ise işe yarar, sağlıklı işgücünün yani genç ve üretken nüfusun kalamasını hesapladılar. Hesapları tutmadı. Halkların baskısıyla emperyalist hükümetler yarım yamalak da olsa önlem almak zorunda kalıyorlar. Yine de tek ve en etkili çözüm olan "herkese test" yap-

maya yanaşmıyorlar. Şu açığa çıktı, emperyalist hükümetler sadece savaşlarda değil, ama böylesi dönemlerde de kan içici birer vampir gibiler. İnsanlığın bunlardan kurtulmak zorunda olduğunu daha iyi bir gerekçesi olabilir mi?

Emperyalist hükümetlerin/devletlerin salgına karşı önlem almamaktaki ısrarlarında ikinci amaç, "salgına karşı önlem" bahanesiyle emekçi sınıfların tepkisine yol açmayacak biçimde, tekeli kapitalistlere bolca para boca etmek.

Halkların baskısıyla yarım yamalak da olsa alınan önlemler, bütün ülkelerde, kapitalizmin krizini daha da ağırlaştırdı. Kentlerin küçük esnafı, küçük dükkan sahipleri, küçük üreticisi, küçük işletmesi buralarda çalışan sendikası, güvencesiz milyonlarca işçi; bunların hepsi, sadece virüs tehlikesiyle değil ama ondan daha beter biçimde, şimdi iflasla karşı karşıya. Ama ne IMF'nin bir buçuk trilyonu ne de emperyalist hükümetlerin ve diğer burjuva hükümetlerin açıkladıkları, tutarı yüzlerce milyar dolarları bulan "destek paketleri"nden bir tek kuruş bunlara gidecek. Emekçi sınıflardan toplanan bu kadar para, şimdi büyük tekelin, holdinglerin kasalarına boca edilecek. İsviçre hükümeti, küçük esnafı, küçük üreticiyi, küçük dükkan sahiplerini "yardım" almak için başvuruda bulunmaması için açıkça uyardı. İsviçre hükümeti kadar "açık sözlü" olmayan diğerlerinin, buna dinci faşist iktidar dahil, pratikte farklı davranmayacaklarını bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Küçük dükkanı, küçük işletmeyi, lokantayı, restorani, berberi, kuaförü vb vb kapattığımız zaman, bunların sahiplerini, buralarda çalışan işçiler üzeri işçiyi birlikte ama toplamda sayıları milyonları bulan kişiyi, aileleriyle birlikte sefalet çukuruna atmış; açık ve yoksulluğa mahkum etmiş olursunuz. Satın alma güçlerini yani tüketim güçlerini sıfırlamış olursunuz. Kredi ödemesi olanları icraya, bankanın acımasız haciz kollarına

atmış olursunuz. Bu gibi yerlerde çalışan ve başka da geliri olmayan milyonlarca işçiyi çoluk-çocuk hepsini aç susuz bırakmış olursunuz. Ve şimdi bunların hepsi gerçek birer olgu haline gelmiş bulunuyor. İşçileri ücretsiz izne göndermek onları açıklık baş başa bırakmak demektir.

Peki bu önlemler alınmamalı mıydı? Elbette alınmalıydı ve emperyalist hükümetler, burjuva hükümetler kapitalist üretim zarar görmesin diye, insanların kitleler halinde ölümü pahasına bu önlemleri almakta bilerek isteyerek geç kaldılar. Ama şu açığa çıktı, kapitalizm altında, burjuva toplumda, üretim araçlarının, fabrikaların, sermayenin özel mülkiyeti altında bu önlemler, topluma ölümden ölüm beğen demek anlamına geliyor. Bu önlemler ancak üretim araçlarının, fabrikaların, toprağın, bankaların özel mülkiyetinin olmadığı sosyalist toplumda toplumu kurtarabilir; insanları ölümden gerçekten kurtarır. Sosyalizm artık sadece bir tarihsel zorunluluk değil ama pratik bir zorunluluk haline de gelmiştir.

Fabrikaların kapatılmasından kapitalistler zarar görmeyecek. Trilyon dolarları bulan fonlar buralara akıtılacak. Öte yandan kapitalistler, fabrikaları kapatıp üretimlerini durdurarak eldeki stokları; kendilerine gerçek bir masraf kaynağı ve sermaye kaybı haline gelen stokları eritmeyi amaçlıyorlar. "Koronavirüse karşı önlem" onların ağızda sadece bir yalandır. Üretimin her alanındaki stoklara bakılsın, bu sözlerimiz daha iyi anlaşılacak.

Ama kapitalistlerin ve hükümetlerin çabaları boşuna. Bu umutları gerçekleştiremeyecek. Çünkü bu umutlarının gerçekleşmesinin koşullarını bizzat kendi elleriyle yıkıyorlar. Kapitalizm öyle bir üretim biçimi ki, kendinden öncekilerden farklı olarak, ekonominin tüm kolları arasında sıkı bir eklemlenme gerçekleş-

tirir; toplumu iç bağlarla birbirine sıkıca bağlar. Asıl tüketiciler kitlesi, işçiler, emekçiler, kent ve kırsal küçük üreticisi, emekçisi ekonomik yıkıma uğrarken stoklar nasıl ve kim tarafından eritilecek? Üstelik ihracat olanakları çok büyük oranda kısıtlanmışken!.. Geçim derdine düşmüş hangi esnaf, işçi, memur ya da emekçi araba almayı, ev sahibi olmayı, eve yeni eşya almayı vb vb düşünebilir?

Büyük bir devrimci dalganın öngünündeyiz. Emekçi sınıflar, dünyanın hiç bir yerinde bu yıkımı sessizlikle karşılamayacaklar. Kapitalizm, emperyalist ülkeler dahil, dünyanın her yerinde emekçi devrimci eylem ve ayaklanmalarıyla karşı karşıya gelecek. Bundan bir kaç ay önce, etkileri bugün de süren büyük bir ayaklanmalar, devrim girişimleri dalgası ortaya çıkmıştı. Şimdi o dalganın etkileri geçmeden yeni ve çok daha güçlü bir dip dalga geliyor.

Her şeye rağmen, kapitalizm, kendisini yıkacak güçler harekete geçmeden kendiliğinden yıkılmayacak. Ama o güçler var ve harekete geçeceklerini şimdiden belli ediyorlar. Yapılması gerekenler var. İşçi sınıfı, toplumun öncüsü olarak, tüm emekçilerin taleplerini kendi talepleri olarak bayrağına yazmalı ve burjuva sınıfa, sermaye egemenliğine karşı harekete geçmelidir.

İşçi sınıfı, Kürt halkının, şehir küçük esnafının, köy emekçisinin taleplerini kendi talepleri olarak öne sürmelidir.

Sınıf bilinçli önce işçiler, işçilere bu bilinci götürmelidir. İşçi sınıfı, kendini kendi dar sınıf çıkarlarıyla sınırlayarak sermaye sınıfına karşı zafer kazanamaz. Oysa şimdi sözünü ettiğimiz toplumsal kesimler sermaye sınıfına, onun hükümetine, devletine karşı kin ve öfkeyle mücadele eğilimindedir. Koronavirüs, toplumun tüm yıkıcı güçlerinin kapitalist egemenlik üzerinde yoğunlaşmasının gerçek bir nedenine dönüştü.

"Riski Taşıyan Va Da Yayan Olmak İstemiyoruz"

"Evde Kal" çağrılarıyla evlerine kapanan halka işletmeler, markalar çağrılar yapıyorlar; "evet, evde kal, online alışveriş yap, kapınıza getirelim" diyorlar. Ancak bunları "kapılara kadar götüren" posta ve kargo işçileri sokakta, çalışıyor ve virüsle iç içe.

Bugün sabah saatlerinde Ankara APİM ve Şişli PTT önünde Haber Sen ve PTT emekçileri bir basın açıklaması yaptılar ve "Riski taşıyan ya da yayan olmak istemiyoruz" dediler.

Gerek PTT emekçileri gerekse de halk sağlığı açısından meselenin ciddiyetinin anlaşılması için basın açıklaması yapan Haber-Sen, "Bizler PTT emekçileri olarak 1840 yılından bu yana her türlü iklim şartlarında, doğal afetle, savaş ve salgın koşullarında ve OHAL dönemlerinde mesleğimizi büyük bir özveriyle icra ettik ve bugünden sonra da mesleğimizi onurlu yerine getirmeye devam edeceğiz" diyerek başladı basın açıklamasına.

"Gerekli tedbirlerin alınmaması risk grubunda yer alan PTT emekçilerini gerek psikolojik olarak gerekse de moral ve motivasyon açısından olumsuz etkilemektedir. Çünkü PTT işyerlerinde (şube ve dağıtım merkezlerinde) işlem yaptırılan yurttaşların yarattığı yoğunluk ve bu yoğunluktan kaynaklı sosyal mesafenin oluşmaması yine işlem yaptırılan yurttaşların yaş ortalamasının yüksek olması, virüsün PTT emekçilerine ve yurttaşlara bulaşma ihtimalini artırmaktadır. Virüsün bazı PTT emekçilerinde görülmesi, PTT emekçileri yoluyla topluma yayılma riski taşıyacağına dair öngörümüze doğrular niteliktedir" denilen açıklamada bir günde bir Dağıtıcı (postacı) ve gişe memurunun

yüzlerce insanla temas halinde olduğu ve bu durumun virüsün bulaşma ve yayılma ihtimalini artırmakta olduğu söylendi.

Şişli PTT önünde yapılan açıklamada da posta emekçileri posta şubelerinin tamamen kapatılmasını ve merkezlerin açık kalmasını, emekçilerin dönüşümlü görev yapmalarını istediler.

Posta emekçilerinin talepleri ise

şöyle:

"PTT çalışanlarına yönelik özellikle işyerlerinin günlük dezenfekte edilmesi, diğer gerekli koruyucu tedbirlerin alınması, risk grubunda yer alan PTT emekçilerinin sağlık taramasından geçirilmesi, tüm yurttaşların fatura borçlarının (elektrik doğalgaz, su vb) ertelenmesi, tüm PTT şubelerimizin tamamen kapatılması, yalnızca merkezlerden işlem yapılması, ancak merkezlerde yapılacak işlemlerde sosyal mesafenin korunması ve Sağlık Bakanlığı'nın açıkladığı diğer kuralların uygulanmasında azami özenin gösterilmesi.

Cumhurbaşkanlığı genelgesine göre, kamuda esnek ve dönüşümlü çalışma uygulamasına geçilmiştir. Dağıtıcı personel bu genelgenin dışında tutulamaz. Gişede olduğu gibi dağıtımda da dönüşümlü çalışma derhal uygulamaya konulmalıdır. Adalet Bakanlığı ile görüşmeler yapılarak tebligatların gönderilmesinin geçici bir süre ertelenmesi, çocuk parası, işsizlik ve sosyal yardımların üç aylığın peşin verilmesi."

Galataport'ta İş Durduruldu

Karaköy'deki Galataport şantiyesindeki çalışmalar koronavirüs nedeniyle durduruldu.

Şantiyede çalışmanın ne zaman başlayacağı bilinmezken, iş durdurma sürecinde işçilerin çalışma ve özlük haklarına ilişkin patron tarafından hiçbir bilgilendirme yapılmadı.

Çalışmalar devam ederken Galataport şantiyesinde çalışan bir işçi, "Koğuştta ya da pansiyonda kalanları işten atıyorlar. 50 yaşın üstündekiler de atılıyor. Çok sayıda insan işten atıldı" demişti.

İşçi, yaklaşık 2 bin 500 kişinin çalıştığı şantiyede alınan önlemleri ise şöyle anlatmıştı: "Yemekhane ve şantiye girişlerine termal kamera koydular. Yemekhanede ekmeğin artık poşetle tek kişilik geliyor; kağıt tabak kullanılı-

yor. Suyu sürahiden içerdik, artık pet şişeye içiyoruz. Banyoları temizliyorlar. Şantiye doktoru eğitim veriyor, hastalananları hastaneye götürüyorlar."

Bu önlemlerin yeterli olmadığını da belirten işçi, "Soyunma odalarında dip dibeyiz, yemekhane kalabalık, şantiye girişinde kuyruқта bekliyoruz. 4-5 arkadaşımızın virüse yakalandığını duyduk ama inkâr ediyorlar" diyen işçi, göstermelik değil, gerçek önlemler istediklerini belirtti. İşçi, "İnsanların ücretsiz izne çıkacak durumu yok, ücretli izin vermiyorlar. İnşaat işçileri olarak can güvenliğimiz için birliğimizi sağlamalıyız, birlikte mücadele etmeliyiz" diye konuşmuştu.

İnşaat İşçileri Sendikası ise, 20 Mart tarihinde yaptığı bir paylaşımda, 40 işçinin patronu uyarılarına rağmen şantiyede koronavirüse karşı önlem alınmadığını duyurmuştu.

AKM İşçileri İş Bıraktı, İşten Atıldı

Taksim Meydanı'nda eski Atatürk Kültür Merkezi (AKM) binasının bulunduğu yerde yeniden yapılan bina için yürütülen inşaat çalışmasında, işçiler 25 Mart günü iş bırakma eylemine başladı.

İşçiler, İSİG önlemlerinin uygulanmadığı kalabalık bir ortamda, sağlıksız beslenme ve barınma koşullarında çalışmak zorunda bırakıldıklarını söylüyor.

Şantiyedeki kölece çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve koronavirüs salgınına karşı önlem alınması yönünde Devrimci Yapı Yol ve İnşaat İşçileri Sendikası da uyarıda bulunmuştu. Ancak işçilerin talepleri dikkate alınmıyor.

Atatürk Kültür Merkezi şantiyesinde çalışan işçiler, bir işçinin koronavirüs şüphesiyle karantina altına alınması üzerine iş bıraktı.

E.İ. isimli bir işçi, AKM inşaatında çalışan 55 yaşında bir işçinin nefes darlığından fenalaştığını, hastaneye götürüldüğünü ve bundan sonra çalışmaya kararı aldıklarını anlatınca bir arkadaşıyla birlikte işten atıldı. Bunun üzerine işçiler işsiz kalma korusuyla işe devam etti. Ancak ücretli izin istediler.

İşçilerin salgın nedeniyle ücretli izin istemelerine yanıt da 30 işçinin işten atılması oldu.

İş Bırakarak Kazandılar

İzmir Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü, İZSU ve farklı birimlerde çalışan işçiler, koronavirüse karşı gerekli tedbirlerin alınmamasına karşı, 19 Mart günü iş bıraktılar.

İlerleyen saatlerde belediye işçileri ve yetkililer görüşmeler yaparak işçilerin taleplerini kabul etti.

Kendilerine önlem olarak sadece eldiven verildiğini söyleyen işçiler, hiç bir koruma olmadan sahaya sürüldüklerini anlatıyorlar.

Sendika ile birlikte karar alarak iş bırakan, bu şekilde çalışmaya devam ederlerse önce ailelerine, sonra da kapılarına gittikleri abonelere virüsü bulaştıracaklarını söyleyen işçiler, "Çok geç olmadan gerekli önlemler bizler için de alınsın istiyoruz" dediler. Genel İş Sendikası ise işçiler adına, "Eksik malzemeler tamamlanmaz ve tekrar aynı sıkıntı yaşanırsa koşulsuz şartsız tekrar işi bırakacağız" dedi.

İşçi Sınıfı Birlik Olmalıdır

Antep İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Girişimi (İTK) olarak, 15 Mart'ta işçilerle bir toplantı gerçekleştirdik.

İlk olarak konuşan arkadaşımız, İTK'nin işçi sınıfı mücadelesindeki önemi ve bundan önceki deneyimlerden farkları üzerinde durdu. İTK'nin, çalışmasını yaptığı bütün illerde yeni ve güçlü bir rüzgar yarattığını, bu rüzgarın şimdi Antep'te estiğini belirtti. Arkadaşımız İTK'nin çalışma yöntemi ve yapısı üzerinde durduktan sonra, sözü diğer işçilere bıraktı.

Deneyimli bir işçi, İTK'nin işçi sınıfının öz örgütlülüğü olduğunu ve sınıfın bağımsız sınıf politikasını yürütmeyi esas aldığı söyledikten sonra, "işçi sınıfı birlik olmalıdır, İTK bunun aracı olabilir" dedi. Daha sonra söz alan arkadaşlarımız işçi sınıfının sorunları (kıdem tazminatı, işsizlik vs.) hakkında bilgi verip, İTK'nin bu so-

runlar üzerinden işçi sınıfına gitmesi gerektiğini vurguladı.

İşçilerin sözlerini söylemesinden sonra önümüzdeki günlerde, daha kitlesel bir şekilde tekrar toplanma kararı alındı. İşçiler öne, en öne, komitelere! Toprak Makina Çark, Her Şey Emeğin Olacak!

İTK Antep Hazırlık Komitesi

"Artık Dur Demenin Zamanı"

Vip Tekstil'de işçiler iş durdurdu, patron geri adım attı! Kocaeli Darca'da bulunan Vip Tekstil Fabrikası'nda siparişler birer birer iptal edilmesine ve Avrupa'daki müşteriler tüm işletmelerini kapatmasına rağmen patron işçileri bir hafta daha çalıştırma kararı aldı. Coronavirüs için insanlara "evde kalın" çağrısı yapılırken, Vip Tekstil patronları yoğun bir mesaiyle 1 hafta boyunca tüm işlerin yetiştirilmesini istedi.

Coronavirüs'e karşı hiçbir gerçekçi önlemin olmadığı fabrikada akrabası hastalanan bir işçinin fenalaşması üzerine o işçiyi izin verildi ancak tüm işçiler hiç bir tedbir alınmadığı ortamda çalışmaya devam etmek zorunda kaldı.

Ve işçiler sonunda yarım saatliğine iş bıraktı.

Bunun üzerine patronlar geri adım atarak işçilere tatil vermek zorunda kaldı.

Geçmişte işçilerin sendikalaşma hakkını ellerinden alan, onlarca işçiyi kapının önüne koyan ve fabrikada adeta "OHAL" ilan eden patron salgın karşısında da kılıcı kırıp-datmamıştı.

İşçiler, "Artık bu duruma dur demenin zamanı. Sendika hakkımızı gasp eden patron hayatımızı da tehlikeye sokmuş durumdadır. Şu an tatil süresince ödenecek maaşlarımızın devlet teşviki ile kesintili ödeneceği konuşuluyor. Bu durumun da takipçisi olacağız ve hakkımızı olamı isteyeceğiz. Bu durumdan ancak işleri elimize alarak kurtulabiliriz. Mücadelemiz burada bitmeyecek!" diyor.

"İşten Atma Yasaklansın, Ücretsiz Sağlık Hizmeti Sağlansın"

Zeytinburnu Belediyesi'nden KHK ile ihraç edilen sağlık emekçisi Kenan Güngördü, işe dönme mücadelesinin 710. günü olan 21 Mart Cumartesi, koronavirüse karşı "İşimi Geri İstiyorum" diyerek eylem yaptı.

Kenan Güngördü, Zeytinburnu Belediyesi önünde "Evde Kal Diyolarlar 710 Gün Önce İşten Attınız Nasıl Evde Durayım", "İşten Atmalar Yasaklansın İşten Atılanların Kira ve Faturalarını Devlet Ödesin" dövizleri açtı.

KHK ile ihraç edildiğini ve işe iade kararına rağmen işe başlatılmadığını ve 710 gündür bu hukuksuzluğa karşı mücadele ettiğini söyledi.

Koronavirüs salgınında devletin sermaye sahipleri için her türlü önlemi aldığını, borçlarının ertelendiğini, ama işçiler için hiçbir önlem alınmadığını, işçilerin ise kalabalık iş yerlerinde fabrikalarda sağlıksız koşullarda, salgına karşı hiçbir önlem alınmadan çalışmaya devam ettirilmesine dikkat çekti.

Salgın gerekçe göstererek işçilerin işten atıldığını, ücretsiz izne çıkarıldığını söyleyen Güngördü, işten atmaların yasaklanmasını ve işsiz olanların kira ve faturalarını devletin ödemesini istedi. Güngördü ayrıca herkese ücretsiz, eşit, ni-

Babacan Port Royal İşçilerinin Ücretleri Ödendi

İşçiler 10 Mart günü, 19 işçinin 2-4 aylık ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) Hazırlık Komiteleri ve Emeğin Gücü Derneği ile birlikte basın açıklaması yaparak alacaklarının ödenmesini talep etmişlerdi.

İşçilerin basın açıklaması yapımlarından bir süre sonra Prohas firmasının işten çıkış işlemlerini yaptığına ilişkin mesajlar gelmişti. Ardından eşyaları şantiyeden çıkarılmış ve çamurların içine atılmıştı. İşçiler, Babacan Port Royal'in işçilerin ücretleri, çalışma ve barınma koşullarından sorumlu olduklarını belirterek suç duyurusunda bulunacaklarını ve ücretleri ödeninceye kadar da şantiye önünden ayrılmayacaklarını belirtmişlerdi.

İşçiler ertesi gün, sabah suç duyurusunda bulduktan sonra, Babacan Port Royal Satış Ofisi önünde,

İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) Hazırlık Komiteleri ve Emeğin Gücü Derneği üyeleri ile birlikte tekrar pankartlarını açarak eyleme başladı. Bir süre sonra ise projeden sorumlu bir yetkili gelecek görüşmede bulundu. İşçilerin ücretlerinin ödenmesi gerektiğini, fakat taşeron firma ile sorun yaşadıklarını, bu sorunu çözmeye çalışacaklarını söylemişti.

Patron, işçilere ödeme için gün veremediğini; çünkü taşeron firmanın sorunu çözmek için adım atmadığını belirtti. İşçilerin alacak dökümlerinin çıkarılacağını ve şirket yönetimine iletileceğini belirten yetkili, ödeme zamanının da bu şekilde ayarlanacağını söyledi.

17 Mart Salı günü yapılan görüşme sonrasında işçilerin ücretleri 19 Mart günü öğleden sonra hesaplarına yatırıldı.

ettiler her şeye rağmen yaşamak için mücadele ediyoruz" dedi.

Devletin koronavirüs salgınında tüm işçi ve emekçiler için gerekli sürede ücretli izin kullanmasını sağlaması ve işten atmaların yasaklanması gerektiğini vurgulayarak sözlerini tamamladı.

İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komiteleri adına konuşan bir işçi ise "Kenan Güngördü'nün hakkı mücadelesini destekliyoruz ve o işine dönünceye kadar da dayanışmaya devam edeceğiz. Salgına ilişkin talepleri tüm işçi ve emekçilerin talebidir. Salgın nedeniyle devlet patronlar için, devlet yetkilileri için her türlü önlemi alırken, işçiler sağlıksız kalabalık fabrikalarda, şantiyelerde çalışmaya devam ediyor.

Burjuvazi bir şeyi ancak kendisi için tehlike olduğunda dikkate alır. Koronavirüs Salgını'nda da öyle oldu. Bizler ise hiçbir güvencesi olmayan, salgına karşı önlem alınmayan işyerlerinde çalışmaya devam ediyoruz. Bazı iş yerleri kapıyor, işçiler işten çıkarılıyor. Bize evden çıkmayın diyorlar; ama ne yiyecek ne içecek? Kiramızı, faturalarımızı nasıl ödeyeceğiz? Bunu soran yok. Salgın önlemi süresince ücretli izin ve herkese ücretsiz sağlık hizmeti verilsin" dedi.

telikli ve kolay ulaşılabilir sağlık hizmeti verilmesi gerektiğini belirtti.

Devletin "evde kalın" çağrısına da değinen Güngördü, "İnsanların ödemek zorunda oldukları kiraları, faturaları var. Bunları ödemek, beslenme giderlerini karşılamak zorundalar; bu yüzden de en sağlıksız koşullarda da olsa çalışmak zorundalar. Ben 710 gün önce işten atıldım. Nasıl evde oturabilirim. KHK ile bizi açlığa, ölüme mahkum

"Kadın Olmak Dünyayı Değiştirebilme Potansiyeline Sahip Olmak Demek"

İzmir Bergama Belediyesi'nden atılan 3 kadın arkadaşımız Alev Çakır, Gonca Çetin ve Nazlı Deniz Tan, 19 Mart itibarıyla tam 39 gündür eylemde. Biz de hem onları ziyaret ettik hem de sohbet ettik.

Merhabalar. Mücadele Birliği olarak eyleminizi selamlıyoruz. 39 gündür sokaklarda, eylemde; bu süreci sizlere değerlendirir misiniz?

Merhabalar, ben Alev Çakır. Bizlere bu süreçte destek veren ve yalnız bırakmayan dostlara teşekkür ediyorum. Bizim eylemimizde 39. günümüz. 39 gündür neler yaşıyoruz? 39 gündür Bergama halkı ile çok ciddi bir dayanışma örneği sergiliyoruz. Bergama'daki demokratik platformlar, sivil toplum örgütleri, sendikalar ve bizim kendi sendikamızın desteği ile burayı sürekli canlı tutmaya çalışıyoruz. İki günde bir bizim sendika şubelerimizin burada eylemleri oldu, oluyor. Ne yazık ki Corona virüsünden kaynaklı eylemlere ara verdik. Tabi biz oturma eylemimize devam ediyoruz ama kitlesel diyebileceğimiz eylemlere ara verdik. Eylemimizin 39 günü içerisinde genel bir değerlendirme yaparsak, Bergama Belediyesi'nin önünde sürekli ve canlı bir halde bütün sivil toplum örgütlerinin desteğini aldığımız, Bergama halkının desteğini aldığımız ve yapılan haksızlığı, hukuksuzluğu insanlarla iletişime geçerek aktardığımız verimli bir 39 gün geçirdik.

İşinize iade edilmeniz ile ilgili süreç ne durumda?

Henüz bu konuda yaşanan bir gelişme yok. Bizim 21 Mart itibarı ile hukuki sürecin bir önceki aşaması olan arabuluculuk görüşmemiz başlayacak. O süreç içerisinde bizim işveren tarafından herhangi bir görüşme talebi gelmedi. Ancak arabuluculuk oturumunda yüz yüze geleceğiz.

Bu süreç içerisinde ailenizin sizlere karşı tutumu ne oldu?

Benim ailemin desteği en başından beri hep tamdı. Ben farklı bir çizgide farklı bir yol izlemiş olsaydım asıl o zaman çok olumsuz tepkilerle karşılaşabilirdim. Dolayısıyla benim seçmiş olduğum yolun ve verdiğimiz mücadelenin ne kadar haklı bir mücadele olduğunu ben ailemden öğrendim. Bunlar bizlere aktarılan kültürel mirastır. Bu şekilde bir duruş sergilemek, bu şekilde düşünmek, haksızlığa karşı boyun eğmemek... Bu yüzden ailemin desteği her zaman yanımda, her zaman hissedirim.

Eylem sürecinin size öğrettiği şeyler nelerdir?

Dayanışmanın, örgütlü olmanın, haklı olduğumuzdan emin olmanın vermiş olduğu onur ve gururu yaşamak, insanlara örnek oluyor olmak ve daha çok şey sıralayabilirim. İnsanlara unutturulmaya çalışılan şeyler var. İnsanları hak aramaktan, haksızlığa ve adletsizliğe karşı bir tepki göstermekten ya da karşıt fikirli oluşunu ve o duruşunu sergilemekten korkar hale

getirmeye çalışıyorlar; yıllardır böyle bir algı yayılıyor. Dolayısıyla insanların korktuğu, unuttuğu duyguları tekrar ortaya çıkarmak için örnek yaratmaya çalışıyoruz. Öğrendiğimiz, öğrettiğimiz çok şey var. Eylem alanı bizim için okul oldu.

Bu sene 8 Mart sizler için nasıl geçti?

8 Mart bizim için bu sene ayrı bir öneme sahipti. Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne 1 ay kala kapının önüne koyulmuş 3 emekçi kadın olarak, ekmeğimiz ve onurumuz için direnerek karşıladık 8 Mart'ı. Bizim için bu sene daha bir anlamlıydı. Dokuma işçilerinin başlattığı direniş bugün halen devam etmekte. 8 Mart'a Bergama'da katıldık. Buradaki sivil toplum örgütlerinin ve sendikaların düzenlemiş olduğu etkinlikler vardı.

İşçi kadınlara iletmek istediğiniz mesajınız var mı?

Sadece işçi kadınlar değil de, benim genel anlamda her kesimden kadın arkadaşlara iletmek istediğim şeyler var. Kadın olmak demek bu dünyayı değiştirebilmek için gerekli olan bütün dinamiklere sahip olmak demektir. Kadın olmak dünyayı değiştirebilme potansiyeline sahip olmak demek çünkü biz yapımız gereği hem doğuran hem üreteniz. Kadınlar emeklerinin sömürülmesine, bedenlerinin sömürülmesine, duygularının sömürülmesine, düşüncelerinin sömürülmesine izin vermesinler. Baskıların karşısında iradelerini ortaya koyabilsinler; çünkü en başta da söylediğim gibi dünyayı değiştirecek, güzelleştirecek güce sahibiz. İnsanlığı bizler doğuruyor, büyütüyor, yetiştiriyoruz.

Bu güzel sohbet için teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

Merhabalar. Mücadele Birliği olarak eyleminizi selamlıyoruz. 39 gündür sokaklarda, eylemde; bu süreci sizlere değerlendirir misiniz?

Merhabalar, ben Nazlı Deniz Tan. Biz 3 kadın arkadaş, 3 kadın işçi-emekçi başladığımız bu yolda eylemin bu kadar ses getireceğini bu kadar büyüyeceğini, yayılacağını düşünmemiştik. Doğru hareket ettiğimizi işin içine girdiğimiz zaman fark ettik. Gün geçtikçe büyüyerek, artarak ilerledik, ilerliyoruz. İlk günden bugüne daha çok insana daha çok yere ulaştığımız düşünüyorum direnişin. Biz işimizi geri istiyoruz, esas amacımız bu; ama bizi bu noktaya getiren ve bu süreç boyunca yaşanan, hala daha Bergama Belediyesi işçilerinin yaşadığı baskıyı-mobbingi biraz olsun çevreye duyurabiliyorsak, Türkiye gündemine girebiliyorsak amaçlarımızdan birine ulaştığımız demektir. Elimizden geleni yaptığımızı düşünüyorum. Süreç benim açımdan çok dolu dolu geçti. Hiçbir şekilde yolumuzdan sapmadan, çizgimizi bozmadan 39 günü devirdik.

Bu sene 8 Mart sizler için nasıl geçti?

Bergama'daki basın açıklamasına katıldık. Yerel olarak etkinlikler yapılsa da kitlesel dayanışma bizim için çok umut vericiydi.

Geçenlerde bir etkinlikte söylemiş olduğunuz değerli bir cümle vardı. "Kadın emeği, yedek iş gücü değildir". Bu konu üzerine söylemek istediğiniz şeyler var mı?

Bugün her yerde çalışan kadınların sorunları ortaktır. İşçilerin içerisinde de yadsınmaz bir gerçeklik ki, kadının emeği yedek iş gücü olarak görülüyor. Kadın anne olur, kadın doğurur izne çıkar, kadın hastalık izni alır, çocuk izni alır vs. bunlar kadının doğal hakları olmalı. İçerisinde yaşadığımız sistem bunları kadını aşağılamak için kullanıyor. Ötekileştirmek için kullanıyorlar. Sömürmek için mutlaka ama mutlaka bahaneleri var. Eril bir yönetim içerisinde yaşıyoruz. Her yerde, her alanda erkeğin kas gücünün iş yaptığı bakış açısı var. Bu, büyük bir yanlış. Çünkü kadınlar mecbur, çünkü kadınlar muhtaç gibi görüyorlar; büyük bir yanlış. Yalnız bunu yaratan yine kadınlar. Bütün bu sorunlara daha çok ses çıkarmaları gerekiyor. Yönetim kadrolarında, özel sektörlerde, fabrikalarda, sokaklarda olmaları gerekiyor. Kadınların daha çok kendilerine güvenmesi gerekiyor. Hayatlarının peşinden gitmesi gerekiyor. Evin içerisi de dahil görünmeyen emeğimize sahip çıkmamız gerekiyor. Örgütlenmeliyiz, yan yana gelmeliyiz. Sorunlarımız ortak, çözümümüz de beraber bulabiliriz. "Ben buradayım" diyebilmeli kadın. Ben buradayım diyen her kadın zaten kol koladır. Biz birleşirsek önümüzde hiç bir güç duramaz. Kadın dayanışması ile sınıf dayanışması ile yol alacağız.

İşçi kadınlara iletmek istediğiniz mesajınız var mı?

Hepinizi seviyoruz. Güçlü olun, kuvvetli olun hep birlikteyiz. Asla umudunuzu kaybetmeyin. **Bu güzel sohbet için teşekkür ederiz.** Ben teşekkür ederim.

Merhabalar. Mücadele Birliği olarak eyleminizi selamlıyoruz. 39 gündür sokaklarda, eylemde; bu süreci sizlere değerlendirir misiniz?

Tabii değerlendirebiliriz; öncelikle merhabalar ben Gonca Çetin. Bu süreçte dostumu ve düşmanımı çok iyi tanıdım. Bu 39 gün çok büyük tecrübeler kazandırdı bana. Çok güzel insanlar, dostlar edindim hayatımda. Bu 39 günlük süreçte anne olmanın verdiği duyguyla kızmaya da direniş duygusunun ne demek olduğunu aktarma fırsatım oldu. Sokakta olmanın önemini, bir annenin nasıl hakkını aradığını, onun geleceğini nasıl koruyacağını düşünüyorum, yaşadığımız sistem içerisinde evde oturarak değil sokakta olarak, bağırarak kazanacağımızı anlatmak çok güzel bir duygu. Benim için bu 39 günün en büyük anlamı buydu.

REFORMİZMİN ALAMET-İ FARİKALARI

Taylan Işık

Engels zamanında Alman sosyal demokrasisinin başına gelenler, 70'li yıllardan itibaren Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketini etkisi altına almaya başlayan hastalıkla aynıdır. Bu hastalık, kısaca, çok sık ve inatla yinelenen oportünist/sosyal reformist düşüncelerin devrimci hareketi etkisi altına alması biçiminde ortaya çıktı. Öyle ki, zaman içinde, reformist düşüncüyü, reformlarla, hak ve özgürlüklerle ilgili oportünist düşüncüyü savunmak, doğal, olması gereken, sorgulanmasına, eleştirel gözle yaklaşılmasına ihtiyaç olmayan bir alışkanlık haline geldi.

Bu düşüncenin özeti, "demokrasi mücadelesi" adına, düzen içi talepleri öne çıkarmak, bu tip reformları ön plana almak, devrim mücadelesini arka plana atmak. Bu arka plana atma işi de zamanla, devrim ve iktidar mücadelesini hepten unutmaya noktasına geldi.

Geçici günlük çıkarlar peşinde koşarken büyük temel düşünceler, zora dayalı devrim ve iktidarın fethi amacı unutuldu, arka plana atıldı. Geçici başarırlara, "bu başarıların daha sonraki sonuçlarını hesaba katmadan" büyük önem vermek; böylece hareketin geleceğini bugüne feda etmek, normal, sorgulanmasına gerek olmayan bir düşünce sayıldı.

Bu düşünce bir virüs gibi Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin bünyesine yerleşti ve içten içe kemirmeye başladı. Hafıza silen bir hastalık gibiydi. Dün "İktidar namlunun ucudadır" sloganını bayrak edinen hareketler bu gün bir belediye başkanlığı için birbirini yer durumuna gelmişti. Dün "Tek Yol Devrim" sloganını bayraklarına yazanlar parlamentarizmin, devrimsiz sosyalizm düşüncesinin, yani düzeniçileşme politikasının cisimleşmiş haline dönüşmüşlerdi.

Bu politikanın taşıyıcısı sosyal sınıflar üzerinde yani sosyal reformizmin sınıf temeli üzerinde bu kısa yazıda duramayız. Ancak politik taşıyıcıları üzerinde durabiliriz ve bunu açığa çıkarabiliriz. Bu hastalığın etkisinin kırılması için böyle bir çabanın gerekli ve etkili olacağına inanıyoruz.

Sosyal reformist akımın tarihi çok eskilere dayanmakla birlikte politik olarak etkili olmaya başladığı dönem için bir başlangıç tarihi vermek gerekirse bunu, Türkiye devrimci hareketine parlamentarizmin, sosyalizme devrimsiz, parlamento yoluyla, mevcut devlet parçalanmadan, devletin ele geçirilmesiyle geçilebileceği düşüncesinin ana taşıyıcı partisi olarak Mehmet Ali Aybarların, Sadun Arenlerin, Behice Boranların TİP'inden başlatmak mümkün. Altmışlı yılların sonuna kadar süren bu akım, 1970'lerin başında Denizlerin devrimci çıkışıyla birlikte etkisini yitirdi. Sosyal reformist akımın etkili olduğu bir dönem böylece kapanmış oldu. Deniz Gezmişlerin, Mahir Çayanların başlattığı 1971

devrimci çıkışıyla birlikte, silahlı, zora dayalı devrim düşüncesi, Türkiye ve Kürdistan devrimci güçlerini, emekçi sınıflarını etkisi altına aldı.

Ancak sosyal reformist düşüncenin kökü kazanmış değildi ve küçük burjuva sınıfın bunca yaygın olduğu topraklarda kazanması da düşünülemezdi. Bir virüs gibi, uygun ortamını bulduğunda tekrar ortaya çıkması, canlanması ve etkisini göstermesi kaçınılmazdı. Öyle oldu.

Günümüzde ancak orta yaş ve yaşlı kuşakların adını hatırladığı, önceleri Zeki Baştımar'ın, sonrasında İsmail Bilen'in TKP'si 1973'lü yıllarda bu hastalıkla birlikte, on yıllardır hiç olmadığı Türkiye topraklarına ayak bastı. Nasıl oldu da küçük ve etkisiz bir mülteci grubuyken böyle etkili olduğu sorusu ayrı bir konudur. Ama şimdiki konumuzun ilgilendiren kısmıyla şuna işaret etmemiz gerekir: TKP, sosyal reformist düşüncüyü, sosyal reformist politikaları, TİP'ten farklı olarak, parlamentarizmi doğrudan savunma yoluyla yaymaya başlamadı. Koşulları da buna uygun değildi.

Ama TKP sosyal reformizmi, proletaryaya, devrimin toplumsal güçlerine, büyük amacı, iktidarın bir devrimle fethi amacını unutturacak, bir kenara atacak kadar günlük, geçici çıkarları, anlık başarıları öne çıkardı. Komünist partisini ve komünizmin propagandasını yasaklayan 141/142. maddelerin kaldırılması istemini mücadelenin ana konusu haline getirmesi bu konuda bir simge olarak kabul edilebilir. Arkasından Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kaldırılması, MESS'e karşı mücadele, vb vb düzen için gerçekleştirilecek "demokratik talepler"i mücadelenin biricik ve ana hedefi haline getirmesi bu sosyal reformizmin temel çizgisi oldu. Engels'in sözleriyle söyleyecek olursak:

"Günlük geçici çıkarlar karşısında büyük temel düşüncenin bu unutulmuşu, bu geçici başarılar peşinde koşma ve daha sonraki sonuçlarını hesaba katmadan geçici başarılar yöresinde girişlen savaşım (...) oportünizmdir ve oportünizm olarak kalır."

MHP ve dinci faşistlerle girilen yoğun silahlı mücadele, "büyük temel düşüncenin" yani bir devrimle devletin yıkılması ve iktidarın fethedilmesi amacının unutulmasını hızlandırdı. İç savaşın son derece kızıştığı ve faşist Evren'in "Biz gelmeseydik iktidara onlar gelecekti" dediği yıllarda dahi devrimci harekette iktidarın fethini düşünen, aklına getiren yoktu. Devrimci mücadelenin temel hedefleri "demokratik talepler"le, 141/142'nin kaldırılmasıyla, işçilerin sendikal haklarının genişletilmesiyle, koşullarının iyileştirilmesiyle, öğrenci gençliğin akademik talepleriyle vb vb. sınırlanmıştı. DİSK gibi bir sendika konfederasyonunu etkisi altına alan TKP'nin "demokratik haklar" için çok büyük bir güçle verdiği mücadele bütün devrimci

harekete, hafızayı kemiren bir virüs gibi, "büyük temel düşünce"yi unutturmuştu.

12 Eylül faşizmi bu koşulların üstüne gelmişti. Devrimci hareketler, faşist terör altında varlıklarını koruma çabasına girmiş ve emekçi sınıflardaki devrimci eylem dalgası geri çekilmişken, devrimci koşullarda dahi akıllarına getirmedikleri devletin yıkılması ve iktidarın fethi "büyük düşüncesi"nden tümenden koptular, o düşüncüyü hepten unuttular. Lenin'in Alman sosyal demokrasisi için söylediği "yaşamın kendisi, zamanla devrim alışkanlığını yitirdiğine" göre, Alman sosyal-demokrasisinin, devlet üzerine o kadar inatla yinelenen oportünist düşüncelerin etkisinde kalmış olmasında şaşılacak hiçbir şey yoktur." biçimindeki sözleri artık rahatça Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketine uyarlanabilir.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin başına gelen buydu. Artık demokrasi mücadelesi bir devrim mücadelesi olmaktan çıkmış, "demokratik hak ve özgürlükler" için verilen bir mücadeleye, başka bir ifadeyle, burjuva demokrasisi için mücadeleye dönüşmüştü. 70'li yıllarda yukarıda sözünü ettiğimiz talepleri mücadele bayrağına yazan TKP, buna "İleri Demokrasi" demişti. İşte bu "ileri demokrasi" uzun yıllar sonra, 2010'lu yıllarda AKP tarafından kitleleri aldatmanın bir aracı olarak kullanıldı. Büyük amaç, büyük temel düşünceler, yani devletin bir devrimle yıkılması ve devrimci bir iktidarın kurulması fikri unutulunca geriye "direniş"çi, yani savunmacı anlayış kalır. 70'li yılların sonlarına doğru reformlar uğruna mücadele ve Devlet-MHP faşizmine karşı devleti yıkmak için değil, "direnme" için mücadele artık tartışılmasına gerek görülmeden bir doğru haline gelmişti.

Tek başına ele alındığında burjuvazinin kitleleri aldatmak için kullanmayaacağı hiç bir "demokratik talep" yoktur. Bu konuda Türkiye ve Kürdistan tarihinin çok zengin bir deneyime sahip olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. 141/142 maddelerinin başına gelen böyle bir şeydi. Kaldırılmaları için sosyal reformistlerin büyük mücadele verdiği bu maddeler sonunda Özal hükümeti tarafından kaldırıldı; ama yerlerine "Terörle mücadele yasası" gibi çok daha ağırını getirerek. Üstelik bunu "demokratikleşmenin" bir kanıtı olarak lanse ederek yaptı. Sıkıyönetim mahkemeleri "demokratikleşme" adına kaldırıldı yerine onlardan beter DGM'ler getirildi. Bu sefer, DGM'lerin kaldırılması talebi sosyal reformistler tarafından bayraklaştırıldı. Uzun mücadeleler sonrasında yine "demokratikleşme" adına DGM'ler kaldırıldı ama onların yerine DGM'lere rahmet okutan "Ağır Ceza Mahkemeleri" getirildi. Bir diğer tipik örnek, "af talebi" eksenli kampanyalardır. Hükü-

metler, ne zaman "af" eksenli bir kampanya yürütülse bir süre sonra, çoğunlukla, ister infaz indirimi ister başka bir ad altında, bir af yasası çıkarılmıştır. Ama 1991 hariç, her defasında bu talebi hırsız, katili, tecavüzcüyü, uyuşturucu tacirlerini, mafya unsurlarını, dinci faşist katilleri salıvermek için kullanmıştır. Bu liste böyle uzayıp gider. Bu örnekler, aynı zamanda, reformlar için mücadelenin başa alınmasının devrimci hareketi nasıl da düzen içi bir kısır döngüye hapsedtiğinin örneğidir.

Lenin, "geçici günlük çıkarlar" için "büyük temel düşünce"nin unutulmasını; reformlar, "demokratik talepler" uğruna mücadelenin her şeyin önüne konulmasını "devrim hakkının bir tas çorbaya değişilmesi" olarak nitelemişti. Bu anlayış, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketine, zamanla, TİP-TKP ve daha sonra bunlara eklenen TSİP'in etkisiyle, yerleşti. "Yaşamın kendisi zamanla 'devrim alışkanlığı' nı yitir"ince bu politika, doğruluğu ispatlanmaya muhtaç olmayan, kabul edilmiş bir anlayışa dönüştü.

Lenin, devrimci politika olarak bunun tam tersi bir yaklaşımı ortaya koyar. Büyük amacın, yani mevcut devletin bir devrimle yıkılması, parçalanması ve iktidarın bu şekilde proletaryaya ve müttefiklerinin eline geçirilmesi amacının en başa konulması; reformlar uğruna mücadelenin buna tabi kılınması; doğru devrimci politika buydu. Reformlar, yani yukarıda saydığımız demokratik talepler, hak ve özgürlükler bu büyük amaç için verilen mücadelenin yan ürünü ve "büyük alacağın ilk taksiti" olarak kabul edilebilirdi. Tek tek demokratik talepler/reformlar uğruna yürütülecek her mücadele burjuvazinin, burjuva hükümetlerin emekçi kitleleri aldatmak için kullanabilecekleri bir araca dönüştürülebilirdi ve yukarıda verdiğimiz örneklerde görüldüğü gibi, dönüştürüldü de.. Gerçi Türkiye ve Kürdistan'da Lenin'in sözlerini lafta kabul etmeyecek bir oportünist bulmak zor. Hepsini "reformlar uğruna mücadele devrim mücadelesine tabi kılınmalı" demeye dünden hazırlar ama yine hepsi pratikte bunun tam tersi yönde hareket eder, bayraklarına tek tek reformlar uğruna mücadeleyi yazar, devrim ve iktidarın ele geçirilmesi mücadelesini geleceğin sorunu olarak bilmez bir tarihe ertelerler.

Reformlar ya da demokratik talepler uğruna mücadele devrim mücadelesine nasıl tabi kılınır? Bu yaşamsal sorunun yanıtı kısaca şudur: İşçi sınıfını, emekçileri, ezilen halkları zora dayalı bir devrim için, bu yolla iktidarın ele geçirilmesi için mücadeleye çağırarak; birinci ve temel pratik hedef olarak kitlelerin önüne bunu koyarak; propaganda ve ajitasyonu bu eksen üzerine oturtarak reformlar/demokratik talepler için mücadele devrim mücadelesine tabi kılınır.

Büyük hedefler için mücadele eder-

ken, devrimci dalga düzeni tehdit eder hale gelince burjuvazi bu dalgayı kırmak için ödünler vermeye başlar. Reformların devrim mücadelesinin yan ürünü olarak ortaya çıkmaları ya da elde edilmeleri bu biçimde gerçekleşir.

İşçi sınıfının "büyük alacağının ilk taksiti olarak" bu yan ürünleri, verilen ödünleri kabul etmesinin anlamı da budur.

Şimdi bir başka soruya gelebiliriz. Bir oportünistin bu konuda alamet-i farikası nedir ya da bir oportünisti, çok parlak laflar ettiğinde bile, nasıl ortaya çıkarırız? Her şeyden önce, buraya kadar izah etmeye çalıştığımız gibi, reformlar uğruna mücadeleyi, en başa, devrim ve iktidarın fethi konusunu en sona almamızdan anlarız. İkincisi ve buna bağlı olarak, devlete karşı tutumundan, devrimin devlete karşı görevleri konusunda söyleyeceklerinden anlarız. Devletin ilk pratik politik hedef olarak zora dayalı devrimle yıkılması meselesi bir sosyal reformistin corona virüsünden kaçır gibi kaçacağı bir konudur. Bu görevle kitleleri hazırlama, kitleler içinde propagandasını yapma, kitleleri devrimin devlet karşındaki görevleri hakkında aydınlatma konusundaki tutum bir sosyal reformisti, bir oportünisti tanımanın turnosol kağıdıdır.

Bir sosyal reformist sosyalizm üzerine her türlü parlak sözleri söylemeye her zaman hazır. Bir sosyal reformist her zaman emeğin iktidarının kurulmasını savunmaya hazır. Ama bu amacına parlamento yoluyla, parlamentoda çoğunluk sağlayarak, mevcut devlet makinasını, bakanlıkları bu şekilde ele geçirerek, askeri bürokratik mekanizmayı yıkıp parçalayarak değil ele geçirmek yapmaya hazır. Çünkü oportünist düşüncenin temelinde devletin fethinin basit bir çoğunluk sağlanması yoluyla mümkün olduğu hayali yatar. Bir oportünist, bir sosyal reformist işte bu yolla, basit çoğunluğu sağlamak yoluyla devleti ele geçirebileceğini düşünür. Onların basit akl yürütmesi şöyledir: Şimdi muhalefet edelim, parlamentoda basit çoğunluğu elde ettiğimiz zaman, işte o zaman devleti ele geçirir ve bakanlıkları ne yapacağımızı düşünürüz. Bu yüzden, hükümetin parlamentonun buyruğuna girmesi, onların siyasal savaşlarının başlıca hedeflerinden bir olagelmiştir.

Burjuva demokrasisinden başlayarak, yavaş yavaş, ilerleme yoluyla daha yetkin, daha gelişmiş bir demokrasiye, sosyalist demokrasiye ulaşmak... Reformlar uğruna mücadeleyi başa alarak, "proleter devrimin görevleriyle ilgili en önemli sorunları 'büyük bir dinginlikle geleceğe bırakma'"ları, işte bu düşüncenin ürünüdür.

Sosyal reformist bir partiyi ya da politikayı teşhis etmenin, tanımının ayırt edici temel noktalarından bazıları işte bunlardır.

Göç Üzerine

NERGİZ ASYA

İnsanlığın tarih sahnesine çıktığı ilk anlardan itibaren göç olgusu vardı. İlkel komünal dönemde toplumun temel ihtiyaçlarına ulaşabilmek adına yapılan bu yolculuk üzerinden yüz binlerce yıl geçmesine rağmen devam ediyor. Tek bir farkla: toplumun ihtiyaçlarını karşılayabilmek için değil kapitalist sistemin bir avuç temsilcisinin doymayan kar hırsı içerisinde boğulmamak için...

Haftalardır sınır kapılarımızda yaşanan insanlık dramlarına şahit olmayalımız yoktur. Sınırdaki mültecilere yardım etmeye gidenler gözaltına alınıyor, haberini yapan gazeteciler tutuklanıyor. Adeta "bakma, duyma, konuşma" deniyor halklarımıza. TC'nin sınırından ittiği, Yunanistan'ın geri püskürttüğü insan kitleleri soğuk ve aklıla, biber gazı ve kurşunlarla boğuşuyor. Onlarca yaralı ve ölü verdiler. Neden? Neden bu insanlar sınırdadır?

Aydınlık ile karanlık savaşı Suriye topraklarında... Gericilik ile özgürlük. Kadınlar saç bağlarını bağladılar silahlarına ve en öne geçtiler. Bir adım geri atmayarak "yeni Stalingrad burasıdır" dediler. Sonra işgaller... Afrin, Tel Abyad, Serekaniye... Sonra sıra geldi İdlib'e. Ne asker yığınağı kurtardı

tosuncukları, ne mühimmat desteği, ne NATO'dan destek isteği.

Suriye savaşı başladığı günden bu yana ilk elden mülteciler bizim sınırlarımızdan girmişti. Bu nedenle TC'nin Avrupa'dan rüşvet üstüne rüşvet alması için bu insanları elinde hep bir koz olarak kullandığını bilmeyen yok. Ayak bastıkları her "yabancı toprakta" en berbat koşullarda, parçalanmış aileleri ile yaşayan göçmenlerin çektiği acıları kendi dillerinden dinleyelim. Üç yıl önce Afganistan'daki savaş ve yoksulluktan kaçıp Türkiye'ye geldi Aziz Demirov. Zeytinburnu'nda tekstil atölyesinde sigortasız, güvencesiz bir şekilde asgari ücretle çalıştı. Neden Türkiye'den ayrılmak istediğini şöyle açıklıyor: "Arkadaşlarım Avrupa'ya gitti. Orada yaşam Türkiye'den güzelmış. Burada hastalandığımda ya da başıma bir şey geldiğinde devlet hastaneleri ilgilenmiyor. Türkiye kötü bir yer

değil ama yaşamak çok zor. Geçenlerde bir arkadaş hastalandı. Hastaneye gittik almadılar. Özel hastaneye yatırdık 1000 liramız gitti. Ne olursa olsun eninde sonunda gideceğim."

Şerif Milat ise: "11 saat çalışıyoruz. Sabah gidiyoruz akşam geliyoruz. 20 yaşındayım. Gezmiyoruz bile, hayatımız atölye. Eve gidip uyurduk. Kız arkadaşım hiç olmadı. Hep çalışıyorum. 08.30'da iş başı yapıyorum. Akşam çıkıyorum. Ülkemde okuyordum. İstiyorum ki herkes kendi memleketinde yaşasın. 2,5 senedir Türkiye'deyim. Para kazanmak çok zor. Bir elimizle alıp diğer elimizle veriyorduk. Ne olursa olsun gideceğiz. Güzel bir yaşam için gideceğiz!"

Savaşlar çıkartıyorlar. Ülkeleri askeri, iktisadi, kültürel yıkımlara uğrattıyorlar. Ülkelerini yaşanmaz kıyorlar. Düşüyor "büyük insanlık" göç yollarına. Adına mültecilik deniyor. Tanımı da yapılmış üstelik 1951 yılında Birleşmiş Milletler Cenevre Sözleşmesi'nde: "İrk, din, uyruğu belirli bir toplumsal gruba üyeliği veya siyasi düşünceler nedeniyle zulme uğ-

rayacağı haklı sebeplerle vatandaşı oldukları ülkenin dışında bulunun ve bu ülkenin korunmasından yararlanmayan ya da yararlanmak istemeyen veya söz konusu korku nedeniyle dönmek istemeyen kişidir."

Dünyanın neresine gidersek gidelim yoksul emekçilerin kaderleri birdir. Çalışmadan ayakta kalabilecek ekonomik dayanakları olmayan tek ve en büyük güçleri üretimden gelen güç olan işçi emekçiler daha iyi yaşam arayışları sonucu başka sınırlara dayanıyor. Çözüm mü diye soranlar, kıyılarına vuran insanların, açık ve soğukla mücadele eden bebeklerin gözlerine baksın. Her geçen gün dünya emekçi halkları geçmekteki sınavları aratır insanlık sınavlarından geçiyor. Kapitalist sistem,bütün pazarları yeniden ve yeniden paylaştı. Dünyanın hiçbir kapitalisti huzur içinde kafasını yastığa koyamaz oldu. Tüm bu yaşananlar dünyaya yetebilecek kadar gıda, giysi üreten bizler bir araya gelmediğimiz, sınırları çizenlere karşı "tüm dünyanın emekçileri birleşiniz" diye haykırarak çitleri yıkmadığımız sürece katlanarak devam edecek. Türkiye işçi sınıfına ırkçılık zerk etmek isteyenler, mültecileri işsizliğin kaynağı gibi göstermeye çalışanlar, mültecileri istedikleri ücrete istedikleri kadar çalıştırabileceklerini sananlar yoğun öfkenin altında kalacak; kendi politikalarının kurbani olacaklar...

Newroz Her Yerde

Baharın ve kavmanın müjdecisi Newroz, bu sene olağanüstü koşullarda geldi. Bir tarafta savaş, diğer tarafta baskılar, yasaklar, tutuklamalar... Tüm öfkenin ve isyanın biriktiği, doruk noktasına ulaştığı bahar günlerinde Corona Virüs salgını kasıp kavuruyordu.

Milyonların alanları doldurması planlanan Newroz, 20 Mart'tan itibaren yerelerde etkinliklerle kutlandı.

Qamişlo

Roja'ya'daki ilk Newroz ateşini 20 Mart günü Qamişlo kentinde çocuklar yaktı. Bu ilk Newroz ateşi sınırlı boyunda yandı. Yakılan ateşler etrafında küçük gruplar halinde kutlamalar yapıldı, halaylar çekildi.

Kobane

Kobanê kent merkezi ve bağlı köylerinde ateşler yakılırken, onlarca araçlık konvoylarla turlar atıldı.

Şehba

İşgal nedeniyle yerinden yurdundan olan Afrinliler, Şehba'da yaktı Newroz ateşlerini. Bir çok yerde ateşle Newroz ve Efrin yazan küçük gruplar, devrim şarkıları eşliğinde halay çekti.

Süleymaniye

Güney Kürdistan'ın Süleymaniye bölgesinde onlarca noktada Newroz kutlaması gerçekleşti. Şari Civan, Kurdsat, Şeyh Muhyeddin, Filkey Desteke başta olmak birçok mahalle, meydan ve tepelerde ateşler yakıldı.

En büyük kutlama Yurtsever Gençlik hareketi tarafından Süleymaniye kent merkezindeki Filkey Desteke olarak bilinen dört yolda yapıldı. Mahalle halkı da ateşin etrafında toplandı. Gençler ve mahalle sakinleri ateşin etrafında halaylar çekerken Newroz bayramını kutladı.

Amed

Amed'de koronavirüs salgınının nedeniyle kutlamalar kitlesel olarak, miting şeklinde yapılmadı. Merkez Bağlar, Kayapınar, Yenişehir ve Sur ilçelerinde kutlanan Newroz etkinlikleri renkli görüntüler oluşturdu.

Kornalar ve sloganlar yükseldi. Işıklarını açıp kapatanlar da, Newroz kutlamalarına katıldı. Ayrıca balkonlardan meşale, havai fişek, alkış, zılgıt ve şarkılar eşliğinde halay çekildi.

Kayapınar ilçesinde parklarda ateşler yakıldı, meşalelerle Newroz kutlaması yapıldı.

Sur ilçesi İskenderpaşa Mahallesi'nde ateşler yakıldı havai fişekler atıldı. Bazıları evlerinde ışıklarla etkinliğe katıldı. Polis bir çok noktada kutlamaları engellemeye çalıştı.

Mardin

Mardin merkez ve ilçelerinde saat 20:20 itibari ile kutlamalar tüm mahallelere yayıldı. Nusaybin, Kızıltepe, Savur, Artuklu, Derik ve Ömerli ilçeleri en yoğun kutlama merkezleri oldu. Pencere ve balkonlarının yansıra çatılara da çıkan Kürt halkı, balkonlarında yaktı Newroz ateşlerini. Onlarca kişi, sokaklarda ateş yakarak kutlamalar yaptı. Kızıltepe Üçyol'da yakılan ateşe polisler TOMA ile müdahale ederek söndürdü.

Şırnak

Cizre ilçesi başta olmak üzere Şırnak merkez ve diğer ilçelerinde halk Newroz'u evlerinde kutladı. Cizre'nin Cudi Mahallesi'nde 3 farklı noktada sokak ortasında saatler 20.20'yi gösterirken ateşler yakıldı.

Siirt

Siirt kent merkezde bir araya gelen bir grup havai fişeklerle Newroz'u kutladı. Grup "Gençlik Apo'nun fedaisidir", "Biji Serok Apo" sloganı attı.

Batman

Tüm mahallelerde havai fişeklerle kutlama yapılırken, bazı mahallelerde ateşler yakıldı.

Van HDP il binası bahçesinde sembolik bir ateşle Newroz kutlaması yapıldı. Bir çok ilçede de halk balkonlara çıkarak ya da sokaklarda kutlamalara katıldı.

Urfa

Urfa merkez Karaköprü, Hilvan, Bozova ve Suruç ilçelerinde halk evlerinin önünde, balkonunda, mahallesinde, dağda çakmak çakarak, kâğıt yakarak, alkış çalarak Newroz'u kutladı.

İstanbul

HDP'nin çağrısıyla 20 Mart günü saat 20.20'de evlerinin balkon, pencere ve çatılarına çıkan halk yakıtıkları ateş, kibrit, meşale ve havai fişeklerle Newroz'u kutladı.

Kocaeli ve Tekirdağ'da da Newroz, büyük bir coşku ile kutlandı. Adana, İzmir, Aydın, Manisa ve Muğla'da da benzer kutlamalar yapıldı.

Maxmur

21 Mart Newroz günü Maxmur mülteci kampında 42 noktada Genç Kadınlar Hareketi ve Maxmur Gençlik Hareketi öncülüğünde Newroz ateşleri yakıldı. Kamp içerisinde de her evin önünde ve meydana ateşler yakıldı.

Amed

Amed'in Bismil, Silvan, Lice ve Dicle ilçelerinde halk, Newroz'u meşale ve lastik yakarak kutladı.

Havai fişek gösterilerinin yapıldığı kutlamalarda, sık sık sloganlar atıldı.

Merkez Bağlar ilçesinde bulunan Newroz Parkı'nda toplanan bir grup genç, tüm uyarılara rağmen davul ve zurna eşliğinde Newroz kutladı. Alanda bir süre halay çeken gençler, polis müdahalesi ile dağıldı.

Kandil

Kandil'de tüm köylerde, yüksek tepelerde Newroz ateşi yakıldı. Gerillalarsa gecenin geç saatinde dağların doruklarında Newroz ateşini yaktı.

Urfa

Urfa'ya bağlı Halfeti, Birecik ve Viranşehir ilçe merkez ve kırsal mahallelerinde küçük gruplar halinde bir araya gelen halk Newroz'u kutladı.

Halfeti'nin Karaotlak Mahallesi'nde bir araya gelen gençler, tüm ilçe merkezinde görülecek şekilde Newroz ateşi yaktı; uzun bir süre

ateşin etrafında halaya durdu.

Birecik'in Meydan, Yeşilbaş, İnnaplı (Ennap) ve Bağlarbaşı (Sorik) mahallelerinde küçük gruplar halinde Newroz ateşi yakıldı. Havai fişekler patlatıldı, zılgıtlar ve alkışlar eşliğinde halay çekildi.

İdil

Şırnak'ın İdil İlçesine bağlı Sulak Köyü'nde Newroz kutlayan köylülerin yanına gelen askerler, insanların evlerine girmesini isteyerek havaya ateş açtı.

Kars

Pazarlık beldesinde soğuk havaya aldırış etmeden dışarı çıkan Kürt halkı, yakıtıkları Newroz ateşi etrafında halaya durdu.

Güzeltepe'de Newroz Ateşi

Mücadele Birliği, İzmir Güzeltepe Mahallesi'nde "Newroz Piroz Be! Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!" pankartı astı. Pankart, mahalle sakinlerinin ilgisi ile karşılandı.

Mahallede gençler toplanıp Newroz ateşini yaktılar. Ateşin üzerinden atlayan gençlere polis müdahale etti. Corona virüsü sebep gösterilerek valilik tarafından Newroz etkinliklerini yasaklandığının söylenmesi üzerine mahalleli ile polis arasında gerginlik yaşandı.

Dağlan kitle yeniden ve daha büyük ateş yaktılar. İkinci ateşe çok sayıda mahalleli, odunları ile ateşi harmanlamaya geldi. Newroz üzerinden atlandı, halaylar çekildi, sloganlar atıldı.

Demirci Kawa'nın zalim Deha'ya karşı yaktığı isyan ateşi, milyonların yüreğini hala ısıtıyor! Başta Kürt Halkı olmak üzere Ortadoğu halkları isyan ateşini harlandırmaya devam ediyor!

Şimdi zulmün kalelerini vurma zamanıdır!

Newroz Piroz Be!

Biji Yekitiya Tekoşına Gelan!

Siper Yoldaşlığının Aşılmaz Destanı: KIZILDERE

"Onlar ölmediler yok, Ateş fitilleri gibi: Dimdik ayakta, Barut ortasındalar! Ben ölmedim der, Yumrukları; Yukarı kalkık yumrukları, // Bu topraktan güler ölümleriniz. Kalkık yumrukları titer, Buğdayın üstünde, Bilesiniz." (Pablo Neruda.)

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın 12 Mart darbesinden sonra idam edilmelerini engellemek için, Mahir Çayan ve arkadaşları NATO üssünden kaçırıldıkları İngiliz ve Kanadalı teknisyenlerle birlikte Tokat'ın Kızıldere köyüne geldiklerinde, mevzilendikleri muhtarın evinde devlet güçleri tarafından katledildiler. Yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız teslim ol çağrılarına; "biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" diyerek yanıtladılar.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) liderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşlarımız idama mahkûm edildi. Bunun üzerine Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) liderlerinden Mahir Çayan, THKO ile ortak davranma kararı aldı. Mart 1972'de Ünye'ye geçerek, burada bulunan NATO üssünde çalışan iki İngiliz ve bir Kanadalı radyo teknisyenini kaçırdılar. Rehinelere serbest bırakılması karşılığında Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep ettiler.

Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özdoğan, Hüdayi Arıkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve

Ertuğrul Kürkçü rehinelere birlikte Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere köyüne geldiler. Burada muhtarın evine mevzilendiler. Ancak bir ihbar sonucu devlet güçleri köye geldiler. Ağır silahlarla ve bazı köylülerin iddiasına göre NATO askerleriyle birlikte muhtarın evini kuşattılar. Helikopterler de havadan kuşatmayı destekledi.

Devlet güçleri, rehinelere aldırış etmeden ateşe başladı. Evin damında bulunan ve "Sıradan askerleri gönderin, rütbeliler gelsin!" diye bağırın Mahir Çayan, ilk yayılım ateşinde bamsından vurularak öldürüldü.

Devlet güçleri evin içine girerek, rehinelere de dahil olmak üzere herkesi öldürdüler. Yapılan otopsilerin sonucunda, rehinelere askerlerce öldürüldüğünü ortaya çıkmıştır. Katliamdan sadece alt kat-taki samanlığa sığınabilen Ertuğrul Kürkçü kurtulabildi.

Kızıldere katliamı ve ardından yoldaşlarımızın idamları devrim mücadelesini durdurmamız tam aksine devrimin yolunu göstermiştir. Yoldaşlarımız bize nasıl mücadele edeceğimizi ve hangi araçları kullanacağımızı gösterdi. Kızıldere; siper yoldaşlığının en yüce örneği oldu. Sakımsız bir feda ruhunun örneğidir tarihimizde.

Yoldaşlarımız yolumuzu açtı, bize düşen yürümezdür... Patika yollarda, dağ ve su kenarlarında, fırtınada ve ağustos sıcaklığında yürümek...

GERÇEK ANLAMDA DEVRİMCİ OLMAK

Ali Varol Günal

Bir küçük virüsün dünyayı alt üst ettiği bir dönemde devrimcilik üzerine yazı yazmak bazılarında yadırgatıcı gelebilir. Geçen yazımızda bahsettiğimiz "umudun süvarileri"nin nasıl olması gerektiğidir bu Corona Günleri'nde üzerinde durmak istediğimiz...

Her şeyden önce belirtmek gerekir ki, devrimcilik gel geç bir heves değildir; olmamalıdır. Babadan/anneden çocuğa ya da abilerden/ ablalardan kardeşlere kalan bir miras da değildir. Bu topraklarda uzunca yıllar o kadar çok miras yedi türedi ki, "miras" kelimesinin kendisi bile anlamını yitirdi.

Gerçek anlamda devrimcilik ancak ve ancak bu büyümlü yolculuğa adım atacak insanların neyi niye yaptığını / yapacağını bilince çıkarması ile olur. Ahmed Arif'in bir şiirinde söylediği "mucip sebebin bilirim" mirasında olduğu gibi, bu yola çıkan insanların sağlamlık gerekçelerinin olması gerekir. Devrimcilik, bir heyecanla başlanacak; birilerinin ya da sizin kendi kendinize gaz vermenizle devam ettirilecek bir şey değildir. Ateş gibi yanıp kül gibi sönmek için bunun kavranması olunması gerekir. Evet devrimcilik yürek işidir; ama bir o kadar hatta daha fazla bilinç işidir. Devrimci saflara yeni adım atan insanların dört dörtlük bir bilince sahip olmasını kimse beklemeye elbette; ama "devrimci teori olmadan devrimci pratiğin olmayacağı"nı da bilmek gerekir. Bilinç de her şey gibi süreç içinde, kendi içinde sıçramalarla gelişen bir şeydir.

Yine önemli bir konu, devrimciliğin asla tek boyutlu bir eylem olmayışıdır. Yani "şunu yaparsan devrimcisin, yapmazsan değilsin" şeklinde indirgemeci bir yaklaşım asla kabul edilemez. Dar kalıplarla düşünmek ya da daha yolun başında olanla bir hayli yol kat etmiş olandan aynı düşünce ve davranışları beklemek doğru değildir. Devrimcilik, bütün yaşama içerilimiş olmalıdır. Dolayısıyla insanın her adımında öğreneceği, yaptığı hatalardan dersler çıkararak ilerleyeceği bir an olsun akıldan çıkarılmamalıdır. Lenin'in "bırakın gençler hata yapsın; biz onları tatlılıkla düzeltmeyi biliriz" sözü, bu konudaki temel yaklaşımı ortaya koymaktadır.

Gerçek anlamda devrimci olan birisi, devrimciliği sadece eylem yapmak ya da filanca durum karşısında filanca tavır almak olarak algılamaz. Her şeyden önce devrimci, gördüğü, algıladığı şeyi herkesten farklı duymasıdır. Devrimcilik, yaşamı aşkla dokumaktır. Gerçek anlamda devrimci, yaptığı her işi aşkla yapan, her işe aşkla koşmaktadır; Don Kişot kadar hayalci, yeri gelir yeldeğirmenlerinin üzerine yalınkılıç saldırır; romantiktir. Che gibi imkansız ister, ama bir o kadar da gerçekçidir. Devrimci, varolan gerçeklik içinde hayallerinin peşinden gitmesini bilendir.

Devrimcilik, statükoculuğa, durağanlığa karşı çıkmaktır; koşullara teslim olan, varolanla yetinen, daha iyisi ve daha ilerisi için koşulları zorlamayan birinin devrimciliğinden bahsetmek zordur. "Kıyıyı kaybetmeyi göze alamayan ufku göremez". Devrimcilik, devingen olma; kendinden başlayarak değişime öncülük etmektir. Bunu yapabilmek için kitlelerin içinde olmak, onlarla sıkı bağlar kurmak gerekir. Unutmamalıdır ki, "Kitlelerin peşine takılmak da yine kitlelerle 'bağlantı' demektir. Sana şundan bundan yakınıyorlar. Sen de onlarla birlikte mırıldanıyor; yakınıyorsun. Sana ağlaşıyorlar; sen de onlara ses uyduruyorsun (...). Biz Bolşevikler; kitlelerle böyle mi bağlantılar kurmayı düşünüyoruz? Kuşkusuz hayır. Kitlelerle, onların geri kalmış unsurlarının yönlendirmesiyle gittikleri yere gitmek, Menşevik davranış çizgisidir. Bizim Bolşevik davranış çizgimiz kitleleri yönlendirmektir, onlara koruyuculuk etmek değil. Onları bilinçli öncü birliklerle ileri doğru götürmektir" (M.İ. Kalinin, Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak, Sorun Yay, sf 74).

Gerçek anlamda devrimciler, "halktan kopmamak, halkımızın değerlerine yabancılaşmamak" adına halkın geri yanlarını kendilerine kriter almazlar. Devrimcilik halkın içinde ve her zaman ondan bir adım ileride olmakla mümkündür. Devrimciler her konudaki ölçütlerini halkın bilinç düzeyini gözönünde bulundurarak; ama onu daha ileri düzeye taşıyacak şekilde oluştururlar. Ona yabancılaşmadan, ama onunla ayrılaşmadan...

Devrimcilik, geçmişten değil gelecekte esinlenmektedir; ama gerçek anlamda devrimci olanlar yapmak için yarını beklemeyiz. Bol projesi olan, iş konuşmaya geldi mi mangalda kül bırakmayanlar, sözkonusu olan bugünün gereklerini yerine getirmek olduğunda susuyorlarsa orada bir sorun vardır. Gerçek anlamda devrimci olanlar, söylemek ve yapmak arasında her zaman varolan mesafeyi en aza indirenlerdir; yaparak söylediklerine hayat verenlerdir; tarihin akışına yön vermek için kolları sıvayanlardır.

Tarihin içinde biriktirdiği bütün sorunları insanların önüne yığıldığı günümüz koşullarında gerçek anlamda devrimci olmak bu sorunların üstesinden kolektif akılla gelmeyi bilmektir. Devrimin zorunluluğunu kavramış olmak, bugün karşı karşıya kalınan bütün sorunları çözebilmek için geçilmesi gereken ilk aşamadır. Bu aşama geçildikten sonra arkası çorap söküğü gibi gelecektir. Bu zorunluluğun bilincine varan insan özgürleştiğini görecektir, dünyanın devrimle değiştirilmesi için üzerine düşeni yapmak için yola koyulacaktır.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 97 - özel / 1 - 15 Nisan 2020 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: SüleymanAcar/Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi8.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

SORUN KAPİTALİZM MÜCADELEMİZ SINIFSA

KONSEY

İŞÇİ TEMSİLCİLERİ KONSEYİ HAZIRLIK KOMİTESİ

PATRONLAR!

LÜKS İÇİNDE YAŞAMAK İÇİN YAŞAMIMIZI CEHENNEME ÇEVİRENLER!

- Bugün bizleri işsiz kalmak, açlıktan ölmek ya da koronadan ölmek arasında seçim yapmak zorunda bırakanlar!
- Doğayı talan ettiniz! Bütün doğal dengeleri alt üs edip insanlığı kasırgalarla, salgınlarla, kıtlıkla, kanserle başbaşa bıraktınız!
- Bizler, kadınlar, çocuklar, yaşlılar, işçiler, gençler, aydınlar, köylüler... Hiçbirimiz sizin olduğunuz yerde güvende değiliz!
- Bilim insanlarını, gazetecileri, aydınları, devrimcileri, öncü işçileri tutsak ettiniz! Gerçekleri bizden kaçırabileceğinizi sanıyorsunuz ama biz herşeyi biliyoruz!
- Sağlığımız, çocuklarımızın geleceği tehdit altında! Çalıştığımız yerlerde, evlerimizde bizim ne durumda olduğumuzu soran yok! Devletin tüm olanakları zenginlerin servetini kurtarma telaşında!
- Yarattığımız birikim ve bilim bütün insanlığın sağlık ve mutlulukla yaşamasına yeter! Bizden kaldıklarınızı ve yaşamın yasalarını patronların elinden alıp insanlığa armağan edeceğiz!

Unutmayacağız! Affetmeyeceğiz!

#YaşamıSavunmaKomiteleri

Geleceğimize sahip çıkmak, yaşamı savunmak ve yaşamı yeniden kurmak için harekete geçiyoruz!

Patronlara ve onların servetlerini daha çok arttırmaktan başka bir şeye yaramayan kapitalizme karşı örgütleniyor, harekete geçiyoruz!

İnsanlık ölüm kalım savaşını verirken işçi sınıfının her bir üyesini ve tüm taraflarını göreve çağırıyoruz!
Ya patronlardan yanasın ya da işçi sınıfından!
Ya ölümden yanasın ya da yaşamdan!

Salgınlar, afetler, iş cinayetleri ve her türlü felaket karşısında insanlık birikiminin insanlık yararına kullanılması için,
Yaşamı savunuyoruz!

Her türlü baskıya, zorbalığa, saldırıya, savaşta ve katliamlara karşı,
Yaşamı savunuyoruz!

Bütün insanlığın ve canlıların evi olan doğayla uyum içinde yaşamak için,
Yaşamı savunuyoruz!

Kadınların, çocukların, yaşlıların özgürce ve sağlıklı yaşamaları için,
Yaşamı savunuyoruz!

Yabancılaşmaya, yozlaşmaya, çürümeye ve her türlü ayrımcılığa karşı,
Yaşamı savunuyoruz!

Sağlığa, bilime, sanata, eğitime ulaşma hakkı için,
Yaşamı savunuyoruz!

Güvenceli, sağlıklı çalışmak ve insanlığın birikimini ihtiyaca göre bölüşmek için,
Yaşamı savunuyoruz!

#KonseyHerYere #KonseyHerYerde

f İTK İşçi Temsilcileri Konseyi

İki Fotoğraf İki Sınıf

Birinci fotoğraftaki insan bir patron. Yetkin bir burjuva ailenin varislerinden. İnsan ve patron. İnsan ve kapitalist!.. Boğazdaki evinde kalıyor. Hareket halinde. Sağlıklı yaşama önem veriyor. Doğal ve düzenli besleniyor şüphesiz. O, bugün de sahil kenarına gideyim de şöyle bir denize karşı kayalıkların üzerinde oturup uzaklara dalaşım diye düşünmüyor. Çünkü; deniz evinin kenarında. Çünkü; uzaklara dalmasını gerektirecek düşünceleri yok. Her şey onun için yakın ve gerçekleştirilebilir. Çünkü; o ve diğer sınıfdışları iktidardalar. Onun gibilerin soyisimleri tüm kapıları açtırır. O, "genç, girişimci, binlerce kişiye ekmek kapısı sağlayan" iş adamı olarak haberlere sunulur. Onun gibilerin sloganı " sorun küresel, mücadelemiz ulusal" olabilir.

İkinci fotoğraftaki insanlar birer işçi. Üretim araçlarından yoksun bir sınıfın üyeleri. Onlar da hareket halinde! Kapitalist mülkiyeti zenginleştirmek için en ağır işlerde, bir yoksulluk sınırından uzaklaşmamak için çalışıyorlar. Açlık ve yoksulluk arasında gidip geliyorlar. Konut haklarından yoksunlar. Evleri varsa dahi yarınlarnı kredi karşılığında bankalara

bağlanmış durumdadır. Soyisimlerinin hiç bir gücü yok. Sürekli çalışmak zorundalar. "Evde kal" amayacak konumdalar. İnsanlar ve işçiler! İnsan olduklarını hatırlamakta zorluk çekiyorlar. Çünkü; kapitalistler iktidarda! Çünkü; gerçek sınıf örgütlerinden yoksunlar ve fiili mücadeleden uzaktalar. Sendikaları olsa bile sadece çağrı yapmakla meşguller.

İkinci fotoğraftakiler, birinci fotoğraftakinin rahatını bozmaları. "Sakin ol champ" diyemeyecek kadar! Birinci fotoğraftaki başka bir sabaha uyanmalı. Uykusu bölünmeli sürekli.

İşçiler bu eşitsizlik, adaletsizlik ve iki yüzlülük karşısında yumruğu sağlam sallamalı hedefe. Çocukları için, gelecek ve insanlık için!

İkinci fotoğraftakilerin sloganı ise ancak "sorun kapitalizm, mücadelemiz sınıfsal" olabilir. Fotoğrafların anlattığı gibi!

NOT: İşçi Temsilcileri Konseyi facebook sayfasından alınmıştır.

Herkese Olağanüstü, İşçilere Olağan!

İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) yaşanan Corona Pandemisi ile ilgili işçilerin hiçbir şekilde korunmadığını anlatarak taleplerini sıralayan bir bildiri yayınladı. Onu paylaşıyoruz:

Koronavirüs için, Dünya Sağlık Örgütü, Pandemi yani uluslararası ölümcül salgın kararı verdikten ve İMF ekonomisi zayıf olan ülkelere "önlemler için" maddi yardım yapacağını bildirdikten sonra ülkemizde 10 Mart'ta ilk koronavirüs tespit edildi ve "önlemler" alınmaya başlandı.

Okullar, kreşler, anaokulları tatil edildi. Bazı yerler dezenfekte edildi. Camiler hariç tüm toplantı, etkinlik ve eylemler iptal edildi. Mecliste, sarayda olağanüstü önlemler alındı.

Salgın, ölçümlere göre Çin'in Wuhan şehrinde Aralık ayının başında başladı. Sağlık bakanının açıklamasına kadar birçok ülkede olduğu gibi "ekonomi, turizm vb. etkilenmesin" diye beklendi. Çin nüfusunu ve ticaret hacmini düşündürsek bu süre içinde virüsün dünyayı en az üç kere dolaştığını bildirmiyor araştırmalar. Kimimiz hastalandık, kimimiz sadece taşдық, kimimizin direnci virüse yerleşme izni vermedi.

Kaynağının insan eliyle mi doğal bir mutasyona mı oluştuğunu henüz bilemeyeceğimiz bu virüsün kiti 13 Ocak'ta Çin'de bulundu. Çin'de salgının bitmesiyle teşhis için gerekli laboratuvar kitleri diğer ülkelere ulaştı.

Genellikle ölüm nedeni tespit edilemeyen ülkelerde bile salgından ölenler bir bir açıklanmaya başlandı. Bilim insanları salgında bir ölüm olduğunda 800 gerçek vakanın toplamda olduğunu kabul etmemiz gerektiğini söylüyorlar.

Bizde işler nasıl yürür? Grip olduğumuzda, çoğunlukla nezledir, nadiren doktora gideriz. Bize bir torba ilaç ve en fazla 3-5 gün izin verilir. Bazen eve gider yatarız ya da yatmayız. Takmamız için maske verilmesi gerekir, verilmez, zaten takmayız. Sonra işimize döneriz. Bugüne kadar kime grip etkenini tespit etmek için test yapıldı? Biz söyleyelim, Türkiye'de test oranı, salgından sonra bile bir milyonda 11... Koronavirüs salgını gerçekten pandemik düzeyde midir, virüsün yeniden güç kazandığı ya da

zayıfladığı bir dönemde miyiz bilmemiz mümkün değil.

Temel sağlık sistemimiz çöktü ve sağlık sistemi bizden tamamen kopuk. Grip miyiz, değil mi? Direncimiz düşük mü, elimizde maskemiz, kolonyamız var mı, protein ağırlıklı beslenip kendimizi, ailemizi dolayısıyla toplum direncini koruyabiliyor muyuz? Evimizde suyumuz, elektriğimiz, ısınma sorunumuz var mı? Bunlarla ilgilenen birileri sizin kapınızı çaldı mı? İşçi ve emekli maaşları düşünüldüğünde çalacağını da zannetmiyoruz.

Domuz gribi, Kuş gribi, EBOLA, Kırım Kongo, MERS, SARS gibi son on yılın salgınlarının çoğunun laboratuvarda yetenek kazandırılmış etkenler olduğunu bugün biliyoruz. Demek ki emperyalizmin yeni biyolojik silah arayışı olduğunu defalarca itiraf ettiği salgınlar, bu sistem değişmedikçe bizim hayatımızın bir parçası olmaya devam edecek. O zaman korunmak için de bilgi ve malzemeye ihtiyacımız var demektir.

Elimizde virüsü yenmeyi, mevsimsel grip düzeyine indirmeyi başarmış Çin örneği duruyor. Demek ki yapılabiliyormuş. Demek ki bu önlemler toplumun her kesimine eşit olarak uygulanabilir ve salgın alt edilebiliyormuş. Patronların kasaları değil, insanların hayatı düşünülerek bu ve bunun gibi salgınlarda alınması gereken önlemlerin acilen alınmasını istiyoruz.

-Temel gıda maddeleri, tıbbi malzeme alanları ve toplum yaşamının devamı için zorunlu alanlar dışında (burada çalışan işçiler için sağlıklı koşullar sağlanarak) tüm işyerleri ve fabrikalardaki işçiler hiçbir kesinti yapılmaksızın ücretli izine gönderilmeli. Tüm toplu yaşam, çalışma alanları ve araçları ayrıntılı temizlenmeli.

-Temel gıda, temizlik ve antiseptik maddelerinin topluma eşit olarak organize bir şekilde dağıtılması. Su, ısınma, elektrik giderleri ücretsiz olmalı.

-Tüm pandemi planı toplumla paylaşılmalı. (Alınan, alınacak önlemler, tarama yapılan sayısı, vaka sayısı vb.)

-Evlerde sağlık taraması yapılmalı, tıbbi tedavi ek ödemelerden muaf olmalı.

Corona Günlerinde İşçiler

Sağlık Bakanı'nın virüsten korunmanın en iyi yolunun "yakalanmama" olduğunu açıkladığı sıralarda işçiler, corona koşulları altında neler yaşadıklarını anlatıyorlardı bizlere...

Biz Olmasak Onlar Birer Hiç

Ayakkabı tabanı üreten bir atölyede çalışan ve 1 haftadır ücretli izinde olan bir işçiyim.

Ev geçindiriyorum; benimle birlikte çalışan arkadaşlarım da...Dün (24 Mart) bizi gelmemiz için çağırdılar, sabah iş yerine gittik. Yıllık izni olanlara izin kullandırdılar, bir kaç aydır çalışan işçi arkadaşlarıma çıkış verdiler haksız yere. 7 arkadaşımın hiçbir şeyden haberleri yoktu. Corona bahanesiyle, hele böyle bir zamanda perişan ettiler. Çünkü patronumuzun işine geldi ücretli izin vermemek. Onun için önemliydi, SGK ve maaş vermemek onun işine geldi; olan gene garibana, işçiye oldu. Biz işçilere bu zulüm ne zaman bitecek. Hep patronların keyfine mi kalacak bizim hayatımız?

Çocuklarımızın geleceği için lanet ediyorum artık bu patronların keyfi uygulamalarına. Ben o işçi arkadaşlarımın o halini gördüm; üzüntüsünü gördüm; kahroldum. Ve günü gelecek bizlere de yapılacak. Biz işçiler hep susuyoruz, korkuyoruz onların karşısında.

Biz işçiler aslında o kadar güçlüyüz ki; ama işverenlerin karşısında böyle susarak onların ekmeğine yağ sürüyoruz. Sonra da işsiz kaldık diye saatlerce düşünüyoruz. Ve mağdur diyen patron kesimlerine de inanmayın diyorum; bunu da eklersiniz.

Susmayın artık. Üreten biziz; onları, baktığın zaman zengin eden biz. Biz işçiler

olmasak aslında onlar birer hiç. Bunun farkına varalım artık. Sömürüp emek kaniyla geçinenler karşısında dik duralım. Hakkımızın son damlalarına kadar direnelim. İşte o zaman mağdur olan onlar olacak.

Gazi Mahallesi'nden Bir İşçi

Süreç Ne Gösterecek Bilmiyoruz

Çalışan işçi arkadaşlarımızdan yarısını ücretli izne çıkardılar. Ama haftaya sanırım tamamen duracak, süreç ne gösterecek bilmiyoruz. Ford durdu çünkü.

Şimdilik maske kullanıyoruz. Molaya çıkınca ayrı ayrı oturuyoruz yemekhanede. İki iki oturuyoruz hep, "mümkün olduğunca birbirinize yakın durmayın, sürekli ellerinizi dezenfekte edin" diyorlar. Yani hepimiz dikkat ediyoruz, ama nereye kadar bilmiyorum.

Gebze'den Bir İşçi

Mağdur Etmeyeceklerini Açıkladılar

Tekstil firması depoda çalışıyorum, bizim şartlarımız diğerlerinden daha iyi.

Ben biraz grip oldum, evdeyim. İdari izin yapıyorum. Engellileri izne çıkardılar; ama işyerimiz çalışıyor. Temas yasak, yemekhanelerde bile 1'er metre ara ile oturuyoruz. Servisimiz ve işyerimiz dezenfekte edildi, ayı durmadığımız halde maaşlarımız yattı.

Benim iznim ücretli, diğer arkadaşlarımızı çıkartırlarsa kesinlikle mağdur etmeyeceklerini açıkladılar

Sermaye Biraz Az Kazansın Ölme İstemiyoruz

Petrol İş Gebze Şube İşyeri Temsilcisi Özgür Karateke, İTK (İşçi Temsilcileri Konseyi) için Corona virüsü ve işçilerin koşullarını değerlendirdi. Paylaşıyoruz:

"Merhaba. Bir çok ülkenin mücadele ettiği coronavirüsü bildiğimiz üzere ülkemizde de görüldü. Coronavirüs önlemleri kapsamında okullar ve üniversiteler tatil edildi. Türkiye'de artan coronavirüs vakalarından sonra dün İçişleri Bakanlığı tarafından yayımlanan ek genelge ile birlikte cafeler, barlar ve gece kulüpleri de kapatıldı. Yani toplum sağlığını etkileyen kapalı alanlar, kalabalık ortamlar yasaklandı.

Her şey iyi güzel de, işçilerle ilgili hükümet sessizliğini koruyor. Aaa pardon işçilerin fitratında vardı di mi ölmek? Sermaye para kazanacak diye, bant duracak diye işçiler lavaboya gidemiyor, ellerini yıkayamıyor. Kadın işçiler adet dönemlerinde kanları önlüklerine buluştuğundadır ki, anca izin veriliyor lavaboya gitmelerine.

Sendikali iş yerlerinde tüm bunlar bir nebze olsa da temsilciler tarafından uygulanıyor. Ya sendikası çalışan yüzlerce fabrika... Milyonlarca işçi bu sömür sistemine maruz kalıyor. Sermayenin devleti bu kaos ortamında bile halk sağlığını düşünmüyor aslında, sermayeden yana oluyor. İşçiler yine ölüme terk ediliyor; fabrikalarda önlemler alınsa da yetersiz. Yerin altında ve üstünde bir çok işçi toplu halde çalışıyor, ofislerde bile en çok 2 kişi çalışmaktayken, işçiler için alınan önlemler yetersiz. İş yerleri durdurulsun ve çalışanlara ücretli izin verilsin. Bizim de ailelerimiz var, biz de insanız. Sermaye biraz az kazansın, ölmek istemiyoruz."